

Hồ Thụ Lý

Contents

Hồ Thụ Lý	2
1. Chương 1: Mở Màn	2
2. Chương 2:	4
3. Chương 3: Phòng Trọ Mới	5
4. Chương 4: 501	7
5. Chương 5: Bà Lão Họ Phùng	8
6. Chương 6: Nhà Nha	10
7. Chương 7: Dây Cầu Cá	12
8. Chương 8: Biện Chân	14
9. Chương 9: Bức Thư Kỳ Quái	15
10. Chương 10: Hung Án Đầu Tiên	17
11. Chương 11: Hai Vị Cảnh Sát	19
12. Chương 12: Tìm Đến Cửa	20
13. Chương 13: Chuỗi Hạt	22
14. Chương 14: Bàng Hoàng Tỉnh Mộng	24
15. Chương 15: Người Chết Thứ 2	26
16. Chương 16: Nói Chuyện Phiếm	28
17. Chương 17: Quan Tâm Chăm Sóc	29
18. Chương 18: Báo Mới Của Tiền Lạc	31
19. Chương 19: Thân Thế Của Cố Viễn Thần	33
20. Chương 20: Thảm Kịch	35
21. Chương 21: Nhảy Lầu	37
22. Chương 22: Hạt Châu Thất Lạc	39
23. Chương 23: Điều Kiện	41
24. Chương 24: Nghi Vấn Từ Mạnh Giới Quang	43
25. Chương 25: Lại Thấy Dấu Tay	45
26. Chương 26: Đăng Tin Cái Chết[1]	47
27. Chương 27: Hôn	49
28. Chương 28: Hỗn Loạn	51
29. Chương 29: Mê Hoặc	54
30. Chương 30: Tỷ Thí	56
31. Chương 31: Cả Ba Đều Chết	58
32. Chương 32: Ko Nỡ Kết Thúc	61
33. Chương 33: Say	63
34. Chương 34: Thở Lộ	65
35. Chương 35: Tiến Hành Điều Tra	67
36. Chương 36: Sầu Đau	69
37. Chương 37: Chia Nhau Tìm Kiếm	71
38. Chương 38: Nhà Hoang	73
39. Chương 39: Đầu Bếp Thiết	75
40. Chương 40: Hỏa Hoạn	77
41. Chương 41: Phù Điều Hình Chim Nhạn	79

42. Chương 42: Cái Chết Của Anh Tử	81
43. Chương 43: Vùng Vẫy	83
44. Chương 44: Đồng Tính Luyến Ái	86
45. Chương 45: Hiến Tế	87
46. Chương 46: Chiếc Vali Bằng Da	90
47. Chương 47: Trốn	91
48. Chương 48: Chân Tượng Rõ Ràng	93
49. Chương 49: Tận Cùng Của Cái Chết	96
50. Chương 50: Đại Kết Cục	97
51. Chương 51: Pn1: Cuộc Sống Ở	99

Hồ Thụ Lý

Giới thiệu

Thể loại: Khuyết hướng BL, nhai phồng lân lý (~ hàng xóm láng giềng), linh dị huyền nghi, về phả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoe-thu-ly>

1. Chương 1: Mở Màn

Tiểu khu Hồ Thụ Lý chỉ là 1 chấm nhỏ trên bản đồ của thành phố này mà thôi. Nó ko phải là nơi đứng đầu về văn minh, cũng ko phải là địa danh nổi tiếng về di tích hay danh nhân chi hết. Nhưng cái tên đã nói lên được sự bất thường. Nó tồn tại như 1 nỗi ám ảnh trong tâm lý của những người nơi này 9 thập kỷ qua....

Vì trên mảnh đất kia nổi tiếng với những ngôi nhà chứa đựng rất nhiều chuyện kỳ quái.

Nên người ta hay gọi nó là ngôi nhà ma. Trải dài 91 năm ròng, tiểu khu Hồ Thụ Lý kia đã có rất nhiều chuyện đáng để bàn tán râm ran suốt chiều dài lịch sử của nó. Nghe nói vào thời kỳ cải cách, khu vực Hồ Thụ Lý này vì nhà cửa quá tồi tàn làm ảnh hưởng đến bộ mặt của thành phố nên đã được quy hoạch lại để nhập vào một khu vực lớn hơn.

Rất nhanh sau đó, các hộ ở nơi này được ngụ trong nhà mới. Các xe đẩy lớn nhanh chóng san bằng những nhà cửa, hàng quán nơi này, nhiều đội thi công khác nhau cũng nhanh chóng đến ở tạm.

Lúc mới bắt đầu thì vô cùng thuận lợi. Mãi cho đến khi công trình làm đến một bãi đất trống, nơi đó từng từng 1 ngôi nhà 5 tầng, với nền được đóng sâu xuống đất. Các tổ công nhân thay phiên nhau đào trước đào sau chỉ thấy 4 cỗ quan tài bằng gỗ cùng với chừng đó bình sứ được phong ấn cẩn mật. Phàm dân làm kiến trúc đều có ít nhiều mê tín nhưng cũng ko phải là lần đầu tiên đào được quan tài. Nên chỉ cần theo quy cũ đốt vài chuỗi tiền giấy là xong việc. Nhưng lần này lại đặc biệt thấy được điều quỷ dị, bốn cỗ quan tài kia được quét một lớp sơn đỏ như máu, mà trên mặt gỗ cũng dùng sơn huỳnh sa vẽ phù chú gì đó. Thật ko giống như thổ táng bình thường chút nào.

Đội trưởng đội thi công có chút sợ hãi, liền mời mấy cao tầng nghe đồn là có chân khí mạnh mẽ từ ngôi chùa nổi danh trong thành phố đến. Vừa tới công trường, đã thấy bọn họ nhìn nhau rồi người nào người nấy đều liên tục niệm a di đà Phật. Các cao tầng kia nói quan tài máu này thật sự ko phải là vật bình thường. Chính là do cao nhân dùng âm dương chi thuật bày bố trận pháp. Mục đích là để áp chế tà ma chi khí. Giờ đã bị đào lên thì phải cấp tốc trả về vị trí cũ, nếu ko quý quá nhất định sẽ thoát ra. Tất có hung sự!

Nói một hơi 1 tràng xong thì các cao tầng đều rời đi hết. Đội trưởng hãy còn đang do dự thì bỗng nghe thấy tiếng sét âm âm đánh xuống từ trên cao, trời đang nắng chang chang bỗng mây đen vần vũ, tối tăm mù mịt, nhất là hướng đông lại như có khe hở hé ra ánh sáng màu vàng lập lòe lúc có lúc ko khiến cho người ở đó đều kinh hồn đảm vía.

Đội trưởng liền miệng hét lớn tay run run bảo bọn công nhân ngay lập tức đem quan tài khôi phục lại như cũ. Lúc này cuồng phong thật mãnh liệt, gió lạnh từng trận từng cơn có thể thổi bật ra cả 2 ba người lực lưỡng 1 lúc.... Sấm rền vang nhưng ko thể át được tiếng tim đập dữ dội tưởng chừng như có thể nhảy khỏi ***g ngực. Gió dữ dội thổi bay cả áo của nhân công, mây dường như nứt ra giống 1 đôi mắt hơi khép lại. Công trường biến đổi không ngừng.

“Đội trưởng àh, trời sắp mưa rồi, nên trú mưa trước rồi hãy làm sau nha!” Bọn công nhân ko dám nói rõ ý mình, chỉ cảm thấy chuyện quỷ lộng quan tài này thật hoang đường mà thôi.

Đội trưởng bỗng nhiên nổi nóng, vội vàng chạy đến gần đó mà hét lên: “Mọi người cố làm xong đi, đem quan tài cùng bình sứ khôi phục lại như cũ, tôi sẽ tăng lương cho nghe.” Hắn quay đầu chỉ chỉ mấy cái bình sứ cạnh đó, như đang ra hiệu bảo bọn công nhân mau mau làm lấy.

Tốp công nhân nghe nói có tăng lương liền vui vẻ ngay. Bỗng nghe một tiếng kêu thất thanh, ngẩng đầu lên thì thấy đội trưởng đang cầm 1 cái bình sứ ngã nhào xuống.

Bình sứ theo quán tính cũng nát vụn như tương. Ngay lúc đó liền thấy một thứ gì đó như vôi bột từ từ chuyển thành 1 làn khói trắng rồi biến mất tăm. Còn đội trưởng đang bất tỉnh nhân sự, khi đưa đến bệnh viện thì thổ ra ko biết bao nhiêu là máu. Vô phương cứu chữa!

Kết quả khám nghiệm nói là đầu bị chấn thương nghiêm trọng cho nên ảnh hưởng đến não bộ. Nhưng ngay cả bác sĩ lẫn người nhà của người vẫn không có cách giải thích nào hợp lý cả. Đó là chuyện trên lưng của hắn có dấu ấn của 1 bàn tay màu đen. Đây không phải là bị người nào đẩy xuống chứ?! Pháp y cũng khó đưa ra kết luận. Cục cảnh sát cũng bắt đầu tham gia điều tra, nhưng bất luận là ai ở hiện trường cũng đều khẳng khái, phía sau hắn ta — không có ai cả. Việc chẳng giải quyết được gì, đành phải xếp hồ sơ lại để đó mà thôi.

Này có thể xem là người thứ nhất tử vong ở Hòe Thụ Lý. Dù nó được gán cho 1 cái tên rất bình thường là chết vì sự cố, nhưng dù sao cả công trình đều bị ám ảnh bởi ma quỷ.

Rồi lại có 1 đội thi công khác đến công trường để làm tiếp. Bốn cỗ quan tài kia được đem đi hỏa táng, bình sứ đã sớm ko thể tìm ra được nữa rồi. Sau đó 1 tiểu khu xinh đẹp, hiện đại bắt đầu từ từ định hình. Lúc tiểu khu được tái sử dụng lại thì ngôi nhà cùng đồng quan tài kia cũng đã thay đổi hoàn toàn, trở thành 1 tòa nhà cao tầng với số vô cùng cát lợi —108.

Đây tạm thời được xem là câu chuyện quái dị xưa cũ đầu tiên ở Hòe Thụ Lý đi. Nhưng thỉnh thoảng vẫn có người nói là nhà đó có ma. Lớp người đầu tiên ở chung cư đó hầu như đều nói nơi này hình như bị lẩn quẩn bởi âm hồn quỷ quái gì đó.

Chung cư 108 lúc đầu có tất cả 27 hộ. Do các vị cao tầng tiên đoán sẽ có điềm hung nên hầu hết đều muốn dọn sang dãy phía tây. Dãy này có tất cả là 10 căn, hiện đã ở được 8 hộ rồi.

Những tưởng được ở nhà mới sẽ vui vẻ lắm. Nhưng ko ngờ, chưa đến 1 năm, người trong dãy này đều chết có chết, điên có điên, có luôn thất cổ, nhảy lầu, xe đụng. Tóm lại danh mục nào cũng có cả. Thậm chí còn có cả 2 thanh niên lỏa thể trần như nhộng ôm nhau mà chết trên giường nữa kia. Tập hợp các chuyện này lại với nhau, thật giống như vở tuồng quỷ đòi mạng người, ko ai có thể trốn tránh được câu chuyện khủng bố năm xưa cả.

Hơn nữa các hộ này thường nghe cách vách vào ban đêm thường có người khóc lóc gọi tên mình. Nên ko

chịu nổi đã dọn đi ngay sau đó. Dần dần chung cư này ko ai lui đến nữa, nhất thời cỏ mọc um tùm, gió cứ quét qua từng trận, chẳng ai dám nửa đêm bén mảng đến đây cả.

Hết chuyện này đến chuyện khác trong Hòe Thụ Lý cứ trở thành đề tài cho những lần trà dư tửu hậu, thêm mắm dặm muối, càng lúc càng trở nên ma quái huyền bí. Trải qua nhiều năm, đến thời kỳ thị trường chứng khoán, người qua kẻ lại như mắc cửi, nó mới từ từ rửa được cái danh đại hung kia.

2. Chương 2:

Thời gian trôi đến tháng 8 năm 2006. Chuyện cũ ở Hòe Thụ Lý đã gần như rơi vào quên lãng. Chung cư 108 một lần nữa có đầy người ở hay ko? Chuyện này dường như chẳng được ai quan tâm cả.

“Phòng 402 Chu Hà Sinh có thư. Phòng 402 Chu Hà Sinh! Chu Hà Sinh!” Sáng sớm cuối tuần, người đưa thư tên Tiểu Lạc đang cố há họng to hết cỡ mà hét lên ở dưới lầu. Giờ đây hầu hết nhà trong tiểu khu này đều có hòm thư cố định cả, người phát thư chỉ việc nhét vào là xong. Nhưng ko hiểu sao nơi này vẫn còn duy trì hình thức phải đưa đến tận tay, dường như nghe tiếng gọi lạnh lạnh là 1 loại hưởng thụ cũng ko bằng. Mỗi khi như thế, Tiểu Lạc đành phải rướn cổ, dùng hết sức, đành cất giọng ko mấy gì dễ nghe mà quấy rầy những người đang trong mộng đẹp vậy.

Những người trong nhà kia phần đông đều mơ màng mải mải vài câu, xong lại xoay người, bịt chặt lỗ tai mà ngủ tiếp. Chỉ thỉnh thoảng có người quả phụ họ Anh chìa đầu ra, sau đó là hất nguyên 1 chậu nước được lấy từ bồn tắm xuống.

Tiểu Lạc đang sang sảng tự nhiên bị chị ta làm cho tắt hẳn đi. Nước loang loáng trên mặt đất, có vài phần còn dính cả lên gương mặt của người anh ta. Thế rồi giọng chửi mắng khác lại vang vang lên: “Anh Tử tao chỉ mới có 27 tuổi thôi nha, vậy mà ông chồng lại dám đi theo con khác, để bà xã như tao phải khóc ròng như vậy đây. Thằng khốn kia, mày chờ đó...”

Quả phụ họ Anh hằm hằm giận dữ, trợn mắt chống nạnh rướn người ra cửa sổ mắng xối xả vào mặt người ta. Chị ta vốn tên là Hồ Bích Mai, nhưng thường được gọi là Anh Tử. Tuổi đời gần 30 rồi, cũng tạm coi là xinh đẹp một chút. Nghe lời chị ta nói thì hình như là ông chồng của chị đã dụ dỗ vợ của bạn mình. Nhưng, chị đau buồn chẳng bao lâu thì đã tô son trát phấn, mắt phượng mày ngài cứ đảo qua đảo lại ngoài cửa. Chuyện này khiến phụ nữ của những nhà bên cạnh thường hay mắng chị ta là hồ ly tinh.

Chu Hà Sinh thật bất đắc dĩ bò ra khỏi giường, khó khăn lắm mới được ngủ nướng 1 bữa, vậy mà.... Anh nhẹ nhàng vén màn lên, đẩy ra cửa sổ.

Hôm nay thật kì lạ! Không gian mịt mờ như được phủ 1 lớp bụi vô tận. Tận xa chốn chân trời hiện lên 1 màu xám tẻ nhạt, không hề có chút dấu hiệu nào báo hiệu là đã sáng rồi cả. Anh liền quay đầu nhìn vào đồng hồ treo tường. 7 giờ 32', không còn sớm nữa.

“Từ từ, xuống ngay đây” Bực mình trả lời lại Tiểu Lạc, Chu Hà Sinh khoác thêm cái áo, lẹ xẹ lê dép xuống lầu.

“Phòng 201 Văn Pháp có thư, 201 Văn Pháp, Văn Pháp!” Tiểu Lạc lại quay về 1 hướng khác, tiếp tục hét to lên.

Đội Văn Pháp ở phòng 201 trả lời thì Chu Hà Sinh đã xuống đến nơi từ lâu.

“Trời àh, gào khản cả cổ mới phát được 1 bức” Tiểu Lạc đưa bức thư cùng bản xác nhận đến trước mặt Hà Sinh, sau đó rút ra phong thư thứ 3 cũng là bức cuối cùng.

“Phòng 502 Cố Viễn Thần có thư, 502 Cố Viễn Thần, Cố Viễn Thần!”

Chu Hà Sinh đang kê bản xác nhận vào tường để ký tên, vừa đưa bút lên, thì nghe đến phòng 502 Cố Viễn Thần, xém chút nữa là làm rơi toàn bộ xuống đất rồi.

“Tôi nói anh nghe cái này. Anh đừng réo gọi như quỷ thế kia. Phòng 502 làm gì có người ở. Người trong phòng đó đã chết từ lâu lắm rồi mà.”

Tiểu Lạc nghe nói như thế thì ngưng bật ngay, sau đó lại hỏi: “Người ở phòng 502 đã đi từ lâu rồi phải ko? Tôi nghe nói, hình như cũng đã có người thuê lại rồi mà. Là sinh viên đó nha. Thật to gan quá, nếu là tôi dù phải ở ngoài đường cũng ko dám dọn đến đâu.”

Chu Hà Sinh vốn là người nhiệt tình, nghe xong cũng có hơi giận dữ, liền đem bản xác nhận và bút nhét vào người Tiểu Lạc rồi nói: “Này cũng thất đức quá. Phòng có người chết mới hơn nửa tháng đã đem ra cho thuê. Bộ nghèo mạt vận rồi sao? Thật chộc cho chúng chửi mà!”

Tiểu Lạc cũng cảm thấy không hợp lẽ cho lắm, cứ chớp chớp đôi mắt nhỏ xíu mà nói: “Cũng ko thể nói là thiếu tiền được. Người vừa chết kia không phải đã đóng tiền thuê nhà đầy đủ rồi sao?”

Chu Hà Sinh muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Lúc này, Văn Pháp phòng 201 cũng vừa xuống đến cổng. Đôi mắt nhỏ sáng hắt lên khi thấy lá thư màu hồng phấn mà Tiểu Lạc đang cầm trong tay, nhìn thoáng qua thật giống hồ điệp canh mồi. “Thư của tôi đâu?”

Chu Hà Sinh nhìn bộ dáng của cậu ta rồi tới nét chữ mềm mại trên bao thư, buột miệng hỏi: “Văn Pháp, cậu đang quen với bạn gái hả?”

Văn Pháp chỉ là 1 thanh niên mới lớn, bản tính lại rất hay thẹn thùng. Khi bị chọc ghẹo thì cả gò má đều đỏ lên, miệng cứ lắp ba lắp bắp: “Ko,... ko phải mà..... Là ... bạn của.... anh trai em.”

“Này!” Tiểu Lạc đưa xong bức thư, rồi cũng bước nhanh ra khỏi đó. Đi được 1 khoảng xa mới quay đầu lại nói: “Mất hết nửa ngày rồi, ko bệnh cũng thành bệnh nha. Thật khó chịu mà.” Xong thì cũng nhanh chóng rời khỏi chỗ khó chịu kia.

Chu Hà Sinh và Văn Pháp cùng tiến lên lầu, đến phòng 201, thì thấy cửa đã mở rộng từ lúc nào rồi, mấy anh em của cậu ta xúm xít lại thật đông đúc. Lá thư màu hồng phấn kia đã sớm bị bọn họ giật lấy.... cứ hết nhìn trước nhìn sau, rồi tranh nhau. “Để tao xem trước” “Tao trước.”

Con trai trong thời kỳ trưởng thành, tinh lực quả là dồi dào thật giống sói con nha.

3. Chương 3: Phòng Trọ Mới

Chu Hà Sinh về đến phòng mình, ngồi dựa vào thành giường, từ từ thông thả mở ra bức thư mới nhận.

Phong thư màu hồng phấn mới thực sự là thư của anh. Là vị hôn thê tên Lục Ngọc Na gửi đến. Nhưng mà.... Nội dung trong đó không có chút nào là hồng hồng lãng mạn chi hết.

Anh và Lục Ngọc Na đã yêu thương từ năm nhất đại học đến giờ. Một là bí thư chi đoàn, một là đoàn viên tích cực, nhiều lần công tác xa gần bên nhau. Dần dần cả hai trở nên thân thiết. Tài tử giai nhân mà.

Mãi sau này, quan hệ của cả hai vẫn như lúc đầu. Hai gia đình cũng đã sớm giáp lời, muốn chuẩn bị chuyện kết hôn thật thỏa đáng. Nhưng ko hiểu sao lòng của Chu Hà Sinh lại sinh ra cảm giác khước từ nên cứ kéo dài mãi cho đến ngày hôm nay.

Dường như còn thiếu chút gì đó. Tựa như món chân giò ninh nhừ nhưng nêm chưa tới. Vì thế anh cứ nán nà dù gì cũng ko chịu kết hôn.

Chuyện này đương nhiên Lục Ngọc Na cũng lơ mơ hiểu được. Phụ nữ vốn nhạy cảm hơn đàn ông. Mà tính của cô ta lại hay kiêu ngạo nên khó tránh rơi vào nhỏ nhen. Cuối cùng, cũng ko chịu được mà ra mặt trách mắng anh ko chịu trách nhiệm.

Chu Hà Sinh để cho cô ta giận cho hả. Dù sao đây cũng là chuyện ko thể ko nhận. Nhưng anh lại thấy chính mình thật sự ko muốn cưới vợ. Nếu như trước khi kết hôn ko suy nghĩ cẩn thận, rồi sau đó lại đổi ý thì thật nguy hại lắm lắm.

Khi đó, anh liền được phân công đến đây làm việc trong 1 hai năm. Liền mượn dịp này mà trì hoãn và né tránh. Để cả hai có thời gian mà suy ngẫm lại thật kỹ càng.

Trong thư, đương nhiên là Lục Ngọc Na đã thể hiện sự trách cứ của mình rồi. Chu Hà Sinh đã ko nói năng gì với cô mà rời xa như thế. Hơn nữa, đến ngày nghỉ cũng ko thèm về, còn ko chịu để cô đến đây thăm nom. Thật quá nhẫn tâm cố tình kéo dài thời gian gây lãng phí cho cả hai đi.

Chu Hà Sinh để bức thư xuống. Sau khi tắm rửa thì định đến khu phía đông để ăn giò chèo quẩy sữa đậu nành[1] ở đầu phố. Vừa mới đẩy cửa ra đã nghe âm thanh nhào chảy nước của Hồ Bích Mai truyền đến.

“Ái chà, sao nặng quá vậy, tay của tôi sắp đứt ra rồi nè. Nhắc ko nổi nữa đâu.”[2]

Chu Hà Sinh bước vội ba bốn bước gì đó, đến chỗ giao nhau nơi cầu thang, bỗng thấy 1 thanh niên cao gầy đang đứng nhìn gì đó. Trong tay cậu ta còn mang 1 cái vali bằng da màu đen. Cả người dường như bước lên lầu.

Mà Hồ Bích Mai cứ đứng sần ở đó. Ánh mắt thật giống chó sói đang đánh giá dê con. Chậu hoa chị ta đang cầm trong tay bỗng rơi ngay xuống đất, cổ nén giận mà nói: “Cái chậu hoa này thiệt nặng quá đi.”

Đó là 1 chậu thu hải đường[3] cỡ vừa. Nó so với cái vali màu đen của cậu trai kia chắc cũng nặng ngang ngửa với nhau.

Cậu trai kia cũng ko nói gì, để vali xuống rồi nhặt lấy chậu hoa kia đem trở lại lên lầu. Đợi cậu ta đem nó đến cửa phòng 401, thì Chu Hà Sinh mới nhìn rõ hình dáng, liền hiểu được ngay, tại sao Hồ Bích Mai lại có thể thềm nhỏ 3 thước dải như vậy.

Cậu trai này thật quá đẹp. Trán cao khoáng đạt, đôi hàng mi rợp bóng như mây trời. Nhất là cặp mắt đen thăm thẳm, tạo cho người khác cảm giác giống như đang nhìn vào 1 hồ nước bình lặng mênh mông sâu ko thấy đáy, làm họ phải mê say, ko nỡ quay đi.

Lúc này, cậu ta nhẹ nhẽo vỗ vỗ trán khiến chiếc mũi thẳng tắp được nhìn rõ hơn, vừa nho nhã lại có chút nam tính. Thần thái thật giống như nhân vật trong 1 bức tranh sơn dầu vậy.

Thấy cậu ta lại xuống mang chiếc vali lên, Hồ Bích Mai đâu chịu dễ dàng bỏ qua, ko ngần ngại mà hỏi ngay: “Em trai àh, em tên là gì vậy?” “ Bao nhiêu tuổi rồi?” “Còn học hay đã đi làm rồi?” Cậu trai hình như vẫn đang lắng nghe, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu lên nhìn chị ta nữa.

Chu Hà Sinh tuy ko biết cậu ta, nhưng cũng cảm thấy ko chịu nổi khi nhìn cậu cứ chậm chậm mà đi, kể bên là Hồ Bích Mai cứ thao thao bất tuyệt. đành phải giải vây giúp cậu, anh nói: “Tôi mang giúp cậu.”

Ko bị từ chối, Chu Hà Sinh liền trực tiếp nắm lấy quai xách của va li. Hai người cùng nhắc nó lên khỏi mặt đất.

Trong đó thật rất nặng, cả trách cậu ta phải gắng sức gồng mình lên như thế. Chu Hà Sinh không thêm quan tâm gì đến Hồ Bích Mai nữa. Hai người đàn ông cùng nhắc vali lên tầng 5.

Để nó xuống, Chu Hà Sinh vừa thở vừa hỏi: “Cậu là Cố Viễn Thần àh?”

Cố Viễn Thần ngẩng đầu lên nhìn anh 1 cái, cuối cùng cũng lên tiếng: “Sao anh lại biết?” Thanh âm kia mới êm ái trong trẻo để nghe làm sao.

Chu Hà Sinh mỉm cười, không hiểu sao anh lại có cảm tình đặc biệt với hình dáng của Cố Viễn Thần. Thế là kiềm ko được mà muốn đùa giỡn cậu, bất giác trêu ghẹo: “Cậu ko nói chuyện, tôi sẽ cho cậu là người câm đó.”

Vừa dứt câu, liền giật mình. Nói như thế với người lần đầu tiên gặp mặt thật chẳng hay ho gì. Thế là anh vội vã bổ sung: “Là sáng nay, nhân viên bưu điện có mang đến cho cậu 1 lá thư, nên tôi mới biết đó.”

Ko ngờ là Cố Viễn Thần lại ngơ ngác lắc đầu nói: “Ko ai biết tôi ở chỗ này cả!”

Chuyện quỷ quái gì đây? Chu Hà Sinh nhìn cánh cửa phòng 502 sau lưng cậu ta. Đầu bỗng nhớ ngay đến cảnh tượng đã xảy ra vào nửa tháng trước. Cuối cùng nhin ko được nói: “Cậu tìm chỗ ở khác đi. Chủ nhà trọ lừa cậu đó. Nơi này chẳng tốt chút nào đâu.”

Thấy Cố Viễn Thần nhìn mình thật khó hiểu, Chu Hà Sinh hiểu tại sao mình lại nóng nảy như thế, liền nắm lấy cánh tay của cậu ta mà nói: “Đi, tôi dẫn cậu đi tìm bọn họ. Căn phòng này vốn ko thể cho thuê được.”

Cố Viễn Thần bị anh nắm rất mạnh, nhất thời chịu ko được mà xuýt xoa vài tiếng. Chu Hà Sinh lúc này mới tỉnh lại, là mình đang thô lỗ nắm chặt lấy tay người ta. Anh vội vã buông ra, giải thích:

“Xin lỗi, xin lỗi. Tôi chỉ lo cho cậu thôi. Có làm cậu bị đau ở đâu ko?”

[1] Hữu sẽ giới thiệu sau nha ^.^

[2] Chị này chuyên nói tiếng địa phương. Hữu để đại cho có ko khí

[3] Là loài hoa này nè ^.^

4. Chương 4: 501

Cố Viễn Thần xoa xoa cánh tay lắc đầu. Cậu nhăn nhó mặt chứng tỏ đau cũng ko phải là nhẹ. Ánh mắt của Chu Hà Sinh liền vô tình dán chặt vào cánh tay được phủ 1 lớp áo kia. Đường như đã bấm tím. Anh giật mình ko biết mình nhìn có đúng như vậy ko, hay chỉ lơ mơ theo cảm nhận mà thôi. Giờ phải thành thật nói rõ cho cậu trai kia biết: “Chắc là chẳng ai nói với cậu rồi. Người trong phòng này nửa tháng trước đã treo cổ chết đó. Âm khí hầy còn dày đặc lắm, cậu sao có thể ở đây được chứ?”

Tin tức khủng khiếp này chỉ đổi lại được sự im lặng của Cố Viễn Thần. Vài giây sau đó, cậu ta liền mỉm cười bất đắc dĩ, rồi vẫn như cũ, bê đồ đạc hướng cửa phòng 502 mà bước vào.

“Cậu, cậu sao vẫn còn muốn ở đây thế!” Chu Hà Sinh bị hành động của cậu trai kia làm cho ngây người, nhưng ko dám níu tay người ta thêm lần nữa, chỉ có thể kéo chiếc va li lại mà thôi.

Cố Viễn Thần đứng thẳng lưng, bình tĩnh một cách kỳ lạ mà nói: “Tôi ko có tiền thuê phòng khác.” Cậu nói xong lại cười rất bi thương. Khóe miệng cong lên như vừa mặc kệ vừa tự giễu.

Nụ cười kia ánh vào trong mắt của Chu Hà Sinh. Lòng anh như bị ai nhéo mạnh 1 cái. Phản ứng này ngay cả bản thân anh cũng ko ngờ được. Sau 1 thời gian dài do dự ko rõ nguồn cơn, anh liền nhanh chóng quyết định. Tuyệt đối ko thể đứng nhìn Cố Viễn Thần bước vào phòng 502 được.

“Đợi tôi 20 phút, chỉ 20 phút thôi, đừng đi đâu cả, cũng đừng vào đó.” Giờ đây trong mắt của Chu Hà Sinh chỉ còn lời hứa nặng tựa Thái Sơn kia. Anh thật khí khái và kiên quyết nhìn Cố Viễn Thần, sau đó còn bổ sung thêm 3 chữ tràn đầy nhiệt huyết. “Tin tôi đi.”

18 phút 52 giây sau, Chu Hà Sinh đang gấp gáp thở trước mặt Cố Viễn Thần. Má anh như lấp lánh ánh sáng.

Lúc này Cố Viễn Thần đang ngồi trên vali lớn, cúi đầu nhìn 1 mảnh tiền giấy trắng tinh dưới sàn nhà. Nó cứ bay là đà theo hướng gió đang thổi tới.

Giày của Chu Hà Sinh ko biết là vô tình hay cố ý mà đạp lên mảnh tiền giấy đó. Tay cầm 1 cái chìa khóa giờ giơ trước mặt cậu ta: “Đây là phòng 501, chìa khóa trước giờ do người quản lý giữ. Tôi vừa đem nó về nè. Cậu có thể ở tạm phòng đó, chỉ cần chú ý 1 chút là được.”

Thật ra anh còn nhiều chuyện muốn nói lắm kia. Dù bản thân mình theo tư tưởng vô thần, ko tin vào ma quỷ, nhưng tại chung cư này anh đã tận mắt chứng kiến sự thảm thương của thân thể đã chết rồi kia. Hơn

nữa xác chết nọ cứ lơ lửng đơng đưa. Thật ko thể nào tưởng tượng nổi là còn có ai dám ở phòng đó nữa. Huống chi là Cố Viễn Thần xinh đẹp, trầm mặc như thế.

Giúp Cố Viễn Thần thu dọn đồ đạc bước vào phòng 501. Đây là căn phòng rộng rãi, mới tinh vì trước giờ chưa có ai ở qua cả. Phòng được ngăn ra hai buồng nhỏ theo kiểu 2 gian chung 1. Toàn bộ ước chừng khoảng 20 m² mà thôi. Tuy hơi chật một chút nhưng phía sau nó có 1 khoảng lan can nhỏ, dùng để phơi quần áo cũng rất tốt.

Này tạm gọi là đủ đầy đối với 1 người độc thân đi. Cố Viễn Thần đương nhiên cũng rất hài lòng. Cậu đi quanh phòng 1 vòng, rồi trở lại phòng khách nhìn Chu Hà Sinh, dù ko cười nhưng lại tỏ ra rất thành ý nói: “Cảm ơn.”

Một tiếng cảm ơn được thốt ra rất tự nhiên. Chu Hà Sinh cảm thấy lòng mình ấm áp, dường như Cố Viễn Thần ko phải là ko coi trọng anh vậy.

Nhìn căn phòng trống trơn, anh liền bật miệng nói: “Có lẽ cậu nên đi mua thêm đồ đạc, giường gối, rồi quét dọn sạch sẽ xong mới ở được nha.”

Cố Viễn Thần ko nói gì cả, chỉ gật nhẹ đầu. Tất cả đều đã được xử lý ổn thỏa, Chu Hà Sinh cũng không nán lại thêm nữa. Lòng anh cứ cho rằng hàng xóm phải nên nhiệt tình giúp đỡ lẫn nhau mới được chứ, sau đó liền bước ra cửa chào tạm biệt Cố Viễn Thần.

Chờ cửa phòng 501 đóng lại, Chu Hà Sinh mới nhận ra bụng mình đang đói meo. Nhớ đến món giò chèo quẩy sữa đậu nành thì ko khỏi luyến tiếc mà nghĩ: Chắc họ đã bán hết rồi.

5. Chương 5: Bà Lão Họ Phùng

Cơm trưa xong, Chu Hà Sinh đang no nê trở về phòng mình thì thấy hai bà lão họ Phùng và họ Du đang ngồi trên 1 băng ghế nhỏ trước cửa phòng của họ, vừa nói chuyện phiếm, vừa kéo sợi gân, ngắm người qua lại.

Mà hai bà lão này cũng siêng năng lắm, cứ cất công đi thu gom nào là giấy báo hay những phế phẩm được thải ra từ các hộ xung quanh. Sau đó vuốt phẳng, rửa sạch, phơi khô rồi lại dán dán, cuộn cuộn làm thành mấy thứ trang trí linh tinh, treo trước cửa nhà theo 1 trật tự nào đó, nhìn cũng rất đẹp. Cả hai bà đều làm dây câu và móc sắt để kiếm thêm thu nhập.

Bà ngồi bên tay phải đang mặc sườn xám màu chàm, tóc đã bạc gần hết là bà Phùng. Bà đã hơn 50 tuổi. Đa phần cuộc đời đều sinh trưởng ở nông thôn. Đến khi già lắm rồi, mới được con cháu đón về đây. Người cũng ko thiết tha gì với nơi này lắm, thường hay than phiền là hoa cỏ ở thành thị ko có hương thơm trong lành như dưới quê. Vì thế bản thân của bà chính là tập hợp đầy đủ tính cách của con người nông thôn. Thích ngồi ngoài cửa xem náo nhiệt, nghe ngóng tin tức. Hơn hết là, những người lớn tuổi ở quê rất hay mê tín. Vì chuyện này mà bà thường bị con cháu của mình gọi thành lão phong kiến. Ngay cả Văn Hổ cũng đã viết 1 bài tập làm văn vào tháng ba này, với nội dung đại khái như vậy: “Muốn biết phong kiến mê tín là như thế nào, cứ nhìn bà ngoại em là thấy ngay.” Đến nay việc này vẫn còn được truyền nhau khắp chung cư như 1 chuyện phiếm giải sầu.

Một người khác nữa là bà lão họ Du. So với bà Phùng thì nhỏ hơn 7 hay 8 tuổi gì đó. Nhưng vì thân thể ko được khỏe mạnh cho lắm, nên lưng đã còng xuống. Nghe nói lúc bà còn trẻ đã ở vậy nuôi con trưởng thành. Giờ cũng tạm coi là đến giai đoạn hưởng phúc đi.

Chu Hà Sinh nhìn bà Phùng thật nhanh. Biết ngay là bà ta đang tìm mình để tán gẫu. Nên nói cái gì đây? Đang lưỡng lự, thì có 1 con châu chấu ko biết từ đâu nhảy lại gần. Thân xanh mắt đỏ, phân ra thật rõ ràng, khiến anh phải giật mình mà lui lại. Chẳng biết Bà Phùng có thấy hay ko nữa?

Kia tám phần là mượn cớ. mãi 1 lúc lâu trôi qua, anh mới hiểu rõ được. Bà bắt đầu lên tiếng nói lời đầy ẩn ý, khiến người khác phải giật mình. Tóm lại vẫn là bà ta cao tay, này cũng minh chứng cho chuyện người thành phố cũng chẳng khác hơn người ở quê bao nhiêu cả.

Quả không ngoài dự đoán. Chu Hà Sinh đành miễn cưỡng bước đến gần bà lão họ Phùng kia, nghe bà thật thản nhiên mà nói: “Thầy Chu àh, sao thầy cứ thấy hai bà già chúng tôi là chạy lẹ như vậy. Cứ dừng lại nói đại dăm ba câu gì đó cũng có hại đến gieo trồng cây cấy phỏng?”

Hừ! Nói vài câu là có thể đi sao? Chu Hà Sinh đối với 2 bà lão này vừa ghê vừa phiền. Nhưng cũng cảm thấy có chút thú vị, liền ngồi xổm xuống trước mặt hai người, cười giả lã đáp lại: “Có đâu ạh. Con chỉ sợ phiền hai người đang làm việc thôi mà. Giờ đã là thời đại nào rồi. Biển rộng mấy cũng có thuyền đi lại. Vệ tinh cũng đã được phóng lên trời từ lâu lắm rồi nha. Gieo trồng cây cấy tuyệt ko có trở ngại gì cả đâu ạh.”

Bà Phùng liền bắt đầu tám chuyện với thằng bé vừa vui vẻ vừa có duyên lại còn rất sạch sẽ này. “Cũng là thầy Chu đây khéo nói, tôi ở đây lâu lắm rồi cũng chẳng thấy ai được như thầy cả.” Bà ngẩng đầu lên nhìn Chu Hà Sinh, mắt nhấp nháy cười nói.

Bà nịnh nọt xong liền lo ra sắc mặt thích hóng chuyện, vẻ mặt thần thần bí bí mà hỏi: “Tôi nghe nói phòng 502 có người ở rồi hả?”

Trời đất chứng giám, lúc này bà Phùng mới vào vấn đề chính.

Chu Hà Sinh bắt đầu dĩ gật nhẹ đầu. Sau đó lại thấy là im lặng thật ko phải phép đành trả lời lại: “Vừa chuyển đến sáng nay thôi, cả hai bà đều thấy sao?”

Thấy anh đã nhập hội tám chuyện. Bà Du cũng rất có hứng thú, liền dừng ngay lại việc kiểm sổ hằng ngày. Nhưng còn bà Phùng thì dường như chẳng để gián đoạn công việc bao giờ cả.”

“Nghe đồn là trên lầu 4 có yêu quái gào thét dữ lắm mà, sao có người dám lại ở chứ?” Bà Phùng vừa vò vò giấy, vừa mở miệng hỏi chuyện.

Chu Hà Sinh liền buộc miệng nói: “Chẳng có gì đâu bà ạh. Đó chỉ là 1 sinh viên đại học hay thẹn thùng thôi mà. Con thấy tốt nhất là bà đừng nên khơi gợi chuyện cũ làm gì, tránh dọa sợ người ta nha.”

“Ừ, ừ, cứ theo lời thầy nói đi ” Bà Phùng liền như máy móc được khởi động sẵn mà nói 1 tràng dài. “Tôi có công phu nghe ngóng đến bất đại tổ tông người ta nha. Tôi chắc chắn là thằng bé kia bị lừa rồi đó. Thầy nói xem, phòng 502 sao có thể ở được kia chứ? Chung cư này đã bị nhiễm tà từ rất lâu rồi. Người chết ở phòng đó ko phải tên là Mạnh Giới Quang sao? Đang yên lành thế kia mà! Thật ko ngờ là dám treo cổ ngay ngoài cửa sổ nha. Đêm đó xác chết cứ đập binh binh vào cánh cửa, dọa người ta sợ hết cả đấy.”

Mặt Chu Hà Sinh bắt đầu đen lại. Đêm đó người kia là treo cổ bên ngoài cửa sổ, xác cứ đơng đưa trước phòng 402. Âm thanh kia thật khiến người khác phải rùn mình. Thế là anh vội nói ngay: “Lúc đó, cảnh sát cũng đều tra rồi mà. Kết luận là tự sát còn gì.”

“Ày, thành bé này thật là,” Bà Phùng làm ra vẻ mặt như huyền bí lắm, hạ thấp giọng mà nói: “Cảnh sát chỉ đều tra án mạng ở dương gian thôi. Còn những oan khuất ở cõi âm thì bọn họ làm gì chen vào được chứ. Tôi nghe mấy lão già đi coi xong về kể lại, là hai chân của Mạnh Giới Quang đều có in hằn lên đầu tay. Kia rõ ràng là có thứ gì đó kéo cậu ta xuống rồi nha.”

Chu Hà Sinh khi ấy cũng có mặt ở hiện trường. Anh cũng thấy có dấu hai bàn tay rất rõ. Đến cảnh sát cũng cảm thấy kỳ quái. Nhưng dù có lạ lùng cách mấy cũng ko thể dựa vào cõi âm quỷ quái gì đó để lý giải được, liền cảm thấy buồn cười mà nói: “Bà chỉ khéo đùa dai thôi. Thi thể kia cứ treo lủng lẳng ngoài chung cư. Chính là từ phòng của con tháo xuống mà. Nếu nói có quỷ, thì phòng con giờ chắc cũng phải có 1 ít rồi. Nhưng ko phải chuyện gì cũng bình yên sao?”

Bà Phùng vẫn cười khần khặc, ko chịu từ bỏ lý luận quỷ thần của mình, cứ nói về những chuyện là lung: “Ma quỷ gì đó một khi muốn ám người cũng có quý tắc mà. Năm nay dương khí của thầy đang thịnh. Bọn nó đương nhiên ko dính lấy rồi. Nhưng người khác thì khó nói àh nha.”

Chu Hà Sinh biết bà lão này mê tín tận trong xương cốt. Muốn thay đổi tư tưởng này thật là vô phương rồi. Nên chỉ nói thật ngắn gọn với bà thôi: “Người ta là sinh viên đại học đó. Bà yên tâm nha. Mà con đã giúp cậu ấy ở phòng 501 rồi. Ko có chuyện gì đâu!”

Nói đến đây đã thật đau đầu lắm rồi, anh liền đứng dậy chào hai bà lão: “Con phải lên phòng rồi. Hai bà cứ từ từ nói chuyện nha.”

Bà Phùng cũng đã thu thập được thông tin rồi, nên ko cần anh lại nữa. Chu Hà Sinh vừa bước lên tầng hai, thì đã nghe sau lưng mình truyền đến tiếng của bà Phùng đang vái 4 phương 8 hướng: “Yêu quái trên lầu. Ngày ngày quấy phá. Người nghe lời này, đừng quần lấy ta —— tay đều phải đứt.” Đừng nói là bà đã hơn 50 tuổi rồi, lắm nhảm còn hơn cả Hồ Bích Mai nữa. Mấy lời kia khiến Chu Hà Sinh cười thầm, xém chút đã bật ra miệng rồi.

Bà Phùng này lại chuyên dùng tiếng cổ, trong câu văn thỉnh thoảng lại chen vào ư, hồ, hỉ.... Là những tiếng đệm (thường ko có nghĩa) từ lâu lắm rồi. trong khả năng của mình, Hữu chỉ có thể chuyển tạm như thế thôi. Các bạn thông cảm chút nha ^.^

6. Chương 6: Nha Nha

Rảnh rang cả buổi chiều, Chu Hà Sinh liền trả lời thư cho Lục Ngọc Na. Xong lại tắm rửa, giặt quần áo. Thoảng chốc đã đến buổi tối.

Cơm chiều chỉ là 1 gói mì được chế nước sôi, thêm ít nước tương và vài miếng củ cải trắng đã quắt queo từ lâu. Chu Hà Sinh ăn xong thì xem TV. Trong đó đang chiếu 1 vở kịch nhằm chán, nhân vật cứ nói liên miên lẫn nhảm ko dứt. Cuối cùng mắt cũng đóng sập lại, chìm vào trong giấc ngủ.

Không biết đã sáng hay chưa, nhưng cảm thấy mình đã ngủ lâu lắm rồi, liền choàng tỉnh dậy. Nhưng trời vẫn chưa sáng. Cả người bỗng cảm thấy ướt đầm mồ hôi, miệng lưỡi khô khốc, liền loạng choạng bước đi tìm nước, rót lấy 1 ly mà ồm ồm uống.

Đang muốn ngủ lại, thì bỗng nghe trên đầu mình có âm thanh gì đó thật khẽ. Giống như tiếng của thứ gì đó đang chà xát xuống mặt đất. Tiếng động này rất nhỏ, nếu ko phải đêm khuya vắng lặng, thì chắc chắn Chu Hà Sinh ko thể nào nghe được.

5. . . 0. . . 2. . . Chu Hà Sinh nhất thời nhớ đến những lời của bà Phùng lúc trưa. Anh cứ đứng cứng đờ tại chỗ mà nhìn lên cao. Dù ko tin quỷ thần, nhưng lại có chút sợ hãi. Có thật là có ma quỷ hay ko? Liền lập tức quyết định lên lầu 5 để nhìn xem 1 chút.

Mở cửa ra, bên ngoài tối đen, Chu Hà Sinh ko thể nhìn rõ đường đi. Chỉ có thể ước chừng rồi men theo tay vịn của cầu thang từ từ bước lên lầu 5.

Cũng may là đèn của lầu 5 vẫn chưa tắt. Ánh đèn vàng nhạt chập chờn chiếu vào 2 cánh đang đóng chặt cửa phòng 501 và 502. Tất cả đều ko có động tĩnh gì cả.

Chu Hà Sinh đứng ở giữa đó lặng yên hồi lâu. Nhưng chẳng nghe được âm thanh gì từ căn phòng kia cả. Không gian vô cùng yên tĩnh. Yên tĩnh như nhà xác vậy.

Anh cứ đứng ngây người như thế. Thời gian hẵng sâu trên đôi chân và cả cánh tay nữa. Lặng im như thóc bị ngâm sâu trong nước. Sau khúc quanh đường như có cánh cửa sổ nhỏ, bị gió thổi bung, mở rộng ra.

Chu Hà Sinh cảm thấy có 1 cơn gió lạnh đang thổi vào gáy mình. Hai cánh cửa sổ như đang lơ lửng giữa mặt đất. Ko biết có phải mấy mảnh giấy tiền cứ bay qua bay lại mà mình thấy lúc sáng là được thổi từ đó lại ko nữa.

Tiếng mèo hoang ngoài cửa sổ cứ vang vọng vào tai. Như khóc như than, khiến máu trong người của những kẻ yếu bóng vía cứ đông cứng lại.

Lòng của Chu Hà Sinh bỗng tỉnh táo lại. Đoán chừng âm thanh mình vừa nghe được chắc chỉ do bọn chuột gây ra mà thôi. Ko khỏi tự trách mình thật lo hoang, lớn thế này rồi còn sợ ma. Nửa đêm ko chịu ngủ cho yên, còn rảnh chuyện đi nhìn ma bắt quỷ làm gì? Thật nhảm mà!

Một năm được bắt đầu từ mùa xuân, một ngày được bắt đầu từ buổi sáng sớm.

Đèn trong chung cư bắt đầu tắt. Chu Hà Sinh mang 1 túi xách dài, bên trong chứa đầy sách nhưng tuyệt ko thể thiếu 1 quyển “Câu chuyện ở hai thành phố”[1]. Anh vừa chậm chậm bước xuống lầu vừa nghĩ đến món giò chèo quẩy sữa đậu nành hay là ăn sủi cảo thịt bò bình dân ở cửa hàng mới mở.

“Thầy Chu, sao lại vội thế, chậm chậm chút đã!” Tiếng gọi thật to vọng lại từ xa. Quay lại, thấy 1 con nhện đang chậm chạp giăng tơ trên trần nhà đầy bụi bặm. Chu Hà Sinh ho khan 1 tiếng, nhìn vào 1 thanh niên cao to.

Đó là Du Lộ Cương ở phòng 301, cũng chính là con trai của bà Du ngày hôm qua. Dáng người cậu ta cao to có phần hơi thô kệch, tính tình cũng sang sảng thảnh thơi. Cậu ta làm thợ cho 1 công ty chuyên làm đá hoa cương, thường hay vắng nhà cả ngày. Đây chắc là mới vừa ở bên ngoài về. Tuy người có tính tùy tiện, nhưng cũng được xem là có hiếu. Mà mẹ của cậu ta cũng rất thương con trai mình. Thường hay ở nhà làm cơm chờ con về ăn cùng.

Chu Hà Sinh cũng nhiệt tình nói: “Là chuẩn bị đi dạy kèm. Được nghỉ đến ba ngày, cũng định từ từ hưởng thụ, ko ngờ mới hai hôm đã nồm nóng muốn ra ngoài rồi.”

Du Lộ Cương cười thật tươi, ko muốn làm Chu Hà Sinh phải trễ giờ. Nhưng cậu ta cứ mãi ngắm nghía mở sách trong tay của anh, nói những lời thật tận đáy lòng: “Tôi khâm phục mấy người có văn hóa cao như thầy nha. Trong đầu toàn là sách. Bên ngoài cũng ko thô kệch như tôi, mới xem vài trang là ngủ gà ngủ gật rồi.”

Chu Hà Sinh vốn định bước đi, nghe cậu ta nói thế liền quay lại cười nói: “Có văn hóa gì đâu kia chứ. Đọc sách cũng vì công việc thôi. Nếu đọc nhầm sách nhầm thì thôi, thà như ko đọc sướng hơn nha.”

“Ha!” Du Lộ Cương thật thích thú vỗ đùi. “Người có văn hóa có khác mà. Nói cái gì nghe cũng hay hết trơn. Tôi thật phục quá, phục quá.”

Cậu ta cứ thế cất tiếng ha ha cười thật thích chí. Chu Hà Sinh cũng thuận lợi đi 1 mạch xuống lầu. Lộ Cương thật chân thành, khiến cho lòng anh có 1 cảm giác kỳ lạ.

Hôm nay ko hiểu sao trời thật âm u, mây đen cứ thế mà che khuất cả mặt trời. Trễ lắm rồi vẫn chưa thấy chút ánh nắng nào cả. Chu Hà Sinh thở ra 1 cái, bên ngoài chung cư thấy 1 bé gái mặc áo đầm công chúa bằng lụa mỏng ngồi bên lề đường mà đọc đất. Tóc của bé còn được thắt 1 cái bím nhỏ xíu cài thêm 1 cái nơ bướm rất dễ thương. Là Nha Nha ở lầu 1.

“Nha Nha, sáng sớm đã chơi cái gì đó?” Chu Hà Sinh đến sau lưng bé, thấy có 1 đàn kiến đen đang bò đi đâu đó. Thì ra đứa bé này đang quan sát kiến bò mà thôi.

Nha nha ngẩng đầu nhìn Chu Hà Sinh, đôi mắt như hai trái nho cứ chớp chớp, mỉm cười lộ ra 1 cái răng khểnh nhỏ. Bé luôn vui vẻ khi gặp thầy Chu, vì trông anh ko nghiêm khắc như những thầy giáo khác. Ngược lại mặt còn xinh đẹp và hay cười nữa nha.

“Con đang nhìn kiến đó. Nếu có chị ở đây, chắc là sẽ ngay biết bọn chúng đang bò đi đâu nha.” Nha Nha chẳng qua cũng mới học lớp 3 thôi. Cha mẹ bé đi làm cả ngày, nên thường hay chơi với bốn năm đứa bé tuổi cũng xấp xỉ nhau trong chung cư này. Lần nào, khi bé nhắc đến một người chị nào đó thì lại vô cùng vui vẻ.

Chu Hà Sinh vỗ vỗ cái đầu nho nhỏ của bé, giải thích: “Là trời sắp mưa, nên kiến mới dời tổ. Con xem, trên trời toàn là mây đen, hôm nay thật âm u phải ko?”

Nha nha ngẩng đầu nhìn nhìn trời, mắt hơi híp lại 1 chút, gật gật đầu đồng ý, rồi nói: “Hôm nay tốt nhất là trời đừng mưa nha. Như vậy thì chị mới có thể đến chơi với con được. Chị tốt lắm, còn rất thích đọc đất nữa, móng tay đóng đầy bùn đen, ko sạch sẽ chút nào.”

“Vậy thì Nha Nha nhớ nhắc chị ấy giữ vệ sinh nha.” Chu Hà Sinh bị sự ngây thơ của bé làm cho vui vẻ. Thấy cũng ko còn sớm nữa. Liền dặn Nha Nha chơi đùa cẩn thận, xong thì hướng về phía Ngũ Tạng miếu mà đi.

[1] Đây là 1 tác phẩm của Charles Dickens. Tên được dịch ra tiếng Trung là “Song Thành Ký” Cái tên này có liên quan đến nội dung truyện của tác giả (Chỉ tên truyện thôi) Bạn Hữu sẽ giới thiệu về cuốn này sau

nha ^.^

Bạn Hữu ko hiểu sao mình thích nhất là ăn và đọc sách nha ^.^ Chương này lại khiến Hữu thật nhiều chuyện.

Đầu tiên là tác phẩm ‘Truyện ở hai thành phố’ của Charles Dickens nha. Tên tiếng Anh của nó là A Tale of Two Cities là một trong hai tác phẩm ông thử thách ngòi bút của mình về phương diện lịch sử. Tác phẩm được ấn hành lần đầu vào năm 1859, mô tả một khía cạnh xã hội của cuộc Cách mạng Dân quyền Pháp 1789. Sự việc diễn ra giữa hai thành phố Luân Đôn và Paris trong thời gian từ 1757 đến 1793. Với bối cảnh lịch sử là thời điểm nhân dân Paris vùng lên cướp ngục Bastille, dẫn tới với các cuộc hành quyết đẫm máu những nhà quý tộc và người dân vô tội dám đứng lên bảo vệ sự tự do. Nó cũng mô tả hoàn cảnh khốn khổ của giai cấp vô sản dưới sự áp bức của tầng lớp quý tộc Pháp.

7. Chương 7: Dây Câu Cá

Chạng vạng, bầu trời bắt đầu tối sẫm lại. Đến thị lực 10/ 10 như của Chu Hà Sinh còn phải bước đến gần mới nhìn rõ được người đối diện. Điều này thật ko thể tưởng tượng nổi.

Thấy bà Phùng nhiều chuyện, ông lão ở phòng 302, còn có ba mẹ của Nha Nha đang tụ tập bàn tán gì đó. Chu Hà Sinh hơi tò mò ko biết đã xảy ra chuyện gì rồi.

Sau khi đuổi Nha Nha vào nhà, thì tay của họ kéo ra 1 sợi dây nhỏ, hình như là dây câu cá màu bạc.

“Sao vậy? Ko phải là đã nửa đêm còn chuẩn bị đi câu chứ?” Chen vào giữa đám đông, Chu Hà Sinh hơi tùy tiện lên tiếng.

Cha của Nha Nha là Biện Trung Thành đành bắt đắc dĩ khoát khoát tay nói: “Không đâu, ko đâu, chúng tôi làm gì có lòng dạ đó kia chứ. Ko biết là tên dỡ hơi nào, đêm hôm khuya khoắt còn gõ cửa nhà của người ta. Ra mở cửa thì chẳng thấy ai cả. Chuẩn bị ngủ lại thì lại nghe gõ. Một buổi tối làm vài lần như vậy, khiến vợ chồng tôi ngủ ko yên ổn gì cả. Tối hôm qua, tôi liền nảy ra ác ý, cả đêm ko ngủ, một mình canh ở cửa nhà, chờ tên đó đến. Thế là 1 tiếng cũng ko gõ nữa. Thấy nói thử xem, hai người bọn tôi đã làm gì ai nào, sao lại rơi vào chuyện oái oăm này chứ?”

Chu Hà Sinh nghe xong cũng lú lẫm cả lưởi. Những người ở đây nào có thù oán với ai đến thế đâu? Chỉ có thể là trẻ con thôi. Nếu ko cũng chẳng có người lớn nào rảnh hơi canh ngoài cửa nhà người ta cả đêm dài như thế đâu. Nhưng sao lại có đứa trẻ kiên nhẫn đến thế? Không khỏi hỏi tiếp: “Vậy anh định làm gì bây giờ?”

Cha của Nha Nha gờ gờ một cuộn dây câu trong tay, nói ra kế hoạch kỳ công của mình: “Mọi người vừa giúp tôi nghĩ cách này. Cửa sổ nhà chúng tôi cũng ko xa mấy cây hòe trong khu này lắm. Nên đem dây câu buộc dây đặc, gắn thêm chuông gió và mấy thứ linh tinh nữa. Đợi đến khi nó đến, chuông nhất định sẽ kêu lên. Đến lúc đó thì đổ cho nó vài xô nước tiểu, để biết sợ mà ko dám quấy phá nữa.”

Vậy cũng được? Chu Hà Sinh không khỏi than thầm trong lòng. Mọi người làm như trong phim kiếm hiệp ko bằng. Nào là gián điệp, giảng bầy, rồi bày ra những chuyện mà chỉ có trong tưởng tượng mới làm nổi thôi. Lại nghe bà Phùng cứ lẩm bẩm vài câu dạy đời: “Anh tưởng là quý sẽ ko biết vào bằng đường cửa sổ sao? Hai ngày nay, mèo hoang bên ngoài kêu nhiều lắm đó. Phải cẩn thận nha.”

Biện Trung Thành dù là người thành thật hiền lành, nhưng hiện giờ trước 1 bà lão luôn nói diêm gở thế kia thì ko thể nào nhịn được nữa. Anh thật chậm chậm mà nhắc nhở: “Giờ đang là thời kỳ phát tình của mèo hoang ạh.”

Áh

~~ Bà Phùng sao lại có thể dễ dàng bị mất mặt như thế. Liền lập tức liếc Biện Trung Thành 1 cái, nói thêm: “Mèo hoang năm nay đặc biệt nhiều.....Ngày trước, tôi có thấy 1 con toàn màu đen. Các người cho đó là chuyện bình thường hả?”

Vậy cũng được? Chu Hà Sinh cảm thấy cơn buồn cười hôm qua lại trở lại. Anh ôm bụng đã kiềm nén từ lâu, gắng chạy một mạch lên lầu, để có thể cười cho sảng khoái. Tai vẫn còn nghe tiếng chuông từ xa vang vang lại.

Nhìn về phía xa xa, chỉ thấy 1 bóng người mơ hồ, hình như là 1 cậu trai đang chạy xe tới. Không nghi ngờ gì nữa đó chính là Tiền Lạc

Quả nhiên người đã đến trước mặt. Tiền Lạc vô cùng khí thế mà nói: “Quý vị đứng hết ra đây để chào đón tôi hả? Không dám nhận đâu, thật không đảm đương nổi mà.” Đáng tiếc đôi mắt lại nhỏ như mắt chuột, thật giống mấy nhân vật làm Hán gian trong phim quá đi thôi.

“Cậu soi gương lại đi. Chúng tôi đứng đây đợi ai cũng được cả, chỉ có điều đó không phải là cậu thôi” Ngay lập tức liền có người đáp lời lại.

Tiền Lạc khoái chí vỗ bốp 1 cái, mọi người đều đã quen với tính tình ruột để ngoài da của cậu ta, nên cũng chẳng chấp nhất gì. Vừa thấy Chu Hà Sinh, cậu liền tìm tìm trong cái túi trên tay mình, rồi lại hỏi: “Người mới dọn đến có ở đây không? Tôi vẫn còn 1 lá thư của cậu ta đây này.”

Sáng nay, Chu Hà Sinh vừa viết xong thư trả lời cho Lục Ngọc Na. Giờ lại thấy Tiền Lạc nên định nhờ giới giúp. Thế là, anh quay người cổ đào bới giữa 1 đồng hồ dọn trong túi xách.

Cuối cùng, ở sát đáy túi tìm được 1 phong thư. Chu Hà Sinh lúc này mới trả lời lại: “Cậu ta giờ không ở phòng 502 đâu, mà là chỗ đối diện, phòng 501. Thư đó, thôi cứ để tôi giao cho, cũng tiện cho anh khỏi phải mất công hét toáng lên.”

Tiền Lạc đương nhiên là đồng ý, cậu ta giao lá thư của Cố Viễn Thần cho Chu Hà Sinh, sau đó nhận lại lá thư của anh. Liếc sơ địa chỉ ngoài bao thư, rồi trêu ghẹo: “Ờ giấy này tuy mỏng nhưng lại chứa tình cảm thật dày, sao anh không tự thân về thăm người ta đi?”

Tình cảnh của Chu Hà Sinh hiện giờ thật không thích hợp để về thăm nom. Nhưng thấy Tiền Lạc nhiệt tình như thế, cũng đành đưa đẩy cho qua chuyện. “Nói lại thử xem”

Tiền Lạc còn muốn trêu ghẹo nữa, nhưng bỗng thấy có người đang đứng phía nhìn chăm chăm vào Chu Hà Sinh. Cậu chưa kịp qua người này bao giờ, liền hơi sợ hãi thốt lên: “À da, này...”

Chu Hà Sinh chẳng hiểu gì cả. Anh chẳng hề nhận thấy có người đang ở sau mình. Nhưng những người đang lui cui buộc dây cầu ở đây cứ đồng loạt nhìn về phía sau lưng anh.

Cố Viễn Thần theo tầm mắt cũng nhìn thấy 1 chiếc bóng đang đi đến. Kia vẫn là bộ dáng thon gầy và ít nói. Cậu ta đang khoác áo khoác, như đang che đi dáng người thực của mình. Người thật giống như vừa tỉnh dậy sau 1 giấc ngủ say, mặt hây hây còn vương lại sự ngầy ngật. Trời đã tối lắm rồi, nhưng đôi mắt cậu cứ sáng lên lạnh như băng trong bóng đêm thật khó nhìn.

Chu Hà Sinh giờ đây mới có phản ứng. Anh đưa cho cậu phong thư, cười hì hì nói: “Tôi định báo cho cậu biết là có thư đó.”

Tiền Lạc cũng ngay lập tức định thần lại. Thấy rõ ràng là người sống, cậu ta bắt đầu động dẩy thân người, đánh giá sơ lượt, xong lại hơi ngờ ngợ mà nói: “Nhìn quen lắm, hình như tôi đã gặp cậu ở đâu rồi.”

Cố Viễn Thần cũng dùng ánh nhìn đáp lại. Đôi mắt xinh đẹp không hề chớp cái nào cứ nhìn thẳng thừng vào người trước mặt.

“Tôi chưa từng gặp qua anh.” Cậu cầm lấy lá thư, bước đến gần Tiền Lạc, chỉ vào túi đựng báo màu xanh đang đặt trên xe mà nói: “Anh cũng có giao báo nữa à. Tôi muốn đặt báo ngày.”

Tiền Lạc àh 1 tiếng, rồi chạy ngay lại xe, lấy từ trong cái túi màu xanh lục quân ra một tờ đăng ký cùng với viết đưa cho Cố Viễn Thần. Đợi cậu điền đầy đủ các mục, lại thu tiền trước 1 tháng, xem như đã hoàn thành công việc.

Cố Viễn Thần làm xong chuyện của mình. Hoàn toàn không hề có ý định cùng dân quanh đây nói bất cứ thứ gì cả. Cậu chính là đến không hay, đi không biết. Toàn thân không hề phát ra âm thanh nào báo trước cả.

Chu Hà Sinh thấy cậu đã lên lầu, thì vội vàng sắp xếp lại túi xách, rồi cũng theo về phòng mình.

Anh mặc kệ Tiền Lạc cứ sau lưng mình nói 1 hơi 1 tràng những lời coi thường: “Hừ! nhìn hần hái dữ hôn. Cũng may, ko phải là con gái, nếu không thật giống y như đang mê mỗi nha.”

8. Chương 8: Biện Chân

Chu Hà Sinh cũng cảm nhận được hình như mình rất có cảm tình đối với Cố Viễn Thần. Anh cũng ko biết tại sao lại thế nữa? Chính là tự bản thân sinh ra cảm giác đặc biệt yêu thích đối với người này. Bất kể chuyện gì liên quan đến cậu ta, anh đều muốn biết. Muốn gặp người ta, muốn nói chuyện phiếm, chuyện gì cũng được cả.

Kỳ lạ? Mày thật ko bình thường mà. Hay tại mùa hè nóng quá nên não có vấn đề rồi. Haiz! Thật ngốc quá đi thôi. Miệng thì cứ liên tiếp khoa học với lý trí thế kia. Không phải là đã thích đàn ông rồi đó chứ. Cuối cùng, vẫn là giữ lấy tình bạn bè thân thiết là tốt nhất.

Thấy Cố Viễn Thần này tính cách có phần kỳ lạ, Chu Hà Sinh cũng có thể đoán được là cậu ta hình như ko có nhiều bạn bè lắm. Vậy thì kết thân thế nào đây? Làm sao để có thể dùng ngọn lửa nóng bỏng của nhiệt tình phá tan đi cái núi băng lạnh lùng sừng sững kia.

“Cố Viễn Thần, tôi qua cậu ngủ có ngon không?” Chu Hà Sinh cười hề hề chạy nhanh lên để theo kịp bước chân Cố Viễn Thần. Hai người kẻ trước người sau, cách nhau khoảng vài bước chân. Vì cầu thang rất hẹp nên không thể sống đôi cùng đi. Thế là, Chu Hà Sinh cứ kiên nhẫn duy trì vị trí của cả hai như thế.

“Cũng được.” Cố Viễn Thần không quay đầu lại, vừa trả lời vừa đều đặn bước đi.

“Cũng được àh! ” Chu Hà Sinh bỗng muốn trêu đùa tính khí kia. Thế là đến chỗ ngoặt của cầu thang, anh liền bắt đầu nói: “Hai mắt cậu sao lại đen thui thế kia? Vì lạ chỗ nên ngủ ko quen àh? Tôi lúc nhỏ cũng thường hay có thói xấu đó nha.”

Cố Viễn Thần dường như đang nhăn nhó đôi chân mày dài, ra vẻ khó chịu mà nói: “Tôi đâu phải là trẻ con, dọn dẹp 1 chút là có thể ngủ ngay được rồi.”

Chu Hà Sinh àh 1 tiếng rồi đứng lại. Tay vịn lấy thành cầu thang, anh bắt đầu nói ra chuyện mình hồ nghi: “Vậy cậu có nghe tiếng động gì không? Tối qua anh nghe trên phòng 502 có tiếng lao xao gì đó. Thế là lên lầu 5 nhìn sơ 1 vòng, kết quả lại yên lặng như tờ.”

“Ý anh là phòng 502 có quỷ làm loạn àh?” Cố Viễn Thần cũng đứng lại, cậu quay đầu nhìn Chu Hà Sinh. Vẽ mặt kia là rất thần nhiên còn pha chút giễu cợt. Chu Hà Sinh liền có thể đọc được ngay hai chữ hoang đường đang hiện ra trong mắt cậu.

Quả nhiên có rất nhiều người ko tin quỷ thần. Chu Hà Sinh lòng thầm đắc ý, cười ha ha nói: “Ko phải đâu, anh đoán là có chuột hay gì đó phá phách thôi. Nên muốn nhắc cậu cẩn thận 1 chút. Đối diện phòng cậu có chuột, trước kia ko ai ở phòng 502 thì chẳng sao cả, còn giờ đã có người, chắc chuột đang chuẩn bị dời tổ đó. Hay là anh bảo với lao công, rồi chúng ta đến phòng 502 diệt chuột được ko? Coi như trừ hại, giữ gìn môi trường xanh sạch đó mà.”

Không ngờ là Cố Viễn Thần lập tức từ chối: “Không cần.” Cậu ta vừa nói xong, thì như cảm thấy là mình bị lỡ lời liền giải thích: “Phòng của tôi chỉ ở 1 mình thôi. Lại ko nấu nướng gì cả. Chuột chắc sẽ ko dời qua đâu. Với lại bọn chúng đã làm tổ chắc cũng lâu rồi, sẽ ko dễ diệt cho lắm.”

Mấy chuyện này là đương nhiên thôi, Chu Hà Sinh cũng chẳng để ý đôi co với Cố Viễn Thần làm gì nữa. Trong lòng vui vẻ, hai người cứ thế bước tiếp lên lầu. Anh chuyển đề tài đến chuyện bức thư của Cố Viễn Thần.

“Là người nhà gọi đến àh? Cậu vẫn là sinh viên mà, sao ngày nghỉ ko về thăm nhà, cũng ko ở lại trường, mà lại thuê phòng trọ ở ngoài như thế.”

Cố Viễn Thần nghe anh hỏi câu đầu tiên thì cũng tùy tiện ậm ừ vài tiếng cho qua chuyện. Tay cậu bỗng nắm chặt bức thư thêm chút nữa. Sau đó trên mặt có vẻ khó xử, chỉ giải thích thật ngắn gọn: “Tôi ko có nhà, trong trường cũng ko có chỗ ở.”

“Không nhà?!” Lòng Chu Hà Sinh bị hai chữ này làm cho đảo lộn hết 1 vòng. Ko thể nào dùng sự nhiệt tình của mình để chống chế được. Ông trời công bằng lắm nha. Người dù khổ cách mấy, cũng phải có được chút chỗ che nào đó chứ? Bỗng nhiên nhiệt tâm của anh lại dâng cao, liền mở miệng nói: “Chúng ta ko phải là hàng xóm sao. Thì cứ xem như người 1 nhà đi. Sau này có chuyện gì cần hoặc có khó khăn gì thì cứ tìm anh nha, anh sẽ giúp cậu!”

Cố Viễn Thần nghe ko sót lời nào từ bóng dáng sau lưng mình. Cậu quay lại nhìn anh thêm lần nữa. Ánh mắt thật tầm tối và bất động. Môi cậu mấp máy gì đó, như đang muốn nói ra rồi lại thôi. Sau đó lại nặng nề nện bước lên lầu.

Lúc này đã tới lầu 3, bỗng nhiên phạch 1 tiếng cửa ở phòng 302 bỗng mở rộng ra. Một cô gái có dáng người thon dài liền nhanh nhẹn bước ra rồi đóng sập lại ngay. Lúc đó, đôi mắt phượng dài và hẹp kia vẫn kịp đảo qua liếc bọn họ 1 cái. Nổi giận đùng đùng bước lên lầu 4, tiếp đó là âm thanh rung chuyển của tiếng gõ cửa.

Cố Viễn Thần và Chu Hà Sinh chẳng màng đến mà đi tiếp. Lên đến phòng 401 thì chạm ngay mặt của Hồ Bích Mai. Chị ta mặc 1 cái áo ngủ bằng lụa ngắn cũng cởn, đầu buộc 1 cái nơ màu xanh lá, đang đứng ở cửa dẫu môi sừng sộ: “Mày chửi ai hả?”

“Bớt vờ vĩnh đi!” Một cô gái khoảng 20 tuổi, mắt sáng, mũi cao, cằm cương nghị. Mặt mũi đều toát lên vẻ xinh đẹp. Dính thị là con gái duy nhất của Biện Trung Thành tên là Biện Chân. Cô ta ko hề dịu dàng như những thiếu nữ bình thường khác. Mẹ mất khi còn nhỏ, nên đã sớm rèn được tính tự lập cao. Tuy là 1 cô gái xinh đẹp, nhưng lại hay trêu đùa đám lưu manh tiểu tốt. Ngày 1 ngày hai rèn thành tính cách như 1 thằng con trai.

Cô cầm 1 cái áo trắng sắn đến người của Hồ Bích Mai, nhìn chị ta bằng nửa con mắt rồi chỉ chỉ vào chỗ bị dính bẩn mà nói: “Chị xem đi, tui hoa cũng phải nhìn thử coi ở dưới có gì chứ? Cứ nhắm mắt tui 1 chậu lớn thế kia? Nước bẩn cứ thế mà ào xuống dưới, dính cả vào đồ đang phơi của tôi đây này. Đồ vô ý vô tứ. Toàn bộ chăn màn của nhà thím Du đều hỏng hết cả rồi. Nhìn quần áo của tôi thử xem? Đây đâu phải là lần đầu tiên, đáng bị chửi lắm đúng ko? Đã bao nhiêu lần rồi hả?”

Thì ra là phòng của Hồ Bích Mai trồng hoa bên ngoài cửa. Bùn đất theo nước tưới chảy xuống những hộ ở lầu dưới.

Hồ Bích Mai nào có sợ gì sự dữ dằn của cô ta. Nhưng cái gọi là gái đẹp hết thời đối đầu với mỹ nữ đương xuân này thật giống như Chu Du gặp Gia Cát Lượng, là tức đến ói máu ra ngoài. Mà ác một nỗi Biện Chân lại thuộc loại càng giận thì càng đẹp. Bộ dáng kia thật trêu ngươi khiến Hồ Bích Mai phải giống trống phát cờ, mặt đối mặt để bảo vệ danh hiệu mỹ nữ của mình. Thế là chị ta bày ra tư thế chẳng màn đến mà nói: “Ồ trời, tôi có làm bộ làm tịch gì đâu kia chứ? Kia chẳng phải chỉ có 1 cái áo bị dơ thôi chứ gì? Tỷ tỷ ta đây quần áo thì hàng hà sa số nha. Cô muốn thì tôi liền đền cho 2 ba bộ, để dành mặc cho đến điên luôn nha.”

“Hứ! Ai thêm mặc đồ của mày!” Biện Chân lập tức hất mặt, khiến đóm tàn nhan nho nhỏ ngay chóp mũi cũng sáng lên theo. Toàn thân đều giận đến bốc khói: “Cái thứ như mày, suốt ngày chỉ biết tô son trét phấn. Có quái gì lạ lùng đâu mà bày đặt yêu với chả thích? Ăn rồi chỉ biết dụ dỗ chồng của người khác. Sao ko chịu nhìn lại mình đi, đồ hồ ly tinh!”

9. Chương 9: Bức Thư Kỳ Quái

Tiếp theo là 1 tràng đầy cay độc, mắng chửi Hồ Bích Mai ko tiếc lời, nào là hồ ly tinh rồi ko phải là người gì đó, vâng vâng và vâng vâng. Năm tháng vô tình, dù là mỹ nhân nhưng một khi đã tái giá cũng ko thể nào như gái tơ được. Luận dung mạo, chị ta tuyệt đối tin tưởng nếu là trước kia thì mình nhận thứ hai sẽ chẳng có ai dám nhận thứ nhất. Chỉ là, hiện giờ dù có nói thế nào cũng ko thể nặn ra được vẻ giai lệ như xưa nữa. Sau 1 cuộc hôn nhân, sắc đẹp năm nào bị hủy hoại ko thương tiếc. Mà con ranh kia lại cứ như

bằng ghi âm tua đi tua lại mà xoắn vào nỗi đau kia mới ức chứ. Còn kém lắm con ạh, mày chẳng bằng một góc lẽ của bà năm đó đâu áh!

Đã mài mõ rồi, đang định lấy hơi chửi lại, thẳng thừng mà áp đảo khí thế của con ranh kia. Thì mắt của Hồ Bích Mai bỗng đảo quanh 1 vòng, nhất thời nhìn thấy Chu Hà Sinh và Cố Viễn Thần đang bước qua mình. Cố Viễn Thần là thân nhiên ko màn đến chỉ muốn bước tiếp lên lầu. Còn Chu Hà Sinh khi thấy cảnh lộn xộn trước mắt thì muốn can ngăn nhưng lại ko biết nên làm gì nữa.

Đầu óc của chị ta thật mau lẹ, liền dùng tay đẩy đẩy Biện Chân, ánh mắt dụ dỗ mà đon đả: “Anh Chu àh, mau mau lại giúp em chút đi mà!”

Chu Hà Sinh đã bị điểm mặt gọi tên, có hơi mất tự nhiên, anh cũng chẳng chuẩn bị gì cho tình huống này cả. Bên kia thì Biện Chân đang phùng mang trợn má, kia rõ ràng là mắng chửi hả giận mà: “Đồ ko biết xấu hổ, đáng tuổi cô dì của người ta còn anh với em nghe ngọt xót.”

“Mày!” Hồ Bích Mai như đánh cho 1 vố đau chỉ biết thầm dấm ngực, dậm chân, hận ko thể xé xác kẻ vừa nói xong ra được mà thôi. Tất cả là để bảo vệ hình tượng mỹ nữ của mình, nên lý trí đã được vận động đến cùng cực, vào giây phút cuối cùng thì đem cơn hận này mà nuốt ực vào trong, lòng thầm rửa xả: “Con ranh chết tiệt, cộp ko găm mày cho là mèo bệnh áh. Chờ đó đi con, mày chọc giận bà mày thì chắc chắn sẽ ko hay ho gì đâu!”

Lòng tức sôi gan, nhưng mặt lại mỉm cười, cố ý đem bàn tay đã được xoa ko biết bao nhiêu là kem dưỡng da, nắm lấy cánh tay của Chu Hà Sinh, miệng nũng nà nũng nịu nói: “Thầy Chu ơi, nghe Tiễn Lạc nói thầy đã có hôn thê ở quê rồi hử. Chắc cũng đẹp lắm phải hôn? Là sinh viên đại học mà, người có giáo dục, có năng lực, lại thêm hiền thực nữa. Em thấy thầy nên bảo gia đình cưới xin cho rồi luôn đi. Còn chần chừ làm gì nữa? Cưới vợ phải cưới liền tay mà.”

Chị ta cứ nói quá lên, mặt thì sắc như dao liếc xéo vào mặt Biện Chân. Cảm thấy mắt con ranh kia đang hung hăng trợn trừng như muốn lột cả ra ngoài luôn mà nhìn mình, thì thật sảng khoái biết bao. Chỉ nghe Chu Hà Sinh ho khan vài tiếng: “Thì cũng ko tệ lắm. . . Khụ. . . Nhưng nếu chị đã nói như vậy.....Chuyện của chúng tôi cũng nên tiến hành sớm.... Tiến hành sớm.”

Hồ Bích Mai thu tay về, lắc lắc đầu làm ra vẻ trách móc nói: “Ha, thầy thẹn cái gì chứ? Chỉ là chuyện sớm muộn thôi.” Chị ta thật nhã nhặn mà vuốt vuốt tóc, tiếp theo cứ chậm chậm mà nói: “Người như thầy Chu đây thật ko dễ tìm đâu. Mà đời thì thường hay mặt ngọt chết ruồi, đầu voi đuôi chuột. Em là đang nghe ngóng giùm thầy đó chứ. Đỡ phải bị người ta vờ giúp nấu cơm, xếp áo mà lừa cho thì toi. Kia thật ko biết nhìn lại mình coi tốt chỗ nào ko biết.”

Chu Hà Sinh lòng thầm than khổ. Ngữ khí này, là chị ta đang ám chỉ người làm cơm xếp áo cho mình, ngoài Biện Chân ra thì còn có ai nữa chứ? Anh cũng biết cô ta thật có ý với mình, nhưng chẳng dám thổ lộ ra ngoài. Mà chỉ có thể dựa vào lý lẽ là hàng xóm láng giềng thì nên giúp đỡ lẫn nhau thôi. Chính anh cũng dựa vào lẽ đó mà phát triển tình cảm theo hướng bạn bè đơn thuần. Giờ lại bị Hồ Bích Mai nói khó nghe như thế, thật ko biết làm sao cho hết xấu hổ?

Quả nhiên Biện Chân vừa thẹn vừa giận. Tuy cô ta có tính cách như con trai, nhưng tận sâu thẳm trong tâm hồn vẫn là con gái mà. Nhất là đối với người mình thầm thích, thì mặt làm sao ko nóng lên cho được kia chứ. Lòng cô ta cũng đã thầm rửa xả Hồ Bích Mai ko tiếc lời. Biết rõ nếu còn dây dưa nữa thì chỉ làm cho mọi người nhìn bà này nói hành nói tỏi mà thôi, liền lập tức nện bước, phun lại 1 câu: “Tôi ko thèm đôi co nữa.”

Ko thèm nhìn đến những người còn lại. Cô nhanh chóng bước xuống lầu, đóng sầm cửa lại.

Hồ Bích Mai đã đại chiến toàn thắng, bụng như mở cờ, quay người lại mà ngọt như kẹo kéo: “Em đây còn phải đến lớp tập thể hình nữa đó. Gặp lại sau nha.”

Này gọi là gì đây hả trời? Chu Hà Sinh khóe miệng run rẩy, quay người ra sau, đang rất muốn tiếp tục nói chuyện với Cố Viễn Thần. Hử! Đến bóng cũng không thấy nữa. Xem ra, lúc anh đứng lại nói chuyện thì người đã lên lầu từ lâu lắm rồi.

Nghĩa khí áh, ta khinh. Bất quá cũng chẳng sao cả, hôm nay tình bạn của hai người đã chậm chạp tiến được bước đầu tiên rồi. Nghĩ đến ở đây, lòng của Chu Hà Sinh lại vui vẻ hẳn ra mà bước tiếp lên lầu.

Mấy ngày nay, trường của Chu Hà Sinh đang mở lớp học ngoại khóa. Đợt học sinh thi cử xong xuôi thì có thể bắt đầu kỳ nghỉ được rồi.

Hễ có thời gian rảnh rỗi là anh lại chạy lên tìm Cố Viễn Thần nói chuyện phiếm. Lần đầu tiên đã bị sự giản dị của Cố Viễn Thần dọa cho giật mình. Cả phòng chỉ có được mỗi 1 chiếc giường sắt cũ kỹ cứng còng, chăn nệm cũng tồi tàn ko kém. Lần thứ hai đến thì có thêm 1 cái radio mà anh đã mua cho cậu. Dù cho người có sống khép kín thế nào cũng ko thể để đến non nước này? Lần thứ ba lần thứ tư nữa, tuy Cố Viễn Thần vẫn ít chuyện như cũ, nhưng hai người cũng dần dần trao đổi nhiều hơn. Chu Hà Sinh cũng phát hiện ra thỉnh thoảng cậu ta đã quên giăng bức màn phòng bị quanh mình mà lộ ra thái độ vui vẻ như 1 đứa trẻ đang thích thú thứ gì đó. Hơn hết, người này đã mỉm cười, và nụ cười kia nhìn rất đẹp mắt.

Chu Hà Sinh cảm thấy quá trình này giống như đang giải trò cừu liên hoàn vậy. Đầu tiên là có ý tưởng, sau đó bắt đầu từ từ gỡ ra. Lòng nhiệt tình chân thành thật cao mà chậm chạp di chuyển hết qua trái rồi qua phải để từ từ phát hiện. Cứ mỗi lần được giải ra được 1 vòng thì lại cảm thấy hưng phấn thêm 1 bậc, rồi lại tiếp tục bưng bưng khí thế lao đầu vào để gỡ những nút tiếp theo. Cố Viễn Thần chính là 1 câu đố khiến người ta mê say, chờ đợi, hồi hộp để giải. Ngay chính bản thân anh cũng ko ngờ mình lại có hứng thú nhiều đến thế.

Trong lúc này, Chu Hà Sinh bỗng phát hiện ra chuyện rất kỳ lạ. Chẳng qua là anh muốn đi tìm Cố Viễn Thần nói chuyện phiếm thôi. Ngẫu nhiên đảo mắt thấy, nơi cửa có 1 đám rác chất thành đồng, trong đó có 1 bức thư bị vò nhăn nhúm lại. Rõ ràng kia chính là phong thư anh đã đưa cho Cố Viễn Thần mà.

Không muốn lên xem, nhưng lòng hiếu kỳ thì ai cũng có cả. Nhất là luôn tò mò muốn biết nhà cửa, thân nhân của người ta ra sao? Cuối cùng cũng là nhịn ko được mà bước đến, nhặt lên xem. Nhìn sơ đã nhìn thấy địa chỉ ngoài bì thư là: số 317, đường Hạ Bình, thành Tây. Đường Hạ Bình này thì cũng có nghe qua, hình như sát bên thành Tây, gần 1 nhà đường lão thì phải. Còn số 317 là nhà nào thì Chu Hà Sinh thật ko biết được rồi.

Anh lấy thư từ trong phong bì ra. Hơi do dự nhìn qua. Thật kỳ quái, bên trong chỉ là 1 trang giấy trắng, ko hề có 1 chữ, 1 hình nào cả, sạch bong như mây trắng trên nền trời xanh vậy.

Đây là thư gì vậy? Ngay cả 1 chữ cũng ko có? Vậy thì làm sao Cố Viễn Thần có thể hiểu được. Cậu ta có thể suy ra được điều gì từ 1 trang giấy trắng tinh thế kia cơ chứ. Chu Hà Sinh trầm tư ko tìm được lời giải thích. Huyền bí là ở chỗ đó. Chỉ có thể xếp nó vào 1 trong những điều kỳ lạ mà mình biết thôi.

10. Chương 10: Hung Án Đầu Tiên

Sắc trời vẫn như được phủ một lớp bụi mênh mông xưa cũ. Mây đen cứ tụ lại đầy u ám nhưng lại chẳng mưa nổi 1 giọt nào. Chuông gió của Trần gia dưới lầu 1 đang kêu đĩnh đĩnh, như báo là đại kế hoạch sắp thành công rồi. Ko dám ồn ả, Chu Hà Sinh ngày ngày đều thấy dân xung quanh đó đang đồng mắt lên đợi, mài răng luyện mõ, sẵn sàng đón tiếp. Còn Cố Viễn Thần thì ngoài chuyện xuống lầu lấy báo ra, thì hầu như chẳng bước ra khỏi cửa bao giờ cả.

Cứ như vậy cho đến 1 buổi trưa muộn đầy nóng nực. Mẹ của Nha Nha dưới lầu 1 đang trong phòng bếp làm cơm. Nồi cơm đang sôi bốc khói trên bếp, chị với tay lấy củ hành tím, nhanh chóng cắt ra thành từng miếng nhỏ như cánh hoa.

Hôm nay, ba của Nha Nha sẽ tan sở trễ. Con gái bảo bối của bọn họ hiện đang chơi đùa ở ngoài sân. Bỗng mẹ của Nha Nha nghe được âm thanh lao xao truyền vào cửa sổ nhà bếp đang rộng mở. Hình như là nói: “Chị ơi, đợi em chơi với.” “Em cũng muốn chạy thật nhanh, thật nhanh”..... Tiếp theo là 1 tràng cười khanh khách vang lên.

Mẹ của Nha Nha nghĩ thầm chắc là chị gì đó vẫn thường xuyên đến chơi với con mình, nên cũng yên tâm. Chị nói vọng ra ngoài cửa sổ: “Nha Nha, đừng chạy xa quá nha con!” rồi nghe được âm thanh giòn tan của bé trả lời lại. Sau đó lại tiếp tục với bữa cơm đang nấu dở.

Lúc này, ở lầu 3 bà Du đang chuẩn bị phơi quần áo. Ngẩng đầu nhìn lên lầu trên. Thấy mấy bông hoa lục anh ko có dấu hiệu gì là sẽ được tưới thì cũng an tâm đôi chút.

Tay già run rẩy phơi mấy tấm trải giường còn đang ướt nước, nhỏ xuống từng giọt. Đôi mắt đã kèm nhèm nhìn qua khoảng không mịt mờ, nhưng vẫn thấy rõ đám cỏ dưới lầu đang động đậy, có bóng người màu lam. Là bé Nha Nha mà, sao chạy mau thế kia. Trẻ con cứ vui vẻ líu lo như chim én ấy. Tay phải của bé giơ về phía trước như đang bị ai dẫn đi. Bà Du bỗng giật mình ngay lập tức. Rõ ràng là ko có ai cả.

Chắc là trò chơi mới gì đây? Bà Du nhìn lại lần nữa rồi tự cười một mình. Tội nghiệp, đứa bé này cả ngày chẳng có lấy 1 người chơi cùng, thật sự cũng rất cô đơn mà.

Phía sau bỗng truyền đến tiếng nước trong nhà vệ sinh rồi âm thanh từ từ đi ra. Bà Du bỗng nhiên nhớ đến, quay người lại nói: “Con àh, hay là mang chỗ rác ngay cửa vứt đi. Trong đó có ruột cá hồi sáng, giờ đã chiều rồi làm ruồi nhặng bu quá trời kìa.”

Du Lộ Cương cũng rất vui về dạ 1 tiếng, xong liền xách mấy túi rác, mang dép lê, bước ra ngoài.

1 tiếng xèo vang ra từ phòng bếp. Mẹ của Nha Nha đang cho rau vào dầu nóng để xào lên. Để được ngon hơn chị còn cho hành vào trước nữa kìa.

Chị quay người, dùng tay che đi âm thanh đang vang vọng. Trong không gian vang lên tiếng chuông gió lạnh lạnh như xoáy sâu vào não người. Mẹ của Nha Nha xoa xoa thái dương, mũi đã bắt đầu ngửi được mùi rau xào thật ngon lành, liền lấy ra 1 cái đĩa chuẩn bị 1 bữa ăn thật tươi mát.

Bỗng nhiên, cảm thấy lưng đau như gãy ra, mồ hôi cứ thế mà đầm đìa trước trán. Thật khó chịu làm sao. Lòng ko hiểu sao cứ bất an, tim ko ngừng đập phình phịch tưởng chừng có thể nhảy ra khỏi lồng ngực đi được.

Chị ko còn chút sức lực nào nữa mà dựa vào bức tường trắng sau lưng. Mồ hôi cứ ra đầm đìa, một cơn ớn lạnh chạy khắp cả người. Ngẩng đầu nhìn trời đang chập choạng ngoài kia, gió ko hiểu sao cứ ù ù thổi qua tai. Chị bỗng cố lấy lại tinh thần mà gọi: “Nha Nha, về nhà đi con.”

Ừ ừ, chỉ có tiếng nước đang sôi trong bếp.

Du Lộ Cương tay cầm túi rác, vừa mới bước ra khỏi lầu thì nghe được mẹ của Nha Nha đang hét toáng lên trong nhà. Vô thức, anh quay đầu nhìn sơ 1 lượt. Xa xa ngoài cửa sổ của lầu 1 có 1 cây hòe mọc trên 1 bãi đất trống. Nha Nha đang quay lưng lại với mình. Bé cứ đứng đó, im lặng và bất động.

“Nha Nha, về nhà đi con!”

Lại nghe tiếng hét lớn kia. Nha Nha vẫn ko có phản ứng gì cả. Du Lộ Cương cũng đứng ngay nơi đó. Ko khí có phần ám muội. Trên bầu trời mây đen cứ từng đám từng đám tụ lại. Nha Nha đang mặc 1 cái đầm màu lam, trên đầu còn cài 1 cái nơ bướm cùng màu, nhìn thật hài hòa. Bỗng nhiên, thân thể bé lại đơng đưa theo gió.

Anh cảm thấy buồn cười, bé con này chơi cái gì ko chơi lại chọn ngay trò giả làm tượng gỗ. Nện chân bước đến, càng gần thì càng cảm thấy tư thế kia thật kỳ lạ, thật ko biết diễn tả ra sao nữa. Du Lộ Cương đến gần sát bên bé, cười ha hả mà nói: “Nha Nha, mẹ con gọi kìa, sao ko đáp lại thế.....” Xong lại vương tay đặt lên bả vai của bé.

Gió mạnh bỗng ù ù thổi qua, lộ ra mặt trời đỏ ối chôn chân trời. Ánh sáng cứ yếu ớt chiếu xuống chập choạng như tia chớp. Du Lộ Cương, vỗ vỗ vai, bỗng cảm thấy người trước mặt nhẹ tựa lông vũ, thật giống như 1 con búp bê vải được kéo dây qua vậy.

“Nha...” Du Lộ Cương bỗng dừng hẳn lại nụ cười. Anh mở to mắt nhìn cổ của Nha Nha, nơi anh vừa vỗ tay vào cũng đang ứa máu đỏ bầm. Một sợi dây màu bạc đang cắt sâu vào cổ, vết thương rách toát đến tận miệng, máu cũng vì thế mà đỏ xối xả xuống.

“A! Chết.....Có người chết!” Dù có to gan đến đâu, thì Du Lộ Cương cuối cùng cũng ko thể chịu nổi mà hét lên thất thanh. Túi rác trong tay cũng rơi ngay xuống đất, máu đỏ bầm cùng với ruột cá cứ trộn lẫn với nhau. Ruồi nhặng cũng theo đó mà từ từ vây lấy.

11. Chương 11: Hai Vị Cảnh Sát

Răng rắc, răng rắc, ánh đèn cú ko ngừng lóa lên bên thi thể. Mắt trắng dã mở lớn trùng trùng, lộ cả ra ngoài, xen lẫn trong đó là tơ máu. Cái má nho nhỏ giờ đây bê bết bụi bẩn, máu tươi cứ từ miệng vết thương mà chảy đầm đìa ra ngoài.....lên cả mặt, cả tay.....

Một người đàn ông mặt cảnh phục đứng lên, mày nhăn chặt lại, đã khám nghiệm được nửa ngày rồi. Anh ta hướng ống kính về phía sợi dây câu hây còn vết máu mà chụp lại ảnh để làm bằng chứng.

Vị này chính là người vừa nhận chức đội phó của cục công an được nửa tháng, Trương Thiết Hành. Anh ta năm nay chẳng qua mới 28 tuổi mà thôi, nhưng đã có chín năm trong nghề rồi. Án phá được cũng vô số, công lập ra ko phải là ít. Vụ Mạnh Giới Quan tự sát lần trước cũng chính anh đích thân đến hiện trường. Dù pháp y đã đưa ra kết quả chính thức, nhưng tự sâu trong lòng anh vẫn ko tin tưởng lắm. Dấu tay màu đen ko xác định kia trước sau vẫn là một câu hỏi lớn ko có lời đáp.

Thiết Hành chậm rãi cắt máy ảnh. Nhìn xung quanh 1 chút, dây câu là được buộc từ cửa sổ đến cây hòe, ko chỉ có 1 sợi, tất cả đều rất thẳng và vô cùng sắc bén. Độ cao này so với bé gái học lớp ba kia thật khớp với nhau.

Này có thể nói là xác xuất rất cao đi. Dây câu rất bén, nếu như một vật thể nào đó chạy với tốc độ rất nhanh đến thì đừng nói là vết thương ngay cả đầu cũng có thể rớt ra được nữa kia.

Nhưng, nếu đây ko phải là chuyện ngoài ý muốn, thì anh phải có trách nhiệm tìm ra hung thủ. Giờ thu thập khẩu cung từ những người quanh đây mới là chuyện quan trọng cần làm ngay.

Nghĩ vậy, Thiết Hành liền đưa mắt nhìn dân cư xung quanh 1 lượt xong lại đến đồng sự của mình. Đó là 1 cậu trai khoảng 20 tuổi, vóc dáng cao gầy, mặt mày thanh tú, đặc biệt là có đôi má phúng phính giống búp bê nhìn lúc nào cũng như đang cười. Thật như thể gian này lúc nào cũng vui vẻ hết cả.

Cậu nhóc này tên là Lữ Thiên, là sinh viên được phân đến cục cảnh sát hai tuần trước để thực tập. Nghe nói thành tích ở trường của cậu ta cũng rất ưu tú. Nhưng làm hình cảnh thì dựa vào kinh nghiệm mới là chuyện trọng yếu nhất. Vì thế cục trưởng đã phái cậu ta theo để giúp đỡ, thật lòng mong cho cậu ta có thể thuận lợi làm được 1 hình cảnh thực thụ.

“Lữ Thiên, có gì quan trọng ko?” Thiết Hành nhìn cậu hỏi, xong bước đến mang bao tay vào để xem xét kỹ càng hơn.

Lữ Thiên vội giở bản ghi chép ra báo cáo. “Dây câu này thật nhỏ và bén, cũng chính là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến cái chết của bé gái kia. Là mọi người muốn hù dọa kẻ nửa đêm đến nhà quấy quá nên mới giăng bẫy như vậy. Chuyện xảy ra vào khoảng 12h 10 đến 12h30 trưa. Vì mẹ của bé đến 12 giờ trưa thì về nhà, lúc cơm đang chín vẫn còn nghe được tiếng cười của con mình. Mà người đầu tiên thấy cũng xác định là mình đi đổ rác lúc 12h30.”

Thiết Hành hơi gật đầu, quay người dùng vải trắng che lại thân thể nạn nhân rồi nói tiếp: “Còn gì nữa ko?”

“Còn có....Mẹ bé nói hình như khi ấy có chị nào đó đang chơi đùa với bé. Nhưng chị ta cũng chưa gặp qua bao giờ cả. Còn hộ ở lầu ba lại nói chỉ thấy bé gái này chạy chơi 1 mình thôi ăh.”

“Hai lời khai mâu thuẫn.” Thiết Hành mỉm cười hỏi: “Cậu thấy thế nào?”

“Em cảm thấy hình như có người đã nhúng tay vào xác chết này ăh.” Lữ Thiên nói xong khiến Lữ Hành ko khỏi giật mình. Ko ngờ năng lực quan sát của thằng nhóc này lại tốt đến thế kia.

Lữ Thiên ngồi xổm xuống, cầm tay của Nha Nha mở ra. Trên mu và cả trong lòng bàn tay đều để lại dấu vết màu đen. Lữ Thiên dùng tay trái của mình nắm lấy so với dấu đó cho Lữ Thiên xem. Ngoại trừ nó nhỏ hơn tay cậu rất nhiều, còn lại đều hoàn toàn khớp nhau.

“Rõ ràng là do người nào đó nắm tay bé nên mới để lại như vậy. Thường thì tốc độ chạy của bé gái cũng ko hẳn là nhanh lắm. Hay là có ai đó dẫn bé chạy đến đây, để dây câu cắt vào cổ nạn nhân rồi dùng sức kéo.

Thế thì vết hằn mới bị cắt ngọt như thế, mà bé cũng ko thể vùng vẫy hay kêu la gì được, càng cắt càng sâu, dẫn đến mất mạng.”

“Lữ Thiên” Thiết Hành lập tức cắt ngang cậu: “Làm hình cảnh việc tối kỵ là suy đoán lung tung như tiểu thuyết trinh thám. Nếu dấu vết kia là dấu tay, vậy tại sao lại ko nhìn thấy chỉ tay vậy? cậu phải biết là, nếu như thật có đứa bé lớn hơn vài tuổi dấn nạn nhân đi, thì tại sao nó chạy trước lại ko chạm vào dây câu? Lo hoàn thành báo cáo đi, đừng dùng mắt thường phán đoán vết thương thế kia, như thế sẽ làm kết quả bị lệch lạc đó.”

“Hắc hắc.” Lữ Thiên ngượng ngùng đảo mắt, lè lưỡi lắc đầu nói: “Em đùa chút àh.”

“Nhưng mà...” Trông mắt lại trở về như cũ, cậu hạ thấp giọng thì thào: “Đội trưởng, em nghe nói ở lầu năm của chung cư này trước đây cũng có một thanh niên chết. Trên xác cũng có dấu tay gần giống như vậy nữa àh. Thật ko khỏi làm người khác liên tưởng mà.”

Thiết Hành nghe cậu nói, mặt lộ vẻ thận trọng, như đang lưu ý anh gì đó, liền vỗ vỗ vai cậu mà nói: “Được rồi về sở trước đi, chờ kết quả nghiệm thi rồi nói sau nha.”

Hai bộ đồng phục màu xanh từ từ rời xa, kéo theo đó là cảnh ảm ỉ do đội vận chuyển thi thể đi theo.

Cả chung cư lặng lẽ trong vài ngày. Chuyện này chẳng trách được, ai cũng ko muốn cô bé xảy ra chuyện tử vong ngoài ý muốn như vậy. Lòng mọi người đều có chút phiền muộn. Nhưng, họ vẫn lén lút tán chuyện với nhau, nói đi nói lại có thật là chuyện bất đắc dĩ hay ko. Thật đang đồn đãi lung tung, cuối cùng cũng tránh ko được mà dính đến chuyện quỷ thần.

Điều này thì còn có gì mà bàn cãi nữa kia chứ, bà Phùng nơi đây sao có thể yên miệng được?

“Aiz, em Du àh, em xem thử coi như vậy có được ko, sao chị làm mãi vẫn chưa xong vậy?” Bà Phùng rướng cổ nhìn vào cái giỏ móc câu của thím Du đang để trong góc tường, thật cẩn thận mà quan sát.

Hai bà thường hay vừa làm việc vừa nói chuyện phím. Chuyện Nha Nha vừa mới xảy ra thôi, nên cảm thấy có chút dè chừng. Chính là trong vô thức đã hình thành thói quen, mỗi lần nhìn thấy bãi đất trống có cây hòe kia thì đều cảm thấy ớn lạnh cả lên.

Bà Du cũng thấp thỏm, nhưng cứ luôn tay làm móc câu, hết cái này đến cái khác. Bà Phùng bỗng giật mình, thật muốn khen bà kia thật giỏi quá đi mất. Móc câu cứ thế mà làm ra rất đều đặn, cách thức cũng linh hoạt và dễ dàng, thật muốn bái làm thầy mà.

Bất chước theo cách kia làm lại, cuối cùng cũng được thuận lợi. Bà Phùng đắc ý ngáp dài, cuối cùng nhin ko được mà đưa tay đẩy bà Du: “Hôm nay sao như đang có tang thế kia?”

“Bây bạ, chị bớt nói đến tang này tang nọ đi nha, em nghe mà sợ chết đi được!” Bà Du liên tưởng đến cái chết của bé gái lầu 1 liền cảm thấy thật nặng nề.

Bà Phùng luôn biết nhìn sắc mặt, vừa thấy liền hiểu ngay, vội chuyển chủ đề. “Ày, vậy cậu Du chắc cũng sợ chết khiếp ấy chứ?!”

Bà Du liền nói ra tâm sự. Mấy ngày nay đã uất ức trong lòng lâu rồi, do dự mãi, cũng ko nhin được, liền nhỏ giọng mà nói: “Em hỏi chị Phùng cái này, chị nói thử xem chuyện của Nha Nha là sao thế kia?”

“Sao là sao? Là có điềm gở, có điềm gở đó!” Bà Phùng dừng tay lại, quay mặt đảo qua 1 vòng, rồi mới thì thầm. “Trước đó chị đã nói mà chẳng ai tin cả. Giờ thấy chưa, quỷ nhảy vào cửa sổ đòi mạng người rồi kìa.”

12. Chương 12: Tìm Đến Cửa

Sao, thật ko đó? Thế ko phải là trẻ con chơi đùa rồi xảy ra chuyện ngoài ý muốn àh?” Trong lòng bà Du đã sớm đồng ý với nguyên nhân này từ lâu. Giờ nghe những lời kia thì hơi hoang mang một chút. Bà luôn hỏi hặn là hôm đó sao lại hỏi con mình đi đổ rác làm gì ko biết. Để cho nó dính vào chuyện chết chóc như thế kia.

Bà Phùng hơi híp mắt, trên mặt có vài phần giả hoạt, đánh thẳng vào lòng của bà Du: “Em đã thấy gì nào? Chính con của em cũng thấy rất rõ mà? Vội vàng như thế làm gì?”

Bà Du liền ko ngừng khoát tay giải thích: “Ko đâu, ko đâu áh.” Nhưng lại nhịn không được mà nói: “Chỉ là.... Thằng Du nhà em cứ vài bữa là mơ thấy ác mộng. Ú a ú ó cái gì mà đừng kéo nó. Đợi đến lúc tỉnh dậy thì lại ko nhớ được nữa. Em.... Em ngày nào cũng như thấy Nha Nha đang lằng vằng đầu đây. Nhưng nhìn kỹ lại thì chẳng thấy ai cả. Chẳng thấy ai cả!”

“Ái chà! Em gái ngốc nghếch của chị ơi!” Mấy nếp nhăn trên mặt bà Phùng như giãn ra để cảm thán cho sự ngu dốt của cô em kia, “Thầy đã chết sinh ra đó. Là ai hồ đồ đây hả. Trần gia kia đã để cửa sổ của mình phạm phải tà khí rồi kia. Nên mới vô tình báo ứng vào mệnh của đứa bé kia. Em còn ngu ngơ làm gì nào, sao ko ngay lập tức dẫn con mình đến miếu thỉnh xin chú thần hộ thân, rồi mang tàn hương về cho vào nước mà uống đi. Thế thì có thể vô cùng yên ổn nha.”

Bà kể miệng vào sát lỗ tai bà Du, bắt đầu thì thầm tuyên truyền: “Nếu ko áh.....Chỗ chúng ta cũng là nơi linh dị lắm nha. Lỡ chộc cho quỷ đến ám người, hoặc phạm phải thứ gì đó, thì sau này có hối cũng ko kịp đâu áh.”

Bà Du bị bà thì thầm tác động thì tim đập bình bịch, cổ cũng giật giật theo như đang nghe được chuyện gì quan trọng lắm vậy. Thế là vội vàng quyết định: “Sáng mai, em phải dắt thằng Du đi 1 chuyến mới được. Chị nói xem, ở đây chùa nào linh nhất vậy?”

“Quảng Nguyên. . . Khai Phúc. . . Ồh, Khai Phúc đi. Nghe tên cũng có thể hình dung là đem phúc vào nhà mà. Em nói thử xem, nếu con người ko cần phúc thì còn cần cái quái gì nữa chứ?” Bà Phùng bà đặc ý đẩy đưa, vô cùng hưng phấn nói. “Để chị đi cùng với em nha. Sẵn tiện, cầu xin phù hộ cho ba người nhà mình luôn. Rồi lấy thêm vài túi tàn nhang, uống vào là định thần ngay ấy mà.”

Bà Du giờ đã hoàn toàn bị thuyết phục nên thành khẩn gật đầu. Lúc này, Chu Hà Sinh cũng đang đứng lúc đi xuống lầu. Anh cảm thấy buồn cười, quay đầu lại, vừa cười vừa nói: “Hai bà ơi, ko thể mua thuốc tùy tiện được đâu áh. Càng ko thể uống mấy thứ gì đó ko hợp vệ sinh. Rất có thể sẽ bị bệnh đấy.”

Bà Phùng và bà Du vì sự xuất hiện đột ngột của anh mà bị dọa cho nhảy dựng lên. Lại nghe anh bác bỏ lời mình thì cười mà mắng: “Hứ, toàn ăn ốc nói mò. Trẻ người non dạ, biết nên hư thế nào mà nói chứ.”

Chu Hà Sinh mỉm cười hơi lộ ra hàm răng trắng, cố tình nói thật rõ: “Con chỉ biết thế này áh. Vào lúc nhà người ta còn chưa hết đau thương, bé con kia thì thể hầy còn chưa lạnh nữa kia. Ấy vậy mà hai bà cứ ở hiện trường bàn tới bàn lui chuyện của người ta như thế. Nếu có quỷ thật, phải cẩn thận kéo nữa đêm bé Nha Nha tìm đến cửa đấy áh.”

“Ồi chà chà . . .” Bà Du vốn nhát gan, bị anh nói như thế thì nhảy nhồm ra khỏi băng ghế, để lại mình bà Phùng vẫn còn ngồi đó.

“Chị già của em ơi, chúng ta đi thôi nào, vào nhà mà tán gẫu đi áh. Ở đây, em cứ cảm thấy hình như có gió lạnh thổi ở sau lưng ko hà.”

Bà Phùng vốn cũng chẳng có mấy phân can đảm. Dù biết Chu Hà Sinh đùa cợt nhưng cũng hoang mang. Mũi bà hơi có chút khinh khỉnh, liền ôm lấy cái giỏ, cùng bà Du bước lên lầu.

Chu Hà Sinh nhìn hai bà đi thẳng 1 nước thế kia, thì cũng đi đến chỗ hòm thư công cộng ở dưới lầu lấy báo chiều cùng một tờ học sinh trung học nhật báo. Đây là do Tiễn Lạc chiều nào cũng đưa đến thật đều đặn. Sau đó anh nhét chìa khóa xuống đáy hòm thư như một “cách ngằm” rồi cũng theo lên lầu.

“Báo chiều hôm nay chẳng có gì hay ho cả, toàn mấy tin buổi sáng xào nấu lại rồi in mới mà thôi.”

“Này cho cậu”! Đọc theo đường đi, Chu Hà Sinh đem tờ báo của học sinh trung học nhét vào kẽ hở của nhà Biện Chân. Sau đó anh liền đến ngay phòng của Cố Viễn Thần. Vốn định gõ cửa vài cái nhưng ko hiểu sao lại ko muốn nữa mà tự cầm tờ báo về phòng mình.

Chu Hà Sinh lúc trở lại phòng thì bắt đầu giờ tờ báo ra đọc ngẫu nhiên như khát chữ từ kiếp nào ko bằng.

Báo chiều toàn là những tin vụn vặt. Một là chính sách chủ trương, rồi chuyện thế giới gì đó, rồi đến kinh tế xã hội, còn có mấy chuyện kỳ thú linh tinh, quảng cáo, tạp văn,

Chu Hà Sinh đều đã xem qua 1 lượt. Cuộc sống vẫn như vậy, chẳng có biến động gì nhiều cả. Cứ nơi này chống thiên tai lũ lụt, thì nơi kia lại phòng tránh hạn hán. Thành phố lúc nào cũng đông vui náo nhiệt. Còn có, tai nạn xe đụng chết người, phải tuân thủ luật lệ giao thông nghiêm ngặt. Ba anh em tranh nhau tài sản, bỏ mặt mẹ già ko ai chăm sóc.

Hôm nay, trang kinh tế có kêu gọi Hoa kiều ko được quên quê nhà, khuyến khích chung tay góp sức xây dựng đất nước. Bên cạnh đó còn có tin về 1 cô gái chuẩn bị đính hôn với chủ đầu tư nào đó. Chu Hà Sinh đọc lướt qua liền bị tên của công ty kia gây hứng thú. Đây ko phải là công ty trách nhiệm hữu hạn mà Mạnh Giới Quan trước kia làm bảo vệ hay sao? Nghe nói phúc lợi của chỗ này rất tốt. Dù Mạnh Giới Quan tự sát nhưng vẫn cấp cho 1 khoản tiền trợ cấp. Chỉ là cha của cậu ta cứ ra vào viện như cơm bữa, số tiền đó thật giống muối bỏ bể mà.

Nhìn nhìn vào bức ảnh chụp trên báo. Là mấy đại gia đang bàn bạc thân mật gì đó. Bức khác chính là Hoa kiều giàu mạnh làm tổng giám đốc công ty và vị hôn thê.

Người nam trong ảnh hơi gầy, mặt dài, ấn tượng nhất là ánh mắt khôn ngoan ẩn đằng sau chiếc kính mạ vàng đang lấp lánh cười như thỏa nguyện gì đó. Vị hôn thê kế bên cũng ko thua kém, xứng đáng là một mỹ nhân của Giang Nam nha. Mặt mày ôn hòa, tóc suôn dài đổ lên chiếc áo choàng kẻ ô, rõ ràng là đang nghiêng đầu mỉm cười, nhưng nhìn thế nào thì mắt vẫn phản phát vẻ sầu muộn.

Bên phải tấm hình, ký giả đã viết bài phong tặng bọn họ là đôi trai tài gái sắc. Dưới bức ảnh còn có 1 hàng chữ nhỏ chú thích tên hai người là: Hoàn tất tiệc đính hôn của Hoàng Tất Lâm tiên sinh và Đỗ Uyển Tình tiểu thư.

Chu Hà Sinh xem xong rồi cười. Đối với dân chúng bình thường, thì mấy nhân vật tai to mặt lớn kia thật xa vời vợi mà. Hứng thú lắm cũng chỉ là hóng mấy hàng trên báo mà thôi. Giở sang trang khác, Thấy 1 hàng tiêu đề: “Điều chỉnh giá cả của các phương tiện giao thông công cộng. Có nên hay ko?”.

Đọc thêm vài tin tức linh tinh 1 chút nữa, vừa chuẩn bị gấp lại thì bỗng nghe bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa. Đầu tiên là [Cốc cốc] hai tiếng, dừng lại một chút rồi lại tiếp tục vang lên.

13. Chương 13: Chuối Hạt

Chu Hà Sinh liền đứng dậy, bước đến xem thử là ai. Anh ko trả lời mà trực tiếp mở cửa ra luôn.

Ngoài ý muốn, Cổ Viễn Thần đang đứng trước cửa. Cậu cúi thấp đầu, môi mím chặt, mãi thật lâu sau mới lên tiếng: “Có rượu ko?”

Chu Hà Sinh bỗng giật nảy mình, nhưng nhìn dáng vẻ của cậu đúng là ko hề nói chơi chút nào. Anh liền mở rộng cửa, mời Cổ Viễn Thần vào phòng khách, để cậu ngồi lên bộ sofa cũ kỹ. Sau đó mới vò đầu suy nghĩ rất lâu.

“Có bia thôi. Mùa hè uống bia thích hơn.” Anh liền lật đật chạy đến kệ, lấy 1 thùng bia ra. Đây là lúc tổng kết trường tặng cho. Nhưng vốn là người ít rượu chè, nên từ tháng 6 đến giờ, vẫn còn hơn nửa thùng chưa uống hết.

“Thật muốn sao?” Dem ba chai bia Tsingtao (Bia Thanh Đảo) [1] và hai chiếc ly thủy tinh đến đặt lên bàn trà. Chu Hà Sinh ko kèm được mà nhìn mặt cậu thêm lần nữa.

Cổ Viễn Thần vươn tay cầm lên 1 chai, nhìn nhìn miệng chai trong chốc lát, rồi đưa tay kia ra hỏi: “Đồ khui đâu?”

Chu Hà Sinh cười gượng nói: “Chắc cậu ko thường uống bia rồi. Ko biết cách khui àh?” Anh cầm lấy hai chai bia còn lại, để miệng chai kề sát lại nhau, giật nhẹ 1 cái. Quả nhiên cả hai cái nắp đều rơi ra, thoáng nhìn qua như chẳng phí chút sức lực nào cả.

Cổ Viễn Thần xem xong quả nhiên hơi ngạc nhiên 1 chút. Sau đó cậu liền cầm lấy 1 chai rót đầy tràn ly. Rồi, ngẩng đầu uống cạn ko còn 1 giọt.

Lần này đến Chu Hà Sinh sững sốt. Anh giả vờ cười cười rồi giành lấy cái ly trong tay cậu. Thật lòng nói: “Nếu cậu muốn uống thì với anh thì chậm chậm chút chút, uống 1 hơi như thế làm gì.”

“Uống thì àh?” Cố Viễn Thần hơi cong môi cười gian, trên miệng còn vương lại mùi bia thoang thoảng. Cậu biện bạch: “Yên tâm đi, em trước giờ uống đỡ lắm. Mới 1 ly là mặt mày đã đỏ hết rồi, khoảng ba chai thì nằm lăn quay ngay.”

Chu Hà Sinh vẫn giữ lấy chiếc ly như cũ: “Vậy thì càng phải chờ anh nha. Nếu ko, hai người chúng ta cũng đều sẽ nằm ra đó. Tốt nhất vẫn là uống chậm 1 chút. Uống bia nhanh như thế sẽ bị đau đầu đấy.”

Cố Viễn Thần thấy cũng đúng thật, đầu cậu có hơi đau một chút. Nhưng vẫn giật lại chiếc ly, rót thêm nữa rồi uống từ từ như bình thường.

Hai người ngồi đối diện nhau bên bàn trà, cùng ly mà uống. Cố Viễn Thần quả thật đúng như lời vừa nói, uống mới 1 ly là mặt đã đỏ lên. Nhưng Chu Hà Sinh nhìn dáng vẻ của cậu thật ko giống một người say rượu bình thường nên anh cũng thận trọng, vừa uống rượu vừa nói với cậu vài chủ đề linh tinh, để cậu đừng uống quá nhiều.

Uống từng chút như thế, trên mặt đất cuối cùng cũng lẫn lóc 7 tám chai. Giờ đây, Chu Hà Sinh đã lên đem nước trắng đến đổi lấy ly bia trong tay của Cố Viễn Thần. Thấy cậu ko phản ứng gì mà uống tiếp, đến bia bị đổi thành trà cũng chẳng hay biết gì nữa. Hề anh đưa gì là vui vẻ uống ngay thôi.

Chu Hà Sinh đúng là dở khóc dở cười. Người này khi say thì ai nói gì cũng nghe hết àh? Bỗng thấy Cố Viễn Thần mắt hơi hồng hồng liếc mình 1 cái. Trong đôi hồ nước trong suốt kia như ẩn chứa gì đó.

Lòng anh dao động. Vừa muốn hỏi xem cậu có khó chịu hay ko, thì Cố Viễn Thần đã say khướt, thân thể mềm nhũn, đầu gác lên tay nằm úp xuống bàn. Xem ra đã ko biết trời đất gì rồi.

Chu Hà Sinh nhẹ bước tiến lên, thấy cậu nằm yên rất lâu, lưng hơi phập phồng sau làn áo mỏng. Đến gần hơn nữa, thì mũi ngửi ngay được mùi bia theo hơi thở phả phất quanh gương mặt của cậu. Hình như dây thần kinh của anh có sợi nào đó đang giãn ra thật êm ái.

Uống thật dễ dàng, say cũng rất dễ tính nữa. Chu Hà Sinh không khỏi cười 1 cái, quàng tay ôm lấy thắt lưng của Cố Viễn Thần, dìu người đến nằm trên sofa. Lúc này mới cảm thấy cậu gầy làm sao. Vóc dáng tuy cao thật nhưng lại nhẹ cân quá đi mất.

Chu Hà Sinh cũng uống nhiều bia. Tuy tửu lượng của anh cũng ko tệ, nhưng lúc này cũng đã ngà ngà say nên cứ từ trên cao nhìn xuống Cố Viễn Thần. Đầu cậu đang gối lên tay vịn của sofa. Hai hàng mi dài cong vút hơi động đậy. Đôi môi như cánh hoa mộc mạc, miệng còn vương lại ít bọt bia. Trong cảnh nữa sáng nữa tối, cậu làm người trước mặt ko thể nào rời mắt được. Say mê như đang ngắm nhìn 1 chiếc kính vạn hoa.

Người say kia đang ngủ rất bình yên. Trên trán còn rủ xuống vài sợi tóc mai. Mềm mại, ôn hòa, đầu tóc hơi chạm vào lông mi của cậu, đen huyền thăm thẳm. Bỗng Chu Hà Sinh như nghiệm ra được cách pha trà thật ngon. Để 1 ít lá trà khô vào chính giữa, cho nước sôi vào ly. Canh thời gian của 1 đóa hoa nở. Lúc này toàn bộ lá trà trong chén đều bung ra, doanh mẫn.

Đây ko phải là đoạn dẫn ở đầu 1 cuốn sách bàn về nghệ thuật đối nhân xử thế nào đó hay sao? Vừa đọc đã thấy hấp dẫn. Hôm nay thật đúng với cảm giác ấm áp đang len lỏi trong lòng anh. Điều mà ở quá khứ anh ko thể nào tìm thấy trong tình yêu với Lục Ngọc Na.

Chu Hà Sinh cứ ngây ngốc mà nhìn ko biết bao lâu. Mãi đến khi, Cố Viễn Thần bất giác xoay người để tìm tư thế thoải mái hơn. Toàn bộ cánh tay đều gác lên mặt, ống tay áo cũng vì thế mà hơi nhích lên 1 chút, lộ ra 1 chuỗi hạt nhỏ trong suốt.

Chu Hà Sinh hơi cúi người quan sát, là hạt ngọc màu trắng, khoảng chừng 5mm, nhìn thật sáng bóng, tròn nhẵn tạo ra cảm giác như có linh khí. Nhưng xâu chuỗi đang được đeo trên tay của của Cố Viễn Thần kia thật thưa thớt. Trong đó hình như có 1 viên bị nứt nữa.

Giờ đang tháng 8. Dù nửa căn phòng này được che chắn vững vàng, lại có thêm bóng của cây hòe mát rượi. Nhưng ko khí vẫn ko mát mẻ cho lắm. Huống hồ lại là người đang say rượu thế kia. Nhưng, Cố Viễn Thần

lúc nào cũng mặc áo tay dài cả. Hôm nay cậu ta mặc 1 chiếc áo mào đen, cổ tay còn cài nút thật chặt.

Chu Hà Sinh sợ cậu say rượu nóng bức. Liên cẩn thận cởi ra hai nút trên tay áo của cậu. Tiếp theo lại bung rộng tay áo để người có thể cảm thấy mát mẻ đôi chút.

Tay trái chẳng đeo gì cả, cả người chỉ mang mỗi chuỗi hạt này mà thôi. Khi cả cánh tay lộ hết ra ngoài, Chu Hà Sinh bỗng sững sờ. Trên đó vẫn còn vết bầm tím xanh rất lớn. Vết thương hơi sưng lên, khiến người nhìn có chút giật mình.

Nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt Cố Viễn Thần, anh liền hoảng hốt nhìn thêm lần nữa. Mặt đối mặt thật rõ ràng. Cánh tay vốn gầy yếu thêm vào vết thương tội nghiệp kia khiến lòng anh thương cảm.

Đánh nhau? Té bị thương? Hay là....? Nhìn ngơ ngẩn 1 hồi. Bỗng nhớ đến Cố Viễn Thần dù trời nóng cách mấy cũng mặt thật kín đáo, tám phần là không muốn người khác thấy vết thương trên người mình rồi. Nếu anh cứ phơi bày nó ra như thế, đợi lúc tỉnh lại chẳng phải là làm cả hai thấy khó xử hay sao?

Thế là vội vàng vàng mà kéo ống tay áo của Cố Viễn Thần xuống, thật cẩn thận cài cả 2 nút lại lần nữa. Còn sợ người tỉnh dậy hoài nghi, liền trả lại tất cả như cũ. Xong mới thở ra 1 hơi, đúng là toát mồ hôi hột mà.

Chu Hà Sinh lúc này mới lảo đảo đứng dậy. Hơi bia bốc lên khiến đầu anh hơi choáng váng. Hơn nữa, vừa rồi mới tự mình dọa mình làm toàn thân đều đổ mồ hôi cả. Ko thể chịu được nữa, liền bước vào nhà tắm. Xong xuôi, anh cũng ngã ra giường mà ngủ.

Sự tĩnh lặng nhất thời kéo đến. Trong phòng yên tĩnh lạ thường, chỉ có tiếng đồng hồ tích tắc, kim tạo thành góc tư chỉ 6h11'.

Trên sofa, Cố Viễn Thần vẫn ko hề biết gì mà ngủ thật bình yên. Cậu chậm chậm cuộn mình, quần được vén lên cao, lộ ra cổ chân. Trên má cậu ánh lên vài sợi sáng. Mắt nhắm lại chìm sâu vào bóng tối, nó như đang đè nặng lên cả thân hình của cậu.

14. Chương 14: Bàng Hoàng Tỉnh Mộng

Chu Hà Sinh nằm mơ thấy mình xách trên tay 1 cái vali bằng da màu đen. Anh còn nói với Cố Viễn Thần: “Anh mang giúp cậu.” Hồ Bích Mai thì tựa vào thành cửa mà sơn móng tay, là màu hồng hồng đỏ đỏ gì đó. Chị ta nói: Thầy xách giúp cậu ta. Cậu ta bê giùm tôi chậu hoa. Nếu ko, nó mà rớt xuống thì ai cũng trốn ko thoát ah.”

Chu Hà Sinh liền ôm chiếc gương bước lên lầu, 11 bậc thang, lại 11 bậc thang. Anh cứ xăm xăm đi tới như thế. Rồi lại đụng ngay vào người của Hồ Bích Mai. Chị ta vẫn cứ vừa ô ô a a vừa vẩy vẩy móng tay, vẫn cứ nói: Thầy xách giúp cậu ta. Cậu ta bê giùm tôi chậu hoa. Nếu ko nó mà rớt xuống thì ai cũng trốn ko thoát ah

Đây ko phải là đã lên lầu rồi sao? Chu Hà Sinh hơi nhường người, thấy trên cửa có gắn 1 bản lớn đề số 401. Anh mơ mơ màng màng xách lên vali, tiếp tục bước về phía trước. 11 bậc thang, lại 11 bậc thang.

Lại buông chiếc vali xuống, ngẩng đầu lên vẫn là số 401. Một bản, rồi 1 bản. Chu Hà Sinh bực mình nắm lấy Cố Viễn Thần đang ở phía sau anh mà hỏi: “Cậu có biết gì ko? Chúng ta đi mãi cũng chẳng hết được tầng này. Phòng 501 chừng nào mới đến được, phòng 501.”

Cố Viễn Thần giống như chẳng nghe thấy lời anh nói. Cậu vẫy tay anh ra mà hỏi: “Chậu hoa đâu? Ko có chậu hoa nào cả!”

Chu Hà Sinh đang cương quyết muốn nói rõ, thì cánh cửa trước mặt bỗng kéo kẹt mở ra. Hồ Bích Mai dẫn bọn họ vào trong phòng, đóng cửa lại.

Chị đứng ở khoảng ko hư hư ảo ảo giữa phòng. Miệng đỏ tươi, móng tay cũng đỏ tươi mà nói: “Thầy nói muốn giúp tôi mang chậu hoa. Chậu hoa mất rồi. Ai cũng trốn ko thoát.”

Cánh cửa bỗng run lên dữ dội. Có ai đó đang gõ bình bình thật mạnh vào, kêu lên: “Chu Hà Sinh! Chu Hà Sinh! Mau đi đi!”

Chu Hà Sinh từ trong mơ giật mình tỉnh lại. Cả người đã lặn đến mép giường. Anh chẳng kịp lau lấy mồ hôi trên trán mình, đã ngồi dậy ngay. Quả nhiên bên ngoài có người. Biện Trung Thành đang gấp gáp gọi: “Tiểu Chu, tiểu Chu, cậu mau lên!”

Vẫn còn ngái ngủ, anh vội vã đi ngay ra cửa. Trong phòng khách giờ chỉ mở có mỗi 1 ngọn đèn nhỏ, ánh sáng lờ mờ nhìn ko rõ ràng gì cả. Khiến cho Chu Hà Sinh va ngay vào bậc cửa. Một cơn đau đón truyền đến khiến anh tỉnh táo hoàn toàn. Dùng tốc độ nhanh nhất đến mở cửa ra.

Bên ngoài là Biện Trung Thành với sắc mặt vô cùng lo lắng. Đứng sau lưng là Biện Chân đang mở to mắt nhìn anh.

“Anh Chu àh, anh mau đi cùng chúng tôi đi. Mẹ của Nha Nha vừa điện thoại cho biết, cha của Nha Nha đi ra ngoài tìm kẻ đã gõ cửa nhà mình, hiện giờ vẫn chưa về nữa đó!” Biện Chân vốn rất gan dạ, miệng nói năng lưu loát. Chỉ hai ba câu đã kể lại sự việc 1 cách rõ ràng.

Chu Hà Sinh nghe xong cũng hoảng lên. Trong chung cư này, ngoại trừ lầu 2 và lầu 3 là có mấy cậu mới lớn ra, thì chỉ có mình anh và Du Lộ Cương là đàn ông có thể trông cậy được mà thôi. Du Lộ Cương lần trước đã bị hoảng sợ rất lớn. Giờ xảy ra chuyện ko đến tìm anh thì có thể tìm ai đây?

Lập tức, ko cần dài dòng gì nữa mà định đi theo bọn họ. Bỗng nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân. Nhìn lại vào nhà thì thấy ngay Cố Viễn Thần. Hình như là cậu ta đã tỉnh rồi, giờ đang dọn dẹp tàn cuộc sau cơn say.

Chu Hà Sinh vỗ vỗ đầu, sao có thể ngủ mê đến độ quên mất là trong nhà mình vẫn còn 1 người nữa chứ. Thế là anh chẳng nói chẳng rằng kéo ngay Cố Viễn Thần theo mình. Mọi người cùng rời khỏi cửa.

Xuống tới lầu 1, thì thấy mẹ Nha Nha đang sợ hãi mà khóc ko ngừng. Chị ta từ lúc Nha Nha gặp nạn thì sinh bệnh nặng. Tuy chuyện xảy ra chưa được bao lâu, nhưng so với trước kia đã gầy đi nhiều lắm.

Vừa thấy người đến, chị như có được chỗ dựa. Vô cùng tin tưởng nắm lấy cánh tay của Chu Hà Sinh mà khóc rống lên: “Làm sao bây giờ ah. . . Anh ấy.....Anh ấy đã đi được vài tiếng rồi.”

Biện Chân ngay lập tức đỡ lấy mẹ Nha Nha. Dù gì thì thiếu nữ vẫn hợp với mấy chuyện an ủi người khác hơn. Cô để chị dựa vào mình mà vỗ về: “Ko sao đâu, ko sao đâu. Chắc là trì hoãn để làm gì thôi. Chị hãy đem chuyện kể lại thật chi tiết đi. Mọi người sẽ tận tình giúp chị tìm anh Trần ngay mà.”

Mẹ Nha Nha biết lúc này khóc cũng chẳng giúp được gì. Chị liền mạnh mẽ trấn định tinh thần, miễn cưỡng kể lại những chuyện vừa xảy ra.

Thì ra là từ lúc Nha Nha gặp chuyện không may, trong nhà chị yên ắng buồn bã vô cùng. Chị lại sinh bệnh triền miên, chẳng thể làm việc gì cho ra hồn được cả. Mấy ngày nay, vất vả lắm, người mới khá lên đôi chút. Ko ngờ, tối nay lúc hai vợ chồng chuẩn bị đi ngủ, thì nghe bên ngoài có tiếng chuông gió đang kêu đینگ đینگ. Sau đó là tiếng gõ vào cửa sổ giống như trước kia.

Từng tràng, từng tràng, làm thế nào cũng ko dứt.

Liền nhớ đến, vì tiếng gõ cửa này mà nhà mình mới mắc dây câu. Vì dây câu mà Nha Nha mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Ba Nha Nha sao lại ko nổi điên lên được kia chứ? Chẳng nói chẳng rằng, anh cầm cây chống cửa bằng sắt ra ngoài. Mẹ Nha Nha quyết sống chết cản ngăn nhưng chẳng được. Chính là đi đã nhiều giờ, vẫn chưa thấy người về. Ko còn cách nào khác, chị đành phải điện thoại nhờ vả mọi người.

Này phải ra ngoài tìm người thôi. Chu Hà Sinh liền kéo Biện Trung Thành và Cố Viễn Thần ra ngoài tìm người, còn Biện Chân thì ở lại cùng với mẹ Nha Nha.

Ko ngờ, Biện Chân lập tức phản đối. Vốn gan dạ, lại đang tò mò, giờ bảo ở nhà chờ khác nào trêu ghẹo tính nóng nảy của cô kia chứ. Thêm 1 người thì nhiều hơn được hai con mắt mà.

Không còn cách nào, bốn người liền đi thành hàng. Một người cầm đèn pin, từ lầu một hướng đến bãi đất trống có cây hòa, loạng choạng soi sáng mà tìm kiếm.

15. Chương 15: Người Chết Thứ 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Giờ đúng thật là đêm khuya thanh vắng. Một mặt của chung cư này hướng ra núi, mặt kia lại bị toà nhà khác che mất. Bên ngoài lại ko có đèn đường. Nên chỉ có thể dựa vào ánh sáng yếu ớt của đèn hè mà chấp choạng trong bóng tối, đen và sâu hun hút.

Chân 4 người dẫm nát cả một mảng cỏ rộng. Côn trùng kêu vang, tàng cây xào xạc đong đưa. Đây chính là những tán lá của cây hòe cách đó ko xa đang vươn mình đón gió. Bóng người cứ lúc nhỏ lúc lớn, lung lay bước đi thật giống như những hồn ma vất vưởng.

Biện Chân đột nhiên ở phía sau khẽ kêu “ah” 1 tiếng. Khiến 3 người phía trước đều đồng loạt quay lại, lo lắng nhìn cô.

Mắt cô mở to, tay đặt lên ngực đang dồn dập lên xuống, nói: “Nơi này từ lúc Nha Nha gặp nạn đã dẹp hết dây câu và chuông gió. Thế thì bọn họ sao có thể nghe được tiếng đinh đang?”

Điều này bỗng nhiên làm ba người trầm mặc trong lúc lâu. Họ trong bóng đêm đưa mắt nhìn nhau. Chỉ thấy 3 đôi mắt còn lại lấp lánh sáng ngời.

“Chắc là nghe lầm thôi” Mãi lâu sau đó, Chu Hà Sinh mới phá vỡ sự yên tĩnh. “Mặc kệ, tìm người cấp bách hơn.”

Biện Chân lúc này mới phát hiện là mình chỉ làm rối thêm, liền sửa miệng nói lại: “Đúng đúng, đúng, chắc là nghe lầm thôi.”

4 người tìm kiếm ở những vạt cỏ xung quanh cây hòe. Sau đó đi về hướng khác, là 1 bãi đất hoang. Đây có phải đang tồn công ko? Vì sau chung cư này chỉ có 1 cái kho đựng vật liệu xây dựng, bên trong chứa toàn sắt thép, ximăng thôi.

Sau khi đội thi công bỏ chạy, ko xây nhà nữa, thì nơi đó chẳng có ai sống cả. Chỉ vương vãi mấy thứ vật liệu vứt đi, rồi sau đó từ từ thành đất hoang.

Biện Trung Thành nhìn ra phía xa xa. Lại quay đầu nhìn về các phòng trong chung cư. Nhịn ko được mà nói: “Tiểu Trần chắc sẽ ko chạy ra bãi đất hoang này đâu. Hay là chúng ta tìm nhầm chỗ rồi?”

Chu Hà Sinh cũng đang do dự, thì Cố Viễn Thần đang ở cạnh bên kéo kéo tay áo anh. Cậu ko lớn ko nhỏ mở miệng mà nói: “Đi xem đi” Anh quay đầu qua nhìn thì thấy sắc mặt Cố Viễn Thần vẫn như cũ là bình lặng vô ngần. Thế là đưa ra chủ ý, nói với 2 người còn lại: “Chúng ta tìm nơi đó thử xem, nếu ko có thì đi nơi khác.”

Khu đất hoang này thật ra cũng ko lớn lắm. Nhưng xung quanh đều mọc đầy cây cỏ cao đến tận gối. Ngay kho chính giữa thì có hơi thưa thớt một chút. Cứ 1 mảng cỏ loang lổ 1 mảng trọc.

4 người bắt đầu tìm kiếm. Vì trời đã tối đen, nên tuy chỗ này có nhỏ thật nhưng bọn họ vẫn bị sắt thép và cả ximăng làm chậm lại bước chân rất nhiều.

Chậm rãi đến gần trung tâm, đèn pin trong tay lay động. Mắt của thiếu nữ nhìn vẫn rõ ràng hơn. Giữa ánh sáng mờ mờ, Biện Chân là người đầu tiên chỉ chỉ một đồng gì đó là lạ giữa bãi cỏ hoang, cô kêu lên: “Đó là gì thế?!”

Mắt của mọi người liền tập trung ngay vào chỗ đó. Họ xác định vị trí rồi cùng nhau chậm rãi tiến tới. Chiếc đèn trong tay nhanh chóng chiếu vào thứ kia.

Ánh đèn vàng nhạt, trong trẻo nhưng đầy lạnh lẽo soi rõ một cái chân người đang nằm đó. Ánh sáng bắt đầu chiếu dần lên đến thân mình, tay rồi cuối cùng là gương mặt. Trên đó nổi bật nhất là đôi mắt, mở to đến đờ đẫn. Miệng há to hợp cùng lỗ mũi hình thành những hốc tối om. Như đang muốn nói gì đó.

Là ba của Nha Nha. Lòng của 4 người nhất thời đều trầm xuống. Ánh đèn loang loáng di chuyển xuống lòng ngực anh. Giờ mới nhìn rõ nơi đó đã bị 1 cây thép to bằng ngón tay hung hiểm cắm sâu vào. Máu ứa

ra rồi đọng lại, khiến cho ngực nhiễm một mảng lớn màu đỏ tươi, làm người nhìn thấy bỗng nổi lên cảm giác buồn nôn.

Tích tất tích tất tiếng kêu của xe tuần án vang lên. Hàm răng giữa hai phiến môi mỏng vẫn còn đang ngậm 1 miếng táo.

Táo đỏ tươi, đích thị là của Mỹ rồi. Bỏ vào miệng đương nhiên cảm nhận được tất cả hương vị ngọt ngào của nó, vừa thanh vừa giòn. Khiến cho người ăn cũng cảm thấy vui vẻ.

“Lữ Thiên, làm việc thôi.” Thiết Hành quay mặt lại nhìn thì thấy trái táo đỏ lớn đã mất tích. Ở chỗ thi thể nhiều như thế này mà vẫn ăn được ngon lành. Tên này thật là....

“Hơ.. .” Lữ Thiên như oán giận hung hăng cắn thêm 1 miếng to nữa, miệng thật vui thích vừa nhai ngồm ngoàm vừa nói: “Thiết đội trưởng àh. Hôm nay là chủ nhật mà. Định ngủ nướng thêm chút nữa thì đã bị sắp lòi dậy rồi. Đến bữa sáng em còn chưa ăn nữa đó.”

Thiết Hành khề hừ 1 tiếng, vờ giận dữ, lấy khí thế áp đảo mà hăm dọa “Vậy ý của cậu, là lần sau có án tử thì ko cần gọi cậu đến phải ko?”

“Đương nhiên không phải ăh!” Lữ Thiên nuốt trọn miếng táo, lập tức chữa lại ngay: “Thiết đội trưởng ơi. Ý của em là nếu có lần sau, thì ít ra sắp cũng dắt em đi ăn sáng đi ăh. Rau muối dưa cà đạm bạc cũng được, coi như là tiền bảo hiểm nhân mạng cho em ấy mà.”

Thiết Hành ngồi xổm xuống, bắt đầu khám nghiệm tử thi. Anh ko muốn cùng cậu ta đấu võ mồm nữa. “Được rồi, ăn sáng nói sau đi. Trái táo to tướng kia coi như trả công cho cậu vậy.”

Ngẫm lại thì tên hình cảnh trẻ tuổi này thật đúng là vừa bỏ ra khỏi giường. Đến nút trên cảnh phục còn cái cài cái ko thể kia. Thấy vậy chứ cũng rất nhiệt tình ra ngoài vì án tử. Cho một trái táo Mỹ đã hài lòng như thế rồi. Dọc đường đi cứ ăn đến độ nước miếng văng tung tóe cả ra. Như trong trái táo kia có manh mối vụ án ko bằng. Bất quá, kia cũng ko giống với việc đến nhà người ta tra án chút nào. Ai đời, câu đầu tiên lại hỏi nhà nào có nước uống ko? Bản thân lại cứ nhai nuốt nhai nuốt ko ngừng. Kia có chỗ nào giống là đang xem xét hiện trường hung án?

Lữ Thiên cuối cùng cũng đã ăn sạch sẽ đến hạt của trái táo. Cậu ta nhìn nhìn thi thể trên mặt đất 1 chút, rồi lại nhìn Thiết Hành, sờ sờ bụng, ý bảo vẫn còn thèm, thở dài ra mà nói: “Phải chi có 2 trái thì tốt biết mấy!”

Xem xét hiện trường chừng hơn 3 giờ là xong xuôi. Chủ yếu tập trung ở những dấu vết còn sót lại. Người chết nếu đi tìm kẻ đã đập cửa nhà mình, thì sao lại đến khu đất hoang này. Khả năng tự sát cũng rất lớn. Nhưng mà chạy đến mảnh đất này chết để làm gì. Xuống tay ngay trong nhà luôn tiện hơn chứ.

Xác chết trước mặt vẫn còn nhiều nghi vấn. Người chết dường như bị té ngã trên mặt đất, bị sắt làm công trường đâm vào, mất mạng gần như lập tức. Vậy thì cái gì làm cho anh ta phải lùi về sau như thế? Bị đẩy? Bị uy hiếp?

Lấy xác chết làm trung tâm. Thiết, Lữ hai người phát hiện trong vòng vài thước xung quanh có dấu vết của 4 người nữa. Đây rất có khả năng là 4 người đã phát hiện thấy xác chết rồi chạy đến gần. Họ cũng là những người đầu tiên báo án. Nói ko chừng, hung thủ nằm trong số họ. Nếu thế thì là ai đây?

Lại nói, trách nhiệm tra án hôm nay cũng ko nhất thiết phải là Thiết Hành mới được. Bỗng nhiên, nghe nói Hòe Thụ Lý lại xảy ra án mạng. Nên anh đã sớm xin với cục trưởng cho mình toàn quyền phụ trách. Chỉ là ko thể nào ngờ đến, nhanh như thế lại đi hết 3 mạng người.

Sau khi hoàn tất việc kiểm tra hiện trường. Thiết Hành cùng Lữ Thiên đến lầu 2 để lấy khẩu cung. Bà Phùng vẫn ngồi trên băng ghế nhỏ trước nhà mình, nơi này bà thường hay tụ tập nói chuyện phiếm với mọi người, mà nhìn ra ngoài.

Thiết Hành hỏi, Lữ Thiên ghi lại. Chuyện ko có chút tiến triển. Hầu như đều tùy tiện trả lời. Ko thể thăm dò được manh mối nào cả. Ko khí lộ ra vẻ rất u ám.

Thiết Hành trước hỏi nguyên nhân đi xuống lầu dưới tìm người. Biện Trung Thành cũng trả lời thật rõ ràng. Tự nhiên vợ lấy phiền phức vào người. Lúc đó, ngoại trừ anh, trong sân còn có bà Phùng và Biện

Chân nữa.

Trong chương này cứ nhắc đi nhắc lại 4 người và 1 ngọn đèn ^.^ Thật ra là do dụng ý của Tác giả (chứ theo văn phong của chị này mà Hữu làm từ trước đến giờ rất ít khi lặp từ như vậy) Hữu đoán là nó có liên quan đến số 4 ^.^ vì số 4 trong tiếng Trung đọc gần giống như chữ tử nên thường nó ko mang đến sự tốt lành. Thêm nữa theo thuật âm dương thì đếm bậc ‘sinh, lão, bệnh, tử’ Vẫn là số 4 (Thật này vẫn được 1 số nước phương đông, trong đó có nước ta làm cầu thang, đếm bậc như trên. Nên thường cầu thang 1 lượt chỉ có 10 bậc (hoặc bội số của 5) thôi, cho cát tường mà) Ở TQ chung cư ko có tầng 4 (thậm chí họ đã đổi tầng 4 thành 5 thì giá thuê ở đây vẫn rẻ hơn những tầng kia rất nhiều) máy bay, xe buýt, cũng ko có ghế số 4. Trong các truyện ma TQ thường thì sẽ có 4 nhân vật chính (hoặc 4 người chết) , đặc biệt là các truyện liên quan đến cầu cơ thì thường là 4 nhân vật và 1 ngọn đèn. Làm các nghi thức nào đó để gọi ma quỷ.....

16. Chương 16: Nói Chuyện Phiếm

Hai hung án xảy ra trong thời gian rất cận, lại là cùng 1 nhà. Thiết Hành liền muốn đi hỏi han về vụ án 1 chút. Cũng có thể nhân đó mà lần ra đầu mối.

Vụ án của Nha Nha lần trước, pháp y đã giám định là tử vong ngoài ý muốn. Sau khi xong xuôi, thì gia đình đã mang xác về, an táng theo trình tự bình thường. Nhưng hung án hiện giờ cũng ko có gì đảm bảo vẫn là cái chết ngoài ý muốn. Chính là, mặc kệ kết luận cuối cùng ra sao, thì có thể tự mình tìm hiểu những điểm nghi hoặc, hoặc nghe người xung quanh đây nói thêm một chút cũng tốt.

Ba người ở hiện trường đều đang khép nép. Biện Trung Thành tối qua nghe mẹ của Nha Nha điện thoại lên, thế là anh và Biện Chân vội vàng đi tìm Chu Hà Sinh. Mẹ của Nha Nha cũng đã xác nhận, lời khai của 4 người cùng đi tìm kiếm đều khớp với nhau cả. Các chi tiết nhỏ nhặt khác đều được đầu óc minh mẫn của Biện Chân bổ sung thêm. Toàn bộ sự việc đều nhanh chóng được làm rõ.

Thiết Hành sau khi nghe xong lại hỏi: “Còn hai người vừa ở đây đâu rồi?”

Biện Trung Thành vội vàng đáp: “Tối qua, sau khi về nhà, mẹ của Nha Nha biết chuyện liền bị đả kích nghiêm trọng, giờ đây tinh thần thật ko tốt. Hai người bọn họ suốt đêm ở trong bệnh viện với chị ta. Mãi đến sáng nay mới về, tôi liền bảo đi ngủ rồi. Dù sao thì nhìn thấy thân thể chỉ có 4 người bọn tôi thôi, người khác có thấy gì đâu.”

Thiết Hành ừ 1 tiếng. Cũng ko có hỏi nữa, chỉ quay đầu xem Lữ Thiên có ghi chép đằng hoàng ko.

Lữ Thiên đang cấn cấn cán bút, rồi lại vẽ một con mèo theo kiểu hoạt hình thật xấu xí bên mép giấy. Vẽ xong thì cười nói: “Lần trước, bà Phùng ko phải nói là xung quanh chung cư này có rất nhiều mèo hoang sao? Thiết đội trưởng, anh nói thử xem, có phải là do mèo hoang chơi đùa, nghịch dây mắc chuông nên mới có tiếng ding ding như thế ko? Dù dây câu đã sớm bị tháo đi. nhưng vẫn có vài nhà ở đây treo chuông gió mà. Nghĩ lại cũng có lý lắm nha.”

Cậu ta dựa vào lời khai mà Biện Chân vừa cung cấp để suy luận. Dây câu ngoài cửa sổ đã hủy hết, nhưng mẹ của Nha Nha vẫn nghe tiếng ding ding. Suy nghĩ kỹ càng, thật cũng có chút hợp lý. Điều này khiến cho toàn bộ lông tơ của Biện Trung Thành và Biện Chân đều dựng đứng cả lên, rồi phụ họa theo: “Rất có thể, có thể lắm chứ.”

Thiết Hành ko bác bỏ, chỉ cười nói: “Mèo hoang thì sao có thể nhảy lên cửa sổ cao thế kia để đùa nghịch chuông gió được.”

Cây bút trong tay Lữ Thiên rơi xuống, lông mày hơi nhăn nhăn lại, ca thán: “Hay là mèo hoang bị biến dị thành quái miêu rồi?”

Ngoại trừ Thiết Hành ra, thì ánh mắt của toàn bộ người tại đây đều mở to nhìn người có gương mặt như búp bê kia. Biện Trung Thành và bà Phùng lúc hiểu lúc ko. Chỉ có thể dùng hai chữ kinh ngạc mà hình dung. Còn Biện Chân lại bị dọa bởi câu chuyện lảm nhảm của cậu ta mà hoảng hồn. Duy chỉ có Thiết Hành là bình tĩnh. Dù cho có chuyện đó hay ko thì anh chẳng có lấy nửa phần ngạc nhiên.

“Nói đùa, nói đùa thôi.” Lữ Thiên đưa đẩy vấn đề, cười hắc hắc, nhìn Thiết Hành ngượng ngùng, rồi thì thầm: “Tối qua em coi phim khoa học viễn tưởng, thấy có nhiều chuyện bí ẩn lắm ăh.”

“Quan tâm đến thân phận của cậu chút đi, hình ảnh tiên sinh.” Thiết Hành nhìn cấp dưới của mình mà nói, mặt anh cũng chẳng lộ rõ thái độ gì cả. Đây gọi là vấn đề nội bộ của cảnh sát thì để về sở giải quyết. Tính cách trầm tĩnh như thế phải rèn luyện trong thời gian dài mới hình thành được.

Nhét mấy hồ sơ vừa thu được vào trong túi. Thiết Hành đứng lên, vừa phỉ phỉ chiếc mũ trong tay, vừa hỏi Biện Trung Thành địa chỉ của bệnh viện mà mẹ Nha Nha đang nằm. Bà Phùng sau một lúc lâu cũng hiểu được gì hết. Hơn nữa, khi nghe cậu cảnh sát trẻ tuổi nói những chuyện quái dị như mình thì nhin ko được nữa. Còn nhiều chuyện bắt đầu trỗi dậy, bà liền kéo kéo cậu trai kia hỏi: “Tiểu Lữ, sao lại gọi là biến dị vậy?”

Lữ Thiên như cá gặp nước, lại thêm tính cậu rất kính trọng người già, nên giải thích ngay với bà: “Biến dị ăh, ví dụ như người sinh ra người nhưng lại xảy ra chuyện gì đó làm cho da xanh biếc chẳng hạn. Mèo cũng có thể sinh ra mấy mèo con có 3 lỗ tai, 5 cái chân hay đại loại như thế đấy ăh.”

Bà Phùng suy nghĩ rất lâu cũng ko hiểu được, miệng liền ngoác ra kinh thường: “Đúng là chuyện bàn môn tả đạo gì đâu ko hà.”

“Thì lần trước chẳng phải bà đã nói cái gì mà quỷ nhảy vào cửa sổ, đòi mạng người đó hay sao. So với con thì ko biết ai quái dị hơn ai nha?” Lữ Thiên bỗng đứng thẳng lưng thật nghiêm túc trước tấm lưng hơi cong cong của bà Phùng. Cậu nói thật chừng chặc: “Bà ơi, có thể do tuổi đã cao, nên mất tăng độ, nhìn ra thành quỷ đòi mạng người đấy ăh. Mà nếu có như thế thật, kia chẳng phải là có gì oan ức chưa được giải bày hay sao. Cảnh sát chúng con ko thể xem nhẹ oan tình của nhân dân được đâu ăh.”

Bà Phùng nghe cậu ta nói một hơi như vậy, cũng hơi chùng lòng 1 chút. Sau đó lại cảm thấy ko hợp lắm, nên hoang mang kêu lên 1 tiếng “Hở!”. Nhìn lại, thì Lữ Thiên đã đi mất rồi. Cậu cũng đã nhin rất lâu, đợi đến chỗ xa xa, thì cười phá lên nói: “Đến bà lão già như thế mà mày còn đùa giỡn được. Đúng là quỷ thấy quỷ lo, thần thấy thần chạy rồi. Ko biết sao này sẽ bị báo ứng sao nữa. Nói ko chừng, bà Phùng còn giới thiệu mấy người bạn âm hồn làm bạn với mày nữa nha.”

Cậu cuối cùng làm Lữ Thiên xem chút cần phải lười mình. Cậu lập tức nhanh như gió chạy theo Thiết Hành, miệng vẫn còn ồm tỏi: “Không cần, không cần đâu bà ơi. Bà đừng nhớ gì đến con nhá. Con ko thích cười về 1 quỷ tân nương do bà làm may đâu.”

Thiết, Lữ hai người đều lên xe. Tiếp theo là đến bệnh viện để hỏi thăm mẹ của Nha Nha. Lữ Thiên lái xe, Thiết Hành nhân tiện cầm bản ghi chép xem lại một chút.

Lén nhìn trộm sắc mặt của cấp trên mình, Lữ Thiên liền đi vào ngay vấn đề chính: “Thiết đội trưởng ơi, anh xem lần này có để lại dấu tay hay ko?”

Thiết Hành ko ngần đầu lên, toàn bộ tinh thần đều dồn vào sắp giấy trước mặt, trả lời: “Ừm, ko biết nữa, có thể có, cũng có thể ko. Nghiệm thi là chuyện của pháp y.”

Nghe xong câu trả lời này. Lữ Thiên hơi chu miệng, lí nhí: “Em ko tin là sếp ko hiểu kỳ.” “Hiểu kỳ.” Thiết Hành lập lại, mở bản ghi chép, bày ra 1 cái móng mèo nhỏ. “Lữ Thiên đây là cái gì?”

17. Chương 17: Quan Tâm Chăm Sóc

Chu Hà Sinh từ phòng khách bước vào trong. Anh thấy Cố Viễn Thần đang vui đùa vào tắm tắm mà ngủ thật yên bình. Tóc cậu cũng rất mềm, nhưng ngắn quá nên chỉ hơi đan vào nhau mà thôi. Mặt bị che hết phân nữa, bất quá vẫn có thể thấy được đôi mắt bình thản. Nhìn ở góc độ này, cậu ta thật gầy quá đi mất.

Nếu tóc trên đầu xoắn lại thì ko biết sẽ ra sao nữa? Chu Hà Sinh bị chính suy nghĩ của mình làm vui hẳn ra. Chỉ thiếu có đem cài hoa ra mà gài lên đầu của Cố Viễn Thần thôi. Nếu thế chắc dễ thương lắm luôn

nha.

Cố Viễn Thần đương nhiên không biết nhưng suy nghĩ trong đầu anh rồi. Sau khi tỉnh dậy thì cậu lơ ngơ rất lâu. Người vẫn ngồi đó, đôi mắt sáng ngời.

“Sao em lại ngủ ở đây thế?” Từ bệnh viện trở về thì đầu óc của cậu mụm lên hết. Khi tỉnh thần bình tĩnh lại, thật ko ngờ là mình đang ở nhà của Chu Hà Sinh. Toàn bộ sự việc tối qua điều được tái hiện lại. Từ chuyện đi tìm người đến cả chuyện uống say mộng mị bình thường.

Chu Hà Sinh giở ra 1 cái ly, rót nước rồi đưa cho Cố Viễn Thần, xong mới nói: “Tối qua đi tìm người, rồi đưa mẹ của Nha Nha vào bệnh viện, cậu quên rồi àh? Anh thấy cậu thân thể ko được khỏe lắm, lại thức trắng đêm thế kia, nên lo lắng mới kéo cậu đến nhà mình ngủ đó.”

Cố Viễn Thần lúc này mới nhớ ra, cầm lấy ly nước, nhẹ nhàng uống 1 hơi, rồi hỏi: “Chắc hôm qua em uống nhiều lắm.”

“Ừh, cũng gần như vậy” Phòng ngủ ko có ghế, Chu Hà Sinh cũng đơn giản ngồi xuống mép giường, hai chân nhàn hạ hơi đong đưa. “Nếu biết như thế thì anh đã ko kéo cậu theo. Vừa tỉnh rượu liền ra ngoài hứng gió. Rồi còn thấy thi thể nữa, sau đó là thức đêm. Đừng nói đến, cậu lại gầy thế này, ngay cả anh cao lớn hơn cậu 1 bậc còn ko chịu nổi nữa mà.”

Cố Viễn Thần cầm chiếc ly cứ ko ngừng nhàu mày, cười nói: “Em ko phải là thiếu nữ, yếu ớt thế nào được? Còn nói thân hình anh cao lớn lắm àh? So với em cũng có hơn bao nhiêu đâu?”

“Cũng không phải, cũng không phải, ” Chu Hà Sinh lắc lắc đầu, bắt đầu giở phong cách nhà giáo ra mà giảng giải: “Anh gần đây, sáng nào cũng chạy bộ hết nha. Chạy tới chạy lui cũng khỏe lắm đó. Ngược lại là cậu yếu ớt thế kia, ngày nào cũng nhốt mình trong phòng, đến cửa cũng ko bước ra nữa, là sợ ô nhiễm hay sợ lây bệnh sao?”

Cố Viễn Thần nghe xong mấy lời này thì mặt hơi trầm xuống. Cậu cứ xoay xoay chiếc ly trong tay, ko nói gì cả.

Chu Hà Sinh cảm thấy ko khí có phần trầm xuống, ko ngờ là mình lại lỡ lời, liền gãi gãi đầu cười ha ha nói: “Cậu đừng cho là sự thật nha. Thấy cậu đang ở đây là tốt lắm rồi. Anh ko muốn làm cậu bức bối đâu.”

Cố Viễn Thần chậm chậm ngẩng đầu lên, có chút nghi hoặc và xúc động nhìn anh hỏi: “Sao lại quan tâm em nhiều thế? Em và anh ko phải bà con họ hàng, càng ko phải quen biết lâu năm. Chẳng qua cũng chỉ làm hàng xóm được vài ngày thôi.”

“Anh...” Chuyện này Chu Hà Sinh cũng đã nghiêm túc nghĩ qua nhiều lần. Chính là lần nào gặp cậu anh cũng đều cảm thấy rất vui vẻ. Nay cũng ko thể nói thẳng tuột ra được. Bất quá, mỗi lần nhìn vào mắt của Cố Viễn Thần, thì lòng anh như có một thứ chất lỏng ấm áp chảy tràn ra. Thế là liền vịn vào đạo lý muôn đời là hàng xóm láng giềng tối lửa tắt đèn có nhau để thay cho những lời ko thể nói ra miệng được.

Rõ ràng, kia là người vô cùng đặc biệt với anh. Đại trượng phu có gì ko dám nhận chứ. Chu Hà Sinh mở miệng, ư ư ah ah nói: “Lúc anh gặp cậu thì cảm thấy như hai chúng ta có duyên nhiều lắm. Nên muốn coi cậu là bạn tốt của mình. Mà đã là bạn tốt, thì quan tâm hơn 1 chút cũng là chuyện bình thường thôi.”

Cố Viễn Thần hơi cúi đầu, miệng như nhếch nhếch lên. Giọng cậu cũng lí nhí: “Em từ nhỏ chỉ có mẹ thôi. 11 tuổi thì mẹ cũng mất. Trên đời này em chỉ có một thân một mình thôi. Chờ đợi, thăm hỏi nhiều lắm cũng chỉ vài người. Em hoàn toàn ko có bạn bè gì cả.”

Chu Hà Sinh nghe cậu thì thầm kể lại thân thế của mình. Ngữ khí bình thản pha lẫn trong đó là sự cô độc đã sớm thành thói quen. Thói quen ko được ai đóai hoài đến. Anh nhin ko được mà cảm xúc dâng trào, bước xuống giường, ôm lấy đầu của Cố Viễn Thần nói: “Nếu em đồng ý, anh vẫn sẽ đối với em thật tốt. Em sẽ ko đơn độc lẻ loi nữa đâu.”

Vòng tay kia nồng ấm nhiệt tình. Vẫn là đang lo lắng, liệu có sưởi được lòng ko?

“Có thể một lúc thôi là tốt lắm rồi...” Cố Viễn Thần hơi khấp hờ mi thật buồn bã, ảm đạm. Tiếp theo cậu lại mỉm cười, xua đi mây đen u ám. “Em sẽ nhớ thật kỹ, đây ko phải là hàng xóm quan tâm nhau. Cái gì mà bán bà con xa, mua láng giềng gần? Lúc đầu em còn tưởng anh là tuyên truyền viên công ít đó chứ.”

Mấy lời này đúng là lần đầu tiên Chu Hà Sinh gặp cậu đã nói như thế. Ngay cả anh giờ nghe lại cũng ko nhìn được mà cười to, hơi ần ần đầu cậu nói: “Em còn ko biết, ngày đầu tiên vì giúp em đến giờ chéo quấy cũng ko kịp ăn đó chứ.”

Mẹ Nha Nha nằm viện, Nhà 102 vốn ko có ai ở cả. Lầu 1 tự nhiên yên ắng lạ thường.

Qua vài ngày, Thiết Hành và Lữ Thiên quả nhiên lại đến. Một là để làm rõ cái chết của ba Nha Nha, hai là tìm hàng xóm lân cận để điều tra thêm.

Trước tiên là tìm Biện Trung Thành. Anh cho hai người biết, cha mẹ của Nha Nha đều là người tỉnh khác, nhà cũng ko có bà con thân thích trọng yếu gì. Chuyện ma chay này chỉ sợ phải kéo dài hơi lâu, đợi cho tinh thần của mẹ Nha Nha chuyển biến tốt lên 1 chút đã.

Thiết Hành gật đầu đồng ý, hứa giúp anh ta tranh thủ gởi thi thể ở nhà xác thêm vài ngày nữa. Thật ra trong lòng anh cũng ko hy vọng người chết sẽ được đem đi hỏa táng nhanh thế kia. Như vậy tất cả chứng cứ đều bị thiêu hủy. Chỉ là, mấy vụ án trong chung cư này đều chẳng hề có lấy chút manh mối nào, khiến cho anh thật đau đầu.

Lại nói đến chuyện cái chết của ba Nha Nha. Thiết Hành đã nhanh chóng liên hệ pháp y để giải phẫu, hy vọng có nhiều thu hoạch. Kết quả vừa có, trừ bỏ vết thương trí mạng, thì người chết trước sau đều ko có bất cứ thương tổn nào. Hơn nữa, cây sắt ở hiện trường cũng vô tình dựng thẳng, xét đến tốc độ rơi xuống, vị trí, Thì chỉ có thể kết luận, nạn nhân là lui về sau, rồi bất cẩn ngã xuống bị cọc sắt đâm thủng xuyên tim mà chết. Thậm chí đến pháp y nghiệm thi cũng nói thêm 1 câu: Nơi bả vai có 1 dấu tay lơ mờ, màu đen.

Thiết Hành vội vã hỏi pháp y xem dấu tay kia là thế nào. Thì đến cả bọn họ cũng giải thích ko được. Chỉ nói cả ba lần đều có dấu tay, nên đã cắt 1 miếng da nhỏ đi hóa nghiệm. Chứng thật vết màu đen kia là dấu vết của 1 loại than gì đó, lúc ko để ý đã dính vào da. Nhưng nó ko phải là than củi. Bất quá cũng chưa thể tra ra là than gì ngay. Chính là thứ này có liên quan đến chuỗi án mạng hàng loạt kia. Rất khó có khả năng là người tử vong nào trên da cũng để lại dấu tay như vậy. Hồng chi lần này là ở bả vai, ko phải trước ngực. Pháp y còn cung cấp thêm cho anh một loạt kiến thức. Nói rất có thể ẩn sâu đâu đó ở chung cư này có 1 loại hóa chất kỳ dị kiểu như phóng xạ chẳng hạn. Người thường biết đến phóng xạ quả rất ít,... văng văng. Nên từ đó có thể hình thành trên thân thể người chết 1 dạng như dấu tay.

Nếu vậy thì chuyện quái miêu của Lữ Thiên cũng có lý lắm. Thiết Hành không khỏi ngán ngẫm. Xem ra chuyện tử vong của ba Nha Nha là ngoài ý muốn, như thế thì lại quá trùng hợp đi. Việc này đối với 1 gia đình là tai họa khủng khiếp. Nhưng so với đồng hồ sơ đang gia tăng tích tụ hằng ngày mà nói, thì nó chẳng qua là vài tờ giấy mà thôi. Xét ra cũng ko đáng kể gì.

Chỉ là Thiết Hành ko cách nào có thể bảo mình xem nhẹ chuyện này được. Lần đầu tiên nhìn thấy dấu tay, anh liền dự cảm được còn nhiều chuyện mờ ám đang chờ anh. Thậm chí đã nhiều lần anh như chó nghiệp vụ lung sục khắp nơi, chỉ thiếu là nhảy cẫng lên thôi. Chuyện lần này anh vẫn cảm thấy nó chưa phải là kết thúc mà vẫn còn đang tiếp diễn.

18. Chương 18: Báo Mới Của Tiễn Lạc

Du Lộ Cương từ lúc thấy cái chết của Nha Nha đến nay thì tinh thần vẫn chưa được ổn định cho lắm. Ác mộng liên tiếp lặp đi lặp lại, cứ mỗi lần thức dậy là cậu liền tự trách mình chỉ rách việc, hại bà Du phải lo lắng rất nhiều. Bởi thế tự bà đã đến chùa Khai Phúc cầu xin chư thần phù hộ, rồi mang ít tàn tro trở về. Sau đó thì ko ngừng bảo cậu luôn lúc nào cũng phải mang bùa hộ thân bên người. Bà còn đem tàn tro ngâm vào 1 bình nước to tướng nữa.

Du Lộ Cương bị dọa cho hoảng kinh một phen. Đến chút can đảm còn lại cũng mất sạch. Nhưng trước đôi mắt trông chờ của bà Du thì thật ko nỡ nào, đành phải nhắm mắt nhắm mũi và uống 1 hơi, nuốt xuống. Thần ko biết có linh ko, chỉ biết bụng cứ âm ỉ, phải liên tục ra vào nhà vệ sinh hết 3 ngày 3 đêm mới ổn định lại. Cũng chính vì thế mà cậu xin nghỉ việc liên tục. Kết quả là bị xưởng làm sa thải luôn.

Du Lộ Cương tự bản thân cũng thấy mình chẳng có chút duyên nào trong đường học vấn cả. Lúc tiểu học thì bài kiểm tra chỉ mỗi viết được cái tên là giỏi. Lên trung học thì chẳng trường nào chịu nhận, tìm đến đâu cũng nói ko đủ chuẩn. Lây la lây lất, cuối cùng vất vả lắm mới tốt nghiệp sơ trung.

Lại nói đến chuyện bị thôi việc. Cậu ta là người thật thà, và kéo tay, nên trước kia được nhận vào làm trong xưởng cắt đá hoa cương, từ đó đến nay đã 3 năm rồi. Cuộc sống vốn ko phải dễ dàng gì, nên buộc phải sa thải ngay những công nhân lười biếng thôi. Những người đó thường được gọi là tốt thí. Ba năm làm công, cậu ko hơn ko kém vẫn chỉ là 1 tiểu tốt trong cái xưởng làm nổi tiếng này mà thôi. Nào ai ngờ được, công sức trong 3 năm trời lại bị hủy đi bởi 1 chén tàn hương nho nhỏ. Nay cũng chỉ có thể trách, số mệnh thôi.

Hôm nay, trời hãy còn u ám, thì Du Lộ Cương đã theo thói quen thường ngày của mình mà thức dậy sớm. Bất quá, còn chưa đến 6 giờ, giờ mới 5 giờ 50 thôi, sáng tinh mơ như mênh mông bất tận. Vừa định bước lên lầu thì thấy xe đưa thư của Tiền Nhạc đã sát 1 bên, bộ quần áo màu xanh hải quân vẫn bắt mắt như cũ.

Quả nhiên chính là lão Tiền bước vào, miệng còn đang ư ah ca hát gì đó. Cậu ta mang theo 1 chồng báo đưa qua đưa lại. Du Lộ Cương vỗ vỗ vai cậu, chào hỏi: “Lão Tiền àh, lâu lắm mới gặp nha. Sao hôm nay lại đến sớm thế?”

Tiền Nhạc bắt giác bị cậu mạnh mẽ chụp vào vai, liền quay lại có ý xem thường, cổ tình làm quá lên mà nói: “Anh định bẻ luôn tay tôi hả, tốt nhất là chẳng bao giờ.... Gặp nữa luôn đi!”

Du Lộ Cương bật cười, chỉ chỉ Tiền Lạc, miệng giễu cợt: “Lão Tiền àh, cậu càng ngày càng ko giống đàn ông nha. Tôi mới vỗ có 1 cái, sau lại gãy tay được? Tôi thấy hình dáng cậu nhỏ nhỏ như vậy cũng dám lắm àh!”

“Dám cái đầu anh đi!” Tiền Lạc bật ra 1 câu xong quay lại, mũi hừ hừ mà nói: “Tôi ko giống đàn ông? Cũng chẳng biết là ai mới thấy người chết chút thôi đã bị dọa cho bay mất hồn, uống một bụng toàn tàn tro nữa nha.”

“Hắc, trẻ nhỏ thì biết cái gì hả. Lúc đấy, sau cậu ko ở đó mà nhìn cảnh tượng máu me bê bết kia đi, ko chừng đến 3 cái hồn còn bay mất luôn đó!” Đây chính là tâm bệnh lớn nhất của Du Lộ Cương, cứ mỗi lần nghĩ đến là cậu ta lại ko thoải mái.

Tiền Nhạc cũng ko phải là người ko biết phân nặng nhẹ. Liền hòa hoãn, ko đá động gì đến đề tài này nữa. Cậu chuyển sang chuyện khác: “Anh Du àh, anh nói thử xem, trời hôm nay u ám dọa người quá phải ko?”

Du Lộ Cương ah một tiếng rồi nhìn nhìn một chút. Sắc trời hôm nay thật âm u, dường như chẳng thấy mặt trời đâu cả. Sau đó cậu phụ họa theo: “Cũng lạ thật, giờ đang là tháng tám. Buổi sáng sao lại chẳng sáng sủa được bao nhiêu vậy ta? Trời như cổ tình ấy, đợi chán chê cũng ko thấy giọt mưa nào, mây thì cứ tụ mãi. Thật giống như ko khí trong mấy phim kinh dị quá nha.”

Tiền Lạc liền kéo ra thùng báo, Mặt có vẻ khoe khoang nói: “Vậy chứ tôi cũng thấy qua được vài lần rồi nha. Là hai năm trước tôi theo cha mình về Đường Sơn. Hai người đi xe lửa cũng cảm thấy hơi kỳ lạ. Thế nào chỉ mới 3 giờ chiều thôi, mà trời đã tối đen, xe lớn chạy trên đường phải mở cả đèn ra đó. Cha của tôi vừa nhìn thấy thì chân liền nhùng ra. Đừng nói là từ lúc Đường Sơn bị động đất thì bầu trời cũng thay đổi theo nha. Khi ấy thì mặt trời cũng tối đen, xem ra hai cha con xem ko thể tránh khỏi số kiếp rồi.”

Du Lộ Cương bị cậu ta làm cho kinh ngạc, nhin ko được hỏi: “Rồi sao đó?”

“Sau đó hả?” Tiền Lạc làm ra vẻ từ tốn. “Hai giờ sau thì trời lại sáng lên, chỉ là nhạt thực thôi. Tôi thấy cha tôi đã hoàn hồn lại. Tất cả đều bị chuyện động đất dọa cho hoảng sợ.”

Du Lộ Cương nghe xong thì cười ha ha thật lâu, sau đó mới nói: “Là nhạt thực àh, thế gì có quan hệ gì đến ngày hôm nay đâu chứ. Cậu đúng là giỏi buôn chuyện. Làm lãng phí ko ít thời gian giao báo rồi kia.”

Tiến Nhạc nghĩ lại, quả là phí thời gian, liền khoác khoác tay, mang thùng báo như những đám mây đầy màu sắc lên, chậm chậm nói: “Đi trước nhá!”

Du Lộ Cương ko trả lời, lại thấy cậu ta đi được 1 chút thì như sức nhớ ra chuyện gì đó mà quay đầu lại nói: “Àh.... Nếu anh có gặp Chu Hà Sinh kia thì nhắn giùm tôi 1 tiếng. Nói hôm nay khi nào rảnh tôi sẽ đến tìm anh ta. Có 1 tờ tạp chí mới, chắc là anh ta sẽ thích ngay đó.”

“Biết rồi. Du Lộ Cương vừa mới bước lên cầu thang, thuận miệng hỏi: “Tạp chí gì thế?”

“Đặc biệt lắm!” Tiến Lạc lắc lắc đầu: “Nhưng mà, chẳng liên quan gì đến anh cả. Kia thật sốt dẻo, đảm bảo sẽ làm người ta vô cùng thích thú cho coi.”

Cậu ta khoái trá cười ..., nhếch nhếch bước chân rời khỏi, miệng ko quên hát rống lên như kèn bể mấy bài nhạc chế nhảm nhí: “Ca ca àh, anh thật can đảm chạy lên phía trước đi nha, đừng có quay đầu nha....”

Thanh âm kia phá vỡ sự yên tĩnh lúc sáng sớm của chung cư được 1 lúc. Nó cứ vang lên, run rẩy, như đang nhắc nhở: “Đầu nha, đầu nha, đầu nha....”

19. Chương 19: Thân Thế Của Cố Viễn Thần

Du Lộ Cương cười hắc hắc vui vẻ trong vòng dư âm “đầu nha, đầu nha” đó mà bước lên lầu.

Ngày hôm qua ko chú ý, đèn ở lầu hai đã bị hỏng rồi. Sắc trời thế này, càng làm nó thêm tối tăm rất nhiều. Du Lộ Cương vừa bước qua liền quay đầu lại. Cả hai bóng đèn đều đã tắt ngấm từ lâu.

Cậu lảm bảm chê đèn thật kém chất lượng, rồi bước lên cầu thang để đến lầu ba. Đột nhiên, cảm thấy hơi mất thăng bằng, lại có gì đó hơi nặng nề. Tựa như nằm mơ thấy mình đang chạy trốn quyết liệt. Cuốn cuộn mà chạy. Chân mỗi gối đau, bao nhiêu sức lực trên người giống như mía bị đưa vào máy ép mà vắt kiệt ra. Bỗng lòng thật sợ hãi, sao mình vẫn ở chỗ cũ thế nào, một chút cũng ko di chuyển được?

Trước mắt vẫn u ám như cũ, ko gian hỗn loạn như ko có điểm dừng. Phổi và cổ họng như bị đè chặt. Tim trong lòng ngực cũng đập rất chậm. Giữa chỗ tối tăm đó dường như có chấm trắng đang bay là đà. Mắt cậu hoa cả lên, cố nhìn thật chăm chú. Thứ đó càng lúc càng xa, cuối cùng thì mất hút đâu đó. Chỉ là từ lúc phát hiện thì nó ko ngừng lơ lửng trên mặt đất, rồi cũng biến mất thật kỳ quái.

Du Lộ Cương thấy người nóng cả lên, mồ hôi ko ngừng theo lỗ chân lông mà chảy ra ngoài, ướt đầm cả 1 mảng lưng. Cậu buồn nôn dữ dội, sau đó cả người lại giống như bị nhún vào trong nước đá lạnh căm căm. Các cảm giác này cứ thay phiên nhau. Lạnh run rẩy như nằm trong băng, sau đó lại nóng thiêu đốt như đang giữa sa mạc.

Vừa bước hết 10 bậc thang, thì cậu liền chạy đến mở cửa sổ ra. Cánh cửa tạo thành 1 khe hở nho nhỏ. Gió bắt đầu từ đó lùa vào, âm thanh u u khe vang lên. Bên tường còn có 1 con nhện đang thong thả giăng tơ.

Trong bóng tối bỗng vụt qua bóng dáng của 1 con meo meo với đôi mắt màu xanh lục lấp lánh đầy kêu sa. Nó dừng lại 1 chút, ánh mắt sáng ngời, sáng ngời, sáng ngời, sáng ngời....

Sau đầu bỗng đau đớn như có 1 luồng điện cực mạnh chạy qua. Mắt Du Lộ Cương tối sầm lại. Cậu ngã ngay xuống đất, ngoại trừ bóng tối còn lại ko thấy gì nữa cả.

Không biết đã qua bao lâu, cậu mới từ trên mặt đất tỉnh lại. Liền phát hiện mình đang nằm trên một dải hành lang trống. Trước mặt, có 1 người đang ngồi xồm lạng lẽ nhìn mình.

Du Lộ Cương cố mở mắt nhìn lên, gương mặt kia có hơi nhợt nhạt nhưng xinh đẹp lạ thường. Đây ko phải là Cố Viễn Thần ở phòng 501 sao. Bình thường cậu gặp tên này cũng ít lắm. Chỉ ấn tượng là người cao và rất gầy, cũng chẳng khi nào nói chuyện với ai cả.

Lúc này, lần đầu tiên nhìn kỹ mặt cậu ta như vậy. Đôi mắt trong veo sâu thăm thăm tựa nước hồ như có từng đợt sóng cuộn trào hết lớp này đến lớp khác đang nhìn thẳng thừng vào cậu. Ko thể đoán ra được trong đó đang ẩn chứa cảm xúc gì. Chỉ biết là thật sáng ngời, rất sáng ngời, đặc biệt sáng ngời....

Đôi mắt mèo vừa mới thấy lúc này lại thoáng qua trong đầu. Dù cả hai hoàn toàn bất đồng, nhưng cũng đủ sức làm Du Lộ Cương ko chịu được nữa mà nhảy cẫng lên, hoảng sợ cực độ, liên tiếp nói “cám ơn, cám ơn” rồi ba chân bốn cẳng chạy ngay lên lầu.

Tiếng bịch bịch của bước chân mạnh mẽ vang lên, để lại mình Cố Viễn Thần đang đứng giữa hai cánh cửa nơi lầu hai, ánh mắt đầy phức tạp nhìn theo bóng lưng của cậu ta. Mãi thật lâu sau cậu mới hơi hạ mi xuống, chậm rãi hướng về phía ngược lại, đi xuống dưới lầu.

“Chu Hà Sinh, Chu Hà Sinh!” 3 giờ chiều, Tiền Lạc vui vẻ hét toáng lên giữa bầu không khí đang oi bức vô cùng.

Chu Hà Sinh đang giúp Biện Chân sửa lại giá sách. Anh vừa đóng đinh vào thì nghe cô ta tốt bụng đứng sau lưng mình mà nhắc nhở: “Anh Chu àh, có người đang gọi anh kia. Hình như là Tiền Lạc nha.”

Chu Hà Sinh để dụng cụ xuống, bước đến cửa sổ nhìn thử xem. Quả nhiên là cậu ta. Người đang ở dưới lầu ngồi lên xe, chân duỗi dài ra mà đơng đờ. Ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Chu Hà Sinh, đôi mắt nhỏ kia vô cùng đặc ý mà gọi.

“Hắc! Anh hai àh! Mau xuống đây đi!”

Chu Hà Sinh vốn định bảo cậu ta lên đây, nhưng lại ko muốn phí thời gian tám chuyện, nên anh chỉ phải sạch tay, sau đó bước xuống xem thử là cậu ta nói chuyện gì.

Vừa nhìn thấy mặt Chu Hà Sinh. Tiền Lạc liền nói ào ào như nước chảy: “Anh gặp anh Du chưa. Anh đoán thử xem tôi muốn nói chuyện gì. Nói ko chừng làm anh sợ chạy mất dép luôn áh.”

Chu Hà Sinh thật ko đoán ra cậu ta muốn nói đến chuyện gì, liền nghi hoặc hỏi: “Cậu muốn nói gì thế?”

Tiền Lạc liền nhích lại gần anh 1 chút mà nói: “Tôi nha, có 1 cuốn tạp chí đặc biệt nóng hổi cho anh nè. Là người anh đang quan tâm vô cùng luôn áh. Định cho anh bất ngờ 1 chút, nhưng mà anh Du lại chẳng nói gì cả. Cái anh này làm trật nhịp hết trơn rồi.”

“Được rồi, cậu có gì thì nói mau đi, đừng màu mè nữa mà” Chu Hà Sinh vốn cao hơn Tiền Lạc rất nhiều, thế là anh cúi xuống, dùng tay vỗ vỗ vào đầu cậu ta.

Tiền Lạc liền nhanh lẹ tránh đi tầm tay anh, lắc lắc đầu nói: “Đừng ỷ mình cao rồi kinh người nha. Tôi ko nói luôn bây giờ.”

“Được rồi, mau nói đi, tôi rút tay lại là được chứ gì.” Chu Hà Sinh cười cười, hai tay anh quàng trước ngực, làm ra tư thế an toàn nói: “Nói đi.”

Tiền Nhạc nhìn xung quanh thấy ko có người, mới cố tình hạ thấp giọng, thì thào nói: “Anh còn nhớ lần đầu tiên tôi gặp thằng nhóc phòng 501 ko? Nhìn quen lắm luôn, như đã gặp ở đâu rồi đó. Kết quả là ngay hôm qua ba của tôi thu dọn báo cũ để bán ve chai, thì vô tình thấy cái này, anh xem đi!”

Tiền Lạc hí hoáy lật từng trang báo, cuối cùng liền dừng lại đưa cho Chu Hà Sinh đọc.

Chu Hà Sinh hoang mang cầm lấy. Cuốn báo che hết nửa mặt của anh. Đầu tiên là viết về thành quả của cục cảnh sát trong việc vây bắt bọn tội phạm hình sự. Tiếp theo là 1 hàng tít dài đến cả trang giấy kiểu như tin giật gân: “Sinh viên quấy rối bạn gái cùng lớp bị đuổi học. Sự ảnh hưởng to lớn từ thân thể.”

Tiếp tục đọc toàn bộ bài viết. Là chuyện xảy ra ở trường đại học. Nữ sinh viên đang khiếu nại một nam sinh quấy rối mình. Cậu ta ko thừa nhận, còn trịch trịch thái độ thấp kém của một số giáo viên, cuối cùng bị buộc thôi học.

Chuyện chỉ có thể thôi. Nhưng bài báo này thật dài, vì nó dẫn ra quá trình điều tra và nhắc đến nguyên nhân dẫn đến chuyện như vậy. Đầu tiên là trích dẫn cái nhìn của những sinh viên khác đối với chuyện này. Tất cả đều nhất trí là cậu ta luôn tách biệt với mọi người. Cứ đọc lai đọc văng, cũng rất ít nói chuyện với ai. Còn các giáo viên khác, có người nói tốt, có người nói xấu. Nhưng cuối cùng nữ sinh viên kia vẫn giữ nguyên cáo trạng với cậu ta.

Tổng hợp 1 lượt, ký giả liền chuyển hướng sang thân thể của sinh viên này. Trải qua quá trình điều tra xác nhận, thì ra cha của cậu ta là tội phạm giết người bị xử tử hình. Mẹ một thân một mình nuôi dưỡng cậu.

Hơn 10 năm trước vì ko chịu nổi áp lực của cuộc sống đã tự sát. Cậu ta bị đưa vào viện phúc lợi, sau đó dựa vào tiền trợ cấp mà học hành rồi thi đậu đại học.

20. Chương 20: Thảm Kịch

Cuối cùng thì bài báo chốt hạ: Thân thể có sự ảnh hưởng mật thiết đến quá trình trưởng thành. Đến đây thì Chu Hà Sinh ko đọc nữa, anh đưa mắt nhìn qua tấm ảnh phụ lục kể bên. Rõ ràng là mặt mũi của Cố Viễn Thần mà. Tóc cậu so với hiện tại thì dài hơn một chút, mềm mại phủ xuống trán. Nhìn kỹ thêm, vẫn chính là thái độ anh đã biết. Môi mím chặt, như ko muốn nói gì cả. Hình dáng quật cường làm người ta phải đau lòng.

Tiền Lạc, mai mĩa: “Nhìn nhã nhặn thế đấy. Thật ko ngờ dám làm chuyện quấy rối người ta nha. Mà gia cảnh cũng lợi hại thật. Cha là tội phạm giết người. Còn ko có mẹ nữa kia.”

Chu Hà Sinh nắm chặt trang giấy báo nói: “Cậu chỉ tổ nói mò! Viễn Thần tuyệt đối ko phải hạng người này. Cậu ta lần nào gặp Anh Tử đến nữa con mắt cũng ko thèm liếc. Sao có thể quấy rối nữ sinh được? Tôi nghi báo này nói dóc rồi. Cậu ta nhất định là bị oan đó. Có ba là tội phạm giết người thì sao nào? Ai có thể lựa chọn được cha mẹ mình? Cha cậu ta giết người thì can hệ gì đến con mình chứ. Ko có mẹ là lỗi của Viễn Thần àh? Báo này lại đem gia cảnh của người khác ra rêu rao thật vô đạo đức quá mà.”

Tiền Lạc thấy anh càng nói càng kích động, cơn giận cứ tràn ra miệng, thì ko khỏi bị dọa đến nhảy dựng lên, vội vàng xoa xoa tay nói: “Anh đừng xúc động, đừng xúc động nha. Đây là báo cũ tháng trước rồi mà. Với lại cũng chỉ là tờ lá cải thôi. Trình độ của ký giả cũng có hạn, nói bậy bạ như thế là thường thôi. Thì...Trong đó cũng có viết là nữ sinh kia cáo buộc cậu ta mà. Ko chừng yêu quá, quá hận thì sao?”

Chu Hà Sinh lúc này mới chậm rãi hít thở lại, lúc này anh thật giận dữ, tay đến giờ vẫn còn run rẩy. Anh nhớ Cố Viễn Thần đã từng nói trên đời này cậu chỉ có 1 mình, ko có người thân, ko có bạn bè thì lòng lại nhói đau. Bình ổn lại một chút, mới nắm lấy cánh tay của Tiền Lạc thận trọng dặn dò: “Lão Tiền àh, chuyện này cậu đừng nói cho người khác biết. Mỗi người nói 1 câu cũng đủ hại chết người đó. Chuyện của Viễn Thần đã là quá khứ rồi, cậu đừng chăm ngòi lại nha.”

Tiền Lạc bị sự tin tưởng, bảo vệ bạn bè của anh làm cho cảm động. Liền dùng giọng chân thành nhất mà nói: “Được rồi mà, tôi cũng ko phải là loại hay ăn tạp nói bậy đâu. Tôi thấy anh đối với thằng nhóc kia thật tốt. Nghĩa khí lắm, phục anh rồi đó.”

Chu Hà Sinh thả lỏng, miễn cưỡng cười cười, nhìn tờ báo bị mình làm nhăn nhúm, thì cảm thấy chướng mắt quá, liền vội vàng xếp lại rồi cho vào túi áo.

Du Lộ Cường loạng choạng chạy về nhà, thấy bà Du đang làm cơm sáng, hương thơm tỏa ra tận phòng ngoài. Cậu vừa bị hoảng sợ hết 1 hồi, liền quay vào giường để nghỉ 1 chút.

Đầu giường được xếp gối ngay ngắn. Lỗ tai hải còn ong ong, lúc nhanh lúc chậm, lúc như có đoàn xe lửa đang chạy qua, lúc thì giống như dùng chùy mà gõ vào tường. Cậu trở mình nằm xuống, đầu gối lên gối, lòng càng hoảng hốt mơ hồ.

Đầu óc bắt đầu trắng xóa, ko phân biệt trời đất đâu hết, chính là đang chìm trong một mớ hỗn độn. Ko khí cũng xuống thấp, hô hấp thật khó khăn. Cậu thấy có rất nhiều hình dạng kỳ dị đang chuyển động lơ lửng trước mắt mình. Như những con ốc ko ngừng xoay tròn xoắn lại thành một chiếc lò xo đen khổng lồ, liên tiếp duỗi dài ra.

Tiếp theo là âm thanh ko ngừng ong ong xuất hiện. Lúc như tiếng gió thổi vào đầu, lúc lại như tiếng chùy đập vào não. Nó như đang lăm rằm gì đó thật ma quái. Tại chẳng phân biệt được gì cả, chỉ là ù ù rồi lại ù ù từng đợt liên tiếp.

Lại không biết bao lâu, tất cả bóng ma đó dần dần biến dạng, hình thành một đôi mắt màu lục khép hờ giống 1 khe hở, nhưng lại đáng sợ như muốn ăn thịt người vậy.

Lông tóc trên người cậu đều dựng ngược cả lên. Bắt đầu bỏ chân chạy trốn, ko dám quay đầu lại. Phía sau vừa nóng vừa lạnh, người cứ chạy mãi chạy mãi bỗng té vào một cái huyệt thật to. Trước mặt nhất thời tối đen, cậu cố mở ra hai mắt, liền phát hiện mình đang đứng giữa một cánh đồng tối như mực.

Lặng yên, lặng yên khiến người ta phải run sợ. Cậu khiếp đảm cố di chuyển chân mình. Cỏ hoang dày đặc như 1 trường thành cao hơn thân người, cậu thấy mình như 1 gốc cây bị cỏ hoang vây chặt lấy, từng vòng từng vòng quấn quanh chân, quấn đến thân, đến cổ....

[Xoảng xoảng] tiếng rơi vỡ vang lên. Toàn bộ hình ảnh kia đều biến mất, để lại 1 không gian khoáng đạt. Du Lộ Cương liền kêu lên “Ah” một tiếng rồi choàng tỉnh giấc. Cậu ngồi dựa lên giường, toàn thân mồ hôi đầm đìa.

Bên ngoài phòng truyền đến tiếng tiếc nuối của bà Du: “Đã lâu thế kia rồi, tiếc quá đi mất!”

Du Lộ Cương bước nhẹ như lông ra khỏi phòng ngủ. Bước qua phòng khách, liền thấy bà Du đang ở phòng bếp thu dọn mảnh sứ vỡ.

Bị đánh vỡ là 1 chiếc bát lam hoa, đường kính ước chừng khoảng 2 tấc, là của hồi môn năm đó của bà Du. Kiểu chén này vốn đã ko còn dùng nữa, nhưng bà vẫn tiếc nuối mà cất vào tủ kính. Thật ra có đến 3 chiếc kia, hai chiếc thường dùng để đựng canh, còn lại chỉ cất vì chén kiểu cũ nặng nề, cầm ko êm tay chút nào.

“Mẹ, mẹ đang làm gì đó?” Du Lộ Cương mắt lộ tơ máu, nhìn thẳng mẹ mình mà hỏi.

Bà Du đang nhặt những mảnh vỡ nhỏ, ko ngừng đầu lên nhìn cậu mà lẩm bẩm: “Mẹ muốn dọn cho sạch. Con àh, con xem thử đi, đây là bao nhiêu năm về trước. Cái bát này lúc đó là mẹ dùng để đựng canh cho cha con. Kia chính là bà ngoại con tự tay nhờ người vẽ lên đó. Còn nữa, là thành phẩm của quê nhà, thật tốt biết bao nhiêu đi. Hình dáng cũng ko giống như mấy cái chén hiện đại, nhẹ như lông ấy, cầm đến thật ko có cảm giác gì mà.”

Du Lộ Cương dờ dẩn nhìn về thứ ở mép bàn kia. Một cái chén sắt cũ, đen đen, có vẻ gì đó ko rõ. Mép chén mỏng nhưng sắc bén. Cậu cảm thấy chiếc chén kia đang dao động trong ko trung. Mắt cậu bắt đầu thần thốt, cảnh tượng bao nhiêu năm về trước với những gương mặt mờ ảo, hư hư thật thật hiện ra trước mắt.

Vẫn là kiểu kiến trúc tứ hợp viện, vẫn là 1 đứa bé đứng dưới ánh mặt trời gay gắt mà nhắc nhở: “Nhìn đủ chưa, trả lại cho tao!”

Hai đứa còn lại lớn hơn nó 1 chút, tay đang giằng lấy chiếc xe đồ chơi. Mày ko nhường tao, tao ko nhường mày, mãi cũng ko trả lại cho nó.

“Nhìn đủ chưa, trả lại cho tao!” Nó thấy bọn kia đang giành giật, liền chạy đến món đồ chơi. Chạy đến món đồ chơi dưới ánh nắng mặt trời sáng chói gay gắt.

“Đến đây, nếu có bản lĩnh thì trả lại cho mày nhá!” Bọn kia cười cợt kinh thường gây hấn, chạy đi.

Nó cứ ngốc ngếch đuổi theo chạy vòng vòng sân, chạy qua lối nhỏ, tung cả màn cửa, thấy nhà bếp toàn là chén đựng rau xanh.

Nó dùng hết sức nắm được món đồ chơi trên tay cũng thẳng bé kia. Nắm thật chặt, thế nào cũng ko chịu buông ra. Đó là mẹ phải để dành thật lâu mới mua được cho nó. Nó quý trọng lắm, đến cầm chơi cũng ko nỡ, sợ làm trầy đi nước sơn của món đồ chơi kia.

“Thằng ranh thôi tha kia! Buông tay!”

“Đồ ko cha, cút đi!”

Thằng bé còn lại giúp bạn mình đẩy nó té ngã xuống sàn nhà, trán va phải 1 cái chén sắt lớn đen thẫm.

Máu nóng chảy đầy má, chảy cả vào chén, loang loáng.

Hai thằng bé kia chạy mất bóng, món đồ chơi xe hơi kia bị rớt trên mặt đất, hư hỏng. Nó quên đi khóc, lau máu đang chảy ko ngừng trên trán mình. Nó cầm cả cái chén đang đỏ tươi, máu đỏ như lần ất đi sắc đen. Tất cả, tất cả, vỡ tan nát thành từng mảnh, từng mảnh một.

“Tao muốn giết bọn nó, muốn giết bọn nó. . .” Ý nghĩ hiện ra rõ ràng. Còn nhỏ như thế đã nghĩ đến giết người.

“Con àh? Con àh?” Bà Du nhìn ánh mắt thất thần của con mình thì khiếp đảm ko thôi. “Con có sao ko? Hay là khó chịu ở đâu? Là mẹ ko tốt đã làm con thức dậy. Con ngủ tiếp đi nha.”

Đầu Du Lộ Cương là 1 mảng hỗn độn. Nhưng cậu vờ nói ko sao, rồi lê bước đến sopha nơi phòng khách, sau đó lại bước đến bàn, rồi vòng lại nhà bếp.

Như có thứ gì đó đang mọc rễ trong đầu, từ từ khếch tán, lan rộng ra. Cậu gãi gãi tóc mình. Muốn dùng móng tay cào rách da đầu của mình. Tại sao nó cứ ở đó, ko biến mất, đó là nơi nào, đỏ quá, đặc quá, đỏ quá, đặc quá, đỏ quá, đặc quá, đỏ quá, đặc quá, đỏ quá, đặc quá, đỏ quá, đặc quá, đỏ quá, đặc quá, đỏ quá, đặc quá....

Đợi đến lúc bà Du hoảng hốt nhìn lại thì mắt con mình đã trắng dã. Trong đầu Du Lộ Cương tất cả đều là màu đỏ đặc quánh lại. Tim cậu ta chậm chậm nhảy nhịp, 1 rồi 2 rồi lại 3....Rõ ràng như cậu đang thấy qua 1 khối thịt lớn, đỏ tươi với cách mạch máu còn đang động đây! động đây!

“Đồ khốn, tao ko phải thằng ranh thói tha!” Tim cậu như bị thắt chặt lại, hung hăng đẩy bà Du ngã nhào trên mặt đất. Bọn giành đồ chơi đã bị đánh bại.

Bà Du sớm bị ánh mắt thô bạo của con mình dọa cho hoảng sợ đến độ chẳng nói được lời nào. Lúc bị đẩy ngã mới nhớ đến phải chạy ra khỏi cửa.

Còn muốn trốn! Mắt Du Lộ Cương đỏ gay nhìn đến miệng chén kia. Một màu tối đen như mực, cứng rắn, vững chãi. Ko biết mặt trong của nó là màu gì, có chất gì, đỏ quá, đặc quá,...đỏ quá,...đặc quá....

“Tao ko phải thằng ranh thói tha!”

“Giết bọn nó! Giết bọn nó!”

“Giết nó! Giết nó!”

Âm thanh trong đầu cứ reo hò ko dứt. Du Lộ Cương cầm chén lên, hung hăng đập xuống đầu người trước mặt. Mép chén sắc bén cắt ngay vào đầu tóc hoa râm, máu chảy ra, nhuộm đỏ cả một mảnh đất.

Giết! Giết! Cậu cứ cầm chén liên tiếp đập xuống. Người trước mặt cuối cùng cũng bất động, đỏ quá, máu máu đỏ tươi chảy tràn xuống đầu gối đang quỳ, thấm ướt cả quần vải.

21. Chương 21: Nhảy Lầu

6 giờ chiều, trời dần tối đen lại. Phía tây mây cứ trùng trùng lớp lớp chất chồng lên nhau, như muốn che đi hết cả trời đất.

Biện Chân vừa ăn cơm xong, nhân lúc rảnh rang thì đến sào phơi đồ gom quần áo lại. Tay cô nhanh nhẩu làm việc, mắt thì nhìn vào mớ quần áo đang phơi của Chu Hà Sinh ở lầu trên. Gió thổi gom nó lại thành 1 đồng. Kia có quần dài màu vàng nhạt, áo sơmi màu lam. Từng cái, từng cái một đều quen thuộc cả.

Bỗng nhớ đến hình dáng của Chu Hà Sinh lúc giúp mình sửa giá sách vào xế chiều hôm nay. Tóc ngắn hơi cong cong, đầu nghiêng nghiêng, lưng áo ướt đầm mồ hôi. Cô đứng sau anh ấy cầm 1 ly nước, lòng có nhiều cảm xúc thật kỳ diệu. Lúc thì êm ái ngọt ngào, lúc lại khắp khởi mừng vui.

Đã sớm có tình cảm với anh từ lâu. Sự nhiệt tình của anh, nụ cười của anh, cả hơi thở nam tính toát lên từ người anh. Ngày đêm tương tư, lo lắng lo dài. Bất quá, tuy anh đối với mình tốt thật, nhưng cũng ko phải là đặc biệt gì cả. Lần trước còn nghe nói ở nhà có vị hôn thê xinh đẹp rồi. Biện Chân lòng lại nhói đau. Anh là đàn ông xuất sắc thế kia, đương nhiên là có nhiều phụ nữ xinh đẹp ưu tú theo đuổi. Tự bản thân mình cũng ko xấu, nhưng so với vị hôn thê lịch sự, gia giáo còn cả học đại học nữa, thật sự có thể hy vọng viễn vọng được hay sao?

Tâm sự thiếu nữ vẫn ko thể giữ trong lòng được, tất cả lo lắng đều ảm đạm đều lộ cả ra ngoài. Bỗng nghe cách vách vang lên 1 tiếng đập thật mạnh. Biện Chân giật mình choàng tỉnh, bất an quay đầu lại.

Là Du Lộ Cương đang bước từ trong phòng ra. Dáng đi vất vả, mắt hơi trợn lên. Biện Chân vừa định đánh tiếng chào, bỗng thấy bộ quần áo màu lam trên người cậu có dính thứ gì đó loang lổ, quần cục lại đậm đen. Rất kỳ quái!

Du Lộ Cương giương mắt nhìn khoảng không trước mặt. Hai bàn tay gác lên bancon, ngón tay dính thứ gì đó đã đen sẫm lại, hình như lúc đầu nó có màu đỏ đỏ thì phải. Cẩn thận nhìn lại 1 chút, dường như có vài chỗ vẫn chưa đặc hết lại, khe móng tay cũng bị nhuộm đỏ cả.

Biện Chân bắt đầu cảm thấy ko ổn, liền nhỏ giọng gọi: “Anh Du àh!”

Du Lộ Cương như chẳng nghe thấy gì, vài giây sau thì khoe miệng bỗng chuyển động, cười thật quái dị. Cậu cười xong, thì nhoài người ra đằng trước, toàn thân bắt đầu nhảy ra khỏi bancon.

Biện Chân tận mắt thấy cảnh tượng trên. Quá bất ngờ đến độ muốn kêu lên cũng ko hét ra tiếng được. Cổ họng khàn khàn dính chặt lại. Cô dù có can đảm cỡ nào cũng ko kiềm được, chân đều đã nhùng ra mặt đất.

Tai nghe được tiếng va chạm sau đó. Là tiếng rơi chạm vào đất, tiếp theo xung quanh lại yên tĩnh lạ thường. Tim Biện Chân đập dồn dập tưởng chừng phá vỡ lồng ngực được. Cô dựa vào mép bancon, cố gắng giữ vững tinh thần nhìn thêm lần nữa.

Không phải ảo giác, không phải hoa mắt, dưới lầu là thân hình của Du Lộ Cương. Giờ mới ý thức lại, lầu ba, đây là lầu ba. Người chắc vẫn còn cứu được!

Biện Chân ko màng đến quần áo đang rơi xuống đất, cố giữ cho bản thân mình ko té nhào về phía trước, chạy vào nhà hét lớn lên: “Ba! Ba ơi!...”

Lúc Biện Trung Thành và Biện Chân xuống dưới lầu thì Du Lộ Cương đã nằm cứng đờ ra đấy. Người cậu ta có ko ít vết thương, những chỗ đó vẫn còn đang ứa ra máu. Sau đầu bị đập xuống rách toạt ra, miệng hãy còn phun ra máu tươi ứ đọng cả cằm.

Vội vã điện thoại cho bệnh viện và cục cảnh sát. Ngay lúc này cháu của bà Phùng cũng vừa đến, liền bị Biện Trung Thành đỡ về nhà. Anh cứ ko ngừng đi tới đi lui nói: “Thế này là thế nào! Thế này là thế nào!” Biện Chân bỗng nhiên ah lên 1 tiếng, nắm chặt lấy cánh tay của ba mình mà nói: “Ba, còn thiếu Du, thiếu Du nữa. Thiếu ấy nếu thấy con mình như vậy...” Biện Trung Thành liền aiz 1 tiếng vỗ vỗ đầu rồi đẩy đẩy Biện Chân mà nói: “Con mau đi xem 1 chút đi. Sẵn tiện thì bảo Chu Hà Sinh xuống luôn, àh còn có Cố Viễn Thần nữa, bảo cậu ta xuống đây giúp 1 tay nha.”

“Dạ.” Biện Chân trước tình huống khẩn cấp này cũng dùng hết sức, ba chân 4 cẳng chạy lên lầu.

Vừa đến lầu ba thì thấy Chu Hà Sinh cũng đang hốt hẩy chạy xuống. Anh thấy Biện Chân liền giữ lại hỏi: “Có người nhảy lầu àh? Anh vừa nghe phong phanh gì đó!”

Đúng vậy. . . Là anh Du chính mắt em thấy anh ấy nhảy xuống àh...” Biện Chân nhìn anh nhớ lại chuyện kinh hoàng vừa rồi, bao nhiêu hoảng loạn đều dâng lên, miệng ko ngừng nghẹn ngào.

Chu Hà Sinh thấy hai mắt cô đỏ hoe, dù sao cũng là con gái, thấy chuyện khủng khiếp như thế sao lại ko bị dọa được chứ. Anh liền đến gần an ủi: “Ko sao, ko sao đâu, có anh ở đây, đừng sợ nữa nha.”

Cũng may, Biện Chân là cô gái can đảm hơn lệ thường. Được sự an ủi của anh cũng thấy bình tĩnh lại đôi chút. Cô lau lau nước mắt cùng Chu Hà Sinh đến phòng 301, lớn tiếng gõ cửa.

“Thiếu Du, thiếu Du àh!”

Biện Chân gọi to, Chu Hà Sinh cũng phụ họa theo. Mãi thật lâu cũng ko có tiếng trả lời. Chu Hà Sinh càng lúc càng có dự cảm ko ổn, liền lùi về sau 1 chút, dùng chân đá bung cửa ra.

“Áh!” Biện Chân đứng giữa nhà mà hét lên thật chói tay. Cảnh tượng trong phòng toàn bộ đập vào mắt.

Thân thể bê bết máu của thiêm Du đang nằm sát bên cửa phòng bếp. Con người trợn ngược đờ đẫn, trắng dã nhìn về phía trước. Máu chảy trên sàn nhà đã khô lại đọng thành vũng. Cạnh bên còn có 1 cái chén sắt, mép chén còn dính máu đỏ tươi hen ố cả lớp sơn màu vàng nhạt bên trong.

Cả phòng khách tràn ngập dấu tay máu, dường như có 1 người nào đó thấm máu sau đó thông thả ung dung đi dạo vòng quanh đây. Chu Hà Sinh hoảng sợ, phải đi bao nhiêu vòng mới có thể lưu lại dấu tay dày đặc thế này? Giờ anh chỉ biết một điều là nhìn nó thật quá kinh khủng đi.

Phía sau khe truyền tới đến tiếng bước chân. Chu Hà Sinh quay lại..., thấy Cố Viễn Thần cũng vừa xuống tới, phía sau còn có cả Hồ Bích Mai. Cậu ta nhìn đến xác của bà Du trong vũng máu, ánh mắt càng thêm trầm xuống, mày nhăn chặt lại, lặng lẽ quay đầu ra sau.

Hồ Bích Mai vốn dạn dĩ, hơi hột nhất trong bọn, bỗng nhiên cũng hét lên chói tai, rồi sấn đà mà sà vào lòng Cố Viễn Thần. Cậu ta liền ý thức đẩy chị ta ra, nhưng sau đó lại cảm thấy ko nên xua đuổi một phụ nữ yếu ớt trước cảnh tượng kinh khủng thế này. Thế là cậu mặc kệ, cứ để cho Hồ Bích Mai dựa sát vào người mình, mất lại 1 lần nữa hướng vào phòng trong.

Chu Hà Sinh cố bình tĩnh tiến đến gần, xem thử bà Du thế nào, quả nhiên đã lạnh ngắt. Anh lại cẩn thận đi ra, rồi yếu ớt báo Biện Chân báo cho Biện Trung Thành biết, cũng là cố ý ko muốn để cô ta nhìn thấy cảnh này thêm nữa. Tiếp theo anh nhìn qua Cố Viễn Thần và Hồ Bích Mai đang ko ngừng run rẩy trong lòng cậu. Ánh mắt như là ko còn cách nào khác vậy.

Cố Viễn Thần nhìn anh hơi gật đầu, rồi kéo Hồ Bích Mai đang dán sát vào người mình ra, nói: “Tôi đưa chị lên lầu.”

22. Chương 22: Hạt Châu Thất Lạc

Hồ Bích Mai trang trí nhà mình thật công phu. Mọi thứ trong nhà đều cực kỳ cầu kỳ. Tường đắp nổi thạch cao, đèn chùm bằng thủy tinh rủ xuống. Hơn nữa, cửa sổ còn treo rèm châu, phản phát có chút hương vị phương Tây.

Cố Viễn Thần vừa đưa người đến cửa đã muốn rời đi, Hồ Bích Mai liền nhanh tay túm lấy cậu, gương mặt được trang điểm kỹ càng lộ ra sự dửng dưng, giả vờ hoảng sợ nói: “Người ta sợ lắm, ở cạnh người ta thêm chút đi.”

Giọng điệu kia cũng chứa 3 phần sợ hãi, đương nhiên là có trọng lượng. Cố Viễn Thần tuy cũng biết rõ, hơn phân nửa là mượn cớ, nhưng cũng ko còn lựa chọn nào khác, đành nhăn mày mà nói: “Tôi ở lại, chị đừng núm chặt lấy tôi như thế.”

Hồ Bích Mai lúc này mới buông ra, mời Cố Viễn Thần đến sofa ngồi xuống, rồi lại lấy 1 chiếc ly bằng thủy tinh theo phong cách Ba Tư rót vào đó ít nước trái cây, đặt lên bàn trà. Chị ta ngồi cạnh Cố Viễn Thần, đôi mắt mị hoặc tơ tưởng đánh giá từ đầu đến chân. Nhìn chằm chằm đến nỗi cậu ta lặng lẽ nhích ra xa thêm một chút. Chị ta thấy thế liền cười khanh khách nói: “Người ta nào phải bạch cốt tinh đâu. Cưng trốn chỉ xa vậy?”

Cố Viễn Thần ko trả lời chị ta. Rồi dường như nhớ đến gì đó mà mày nhăn lại, môi cũng mím chặt theo. Bộ dáng này vốn là chẳng màng đến ai. Khi Hồ Bích Mai đảo mắt liếc qua, dù cho phát hiện thái độ ko giống lúc này, nhưng lòng đã thâm giương móng vuốt. Lúc này nhìn thật giống yêu tinh tái thể đi.

Chị ta bỗng ảm đạm kiểu Tây Thi đau tim mà thở dài: “Người ta nào có đáng ghét thế đâu. Nhìn cũng có nhan sắc lắm mà, phải ko?”

Cố Viễn Thần vốn ko thích dây dưa với chị ta, nghe nói vậy liền nhăn chặt mày trả lời: “Chẳng liên quan gì đến tôi cả. Tôi bỗng nhớ đến 1 chuyện trước kia thôi.”

“Trước kia?” Hồ Bích Mai nhìn thẳng cậu, nhích gần lại cười cười, hai mắt đầy đưa nhìn ko gian gian hoa lệ trong phòng, miệng lúng luyến: “Trước kia có gì nào? Con người ko phải đang ở hiện tại sao? Còn nhìn ngó quá khứ làm gì ko biết? Nói đi nói lại thì thế giới này cũng ko biết ai mới thất vọng hơn ai đâu? Cầu nhiều nhất cũng là cho mình được vui vẻ, sung sướng qua ngày thôi nha.”

Chị ta cười hi hi đứng lên, lượn vòng qua sau lưng cậu. Sóng vẩy dập dề chuyển động, nhìn cũng có chút yêu kiều, chân thánh nói: “Mẹ chị từ nhỏ đã dạy rằng, trước tiên phải biết đối tốt với mình cái đã. Rồi bà quay quắt lại, để cha chị ly hôn với bà lần thứ hai, xong lại ngoan ngoãn cho ông ta cưới lại về nhà. Chị cũng ko hiểu bà ta lấy đâu ra kiên nhẫn nhiều thế kia? Chứ chị đây áh, 1 góc cũng ko bằng! Cũng đã nghe chuyện ông xã trước đây của chị chưa? Thì ổng cũng là ông chủ của công ty hàng hoàng chứ bộ. Coi như cũng có tiền đi hén. Năm đó, chị lén viết thư đẩy đưa vài câu, ổng thấy chị liên mắt sáng rõ luôn. Sau này quậy cho 1 trận rồi ly hôn, rồi lão bà sau của ổng chạy đến cửa, mắng chửi chị là hồ ly tinh. Chị liền tổng luôn cặp kia ra ngoài, cái gì mà yêu với chả thương. Chị đây ko cần!”

Cố Viễn Thần nghe chị nói như vậy thì mặt có chút cảm động, nhin ko được hỏi: “Giờ cũng ko cần àh!”

“Giờ chết mất xác rồi, để lại cho chị căn nhà này với ko ít tiền nè.” Hồ Bích Mai có chút tiếc hận mỉm cười. “Ổng cũng là người tốt đó nha. Ít ra....đôi xử với chị tốt lắm. Nhưng đều đã qua hết rồi. Ổng chết, chẳng lẽ chị phải chết theo àh?! Nên chị cũng vui vẻ ăn diện, phải để mình xinh đẹp để nhìn. Chí ít cũng khác trước kia chứ. Làm gì có chuyện chị phải ủ ê cả đời? Chị cũng biết, có ko ít người sau lưng chị nói chị là hồ ly tinh, là yêu quái. Chị bất cần, bọn họ nói sao kệ họ. Giờ chị đang sống rất tốt là được?”

Cố Viễn Thần vì chuyện trong quá khứ, trước giờ vẫn ko có ấn tượng tốt đẹp gì với chị ta cho lắm. Nhưng khi nghe đến những lời thật tâm kia. Cậu ta lại có cách nhìn hơi khác 1 chút. Năm đó, cậu ta cùng mẹ mình mẹ góa con cô, ngày ngày khổ cực vô cùng, nhưng chẳng có lấy 1 người đoái hoài đến. Khắp mọi nơi như đang khinh bỉ nhìn hai mẹ con, xem thường đến độ phun cả nước bọt. Gian khó thế nào cũng có. Mãi cho đến khi mẹ cậu treo cổ trên xà nhà, cậu vẫn phải gánh chịu lấy sức nặng của thân thể, là con của tội phạm giết người và gái ***. Nhiều năm trôi qua, cái gọi là tình người, cậu đã sớm nhìn thấu đáo lắm rồi.

Hồ Bích Mai tình ý dào dạt ôm lấy thắt lưng của cậu nói: “Viễn Thần, chị ko phải tốt lành gì, nhưng lại rất là thích cưng nha. Về ngoài xinh đẹp, thái độ lãnh đạm của cưng đều rất đáng yêu.”

Cố Viễn Thần lần này không nhanh chóng đẩy chị ta ra nữa, mà chậm rãi gỡ hai cánh tay kia ra. Tuy vẫn từ chối nhưng lại dịu dàng hơn rất nhiều. Cậu nhẹ giọng nói: “Chị đừng như vậy. Tôi ko có thích chị.”

Hồ Bích Mai hơi nghiêng đầu, ko cam tâm nói: “Vậy thích ai?”

Cố Viễn Thần hơi rũ mi mắt xuống, miệng khẽ mỉm cười thật tự nhiên nhưng lại xen lẫn tình ý ngọt ngào. Về mặt khi nhắc đến người yêu thật dịu dàng biết bao: “Cô ấy chưa bao giờ chú ý đến xuất thân của tôi. Thật sự quan tâm tôi, muốn ở cạnh tôi. Đã thế còn rất đẹp, người cũng rất lương thiện, kiên cường.”

Ở đây cũng đã được 1 khoảng thời gian rồi, cũng chưa từng thấy qua cậu ta cười ngọt ngào như thế, thần thái ôn hòa, so với vẻ lạnh lùng hàng ngày thật bất đồng. Giống như ánh dương của buổi sáng mùa đông, viên ngọc đang tỏa sáng lấp lánh giữa suối nước vậy. Hồ Bích Mai cũng nhin không được mà thầm ghen tị với cô gái ko rõ họ tên kia, chua chát nói: “Cô ta cũng thích cưng hả? Sau ở lâu thế rồi cũng ko thấy cô ta đến đây thăm cưng?”

Nụ cười của Cố Viễn Thần dần tan biến đi, mặt trở nên âm trầm, môi chỉ còn lưu lại 1 vòng cong cong, miễn cưỡng nói: “Chúng tôi xa nhau lắm, ko thể nào.”

Hồ Bích Mai vừa nghe xong thì mặt mày liền trở nên hớn hử: “Thì phải rồi, đã vậy, cưng cần gì phải vì cô ta mà từ chối chị chứ? Chị ko thèm quan tâm xem trong lòng cưng có cô ta hay ko đâu.”

“Tôi quan tâm” Cố Viễn Thần đứng lên, vòng qua bàn trà, tạm biệt: “Tôi xuống dưới giúp 1 chút, chị nghỉ cho thật khỏe đi.” Nói xong xoay người hướng ra cửa mà đi.

Phía sau bỗng truyền đến tiếng ayda của Hồ Bích Mai. Cố Viễn Thần quay người lại đã thấy chị ta đang ngồi trên sàn nhà. Hình như là té ngã, tay hầy còn đang xoa xoa chân của mình, mắt đầy ai oán.

“Đến đây giúp người ta chút đi.” Hồ Bích Mai nhìn cậu cười thật ngọt ngào, giọng điệu như đang làm nũng.

Cố Viễn Thần không còn cách nào khác đành quay lại, vươn tay kéo lấy tay của chị ta. Hồ Bích Mai vốn định vờ như ko dậy nổi để ghẹo cậu ta lo lắng 1 chút. Nhưng mắt bỗng nhìn thấy Cố Viễn Thần vì dùng sức kéo nên tay áo bị lệch lên cao, lộ ra cổ tay cùng với 1 chuỗi hạt màu trắng trong suốt. Hạt châu kia quả thật rất đặc biệt, vừa giống ngọc lại ko phải ngọc.

Sự chú ý liền chuyển đổi. Hồ Bích Mai thuận miệng nói: “Hạt châu này, chị thấy qua rồi.”

Ko ngờ là, vừa nói xong thì mặt của Cố Viễn Thần liền biến sắc. Cả người liền ngồi xổm xuống, giữ chặt lấy Hồ Bích Mai, giơ cả bàn tay đang đeo chuỗi hạt ra trước mặt chị ta, khẩn trương hỏi: “Là thấy hạt giống như vậy ở đâu? Chị thấy nó ở đâu?” Mặt cậu đầy nôn nóng, chờ mong và nghi ngờ.

Hồ Bích Mai đảo mắt, sự nóng vội của Cố Viễn Thần thật ngoài dự đoán của chị ta. Vì thế lòng liền nảy ra 1 kế, bèn đưa mắt vờ nhìn nhìn chuỗi hạt, khẳng định: “Đã thấy qua rồi, nhưng chỉ có 1 hạt thôi hà.”

Gương mặt của Cố Viễn Thần như sáng lên. Khối đá đè nặng lòng bấy lâu đã rơi xuống, mắt rạng rỡ như mặt trời ban mai, vội vàng nói: “Đó là của tôi đấy. Nó ở đâu thế? Chị đã nhìn thấy nó ở đâu?”

“Của cưng sao?” Hồ Bích Mai trở nên nghi hoặc, lắc lắc đầu nói: “Ko đúng, nó nằm ở chỗ cưng chưa đặt chân đến bao giờ.”

Cố Viễn Thần nắm chặt lấy cánh tay chị ta, mắt trừng trừng, kiên quyết nói: “Nó là của tôi, chính là bị lạc mất. Có phải chị đã thấy nó trong tay của Mạnh Giới Quan hay không?”

Cuối cùng thì hạt châu kia làm bằng chất liệu gì? Tại sao bé thụ lại nôn nóng như thế

Cố Viễn Thần rốt cuộc là thứ gì? Và những cái chết trong khu nhà kia có liên quan đến cậu ta hay ko? (Đây chính là điểm ghê rợn của truyện đây ăh, hix hix)

Và quan trọng nhất truyện này có phải là Đàm mỹ hay ko? *nhìn nhìn lại* *lụm lụm đồng dếp vừa chơi lên* Sao mình nói câu dễ bị đánh dữ vậy trời, blog này ko dịch ĐM thì mần gì đây*lau mồ hôi* . Câu này Hữu trả lời luôn nha, chính xác nó là BL, cuối cùng thì 2 bạn đã bỏ vợ chưa cưới và bỏ mình để đến với nhau, he he he

~ *vỗ vỗ tay*, dù là..... *suyt* chuyện hay đáng sợ nên để khúc sau.

23. Chương 23: Điều Kiện

Hồ Bích Mai nhớ lại lúc đó, mình ở ngoài cửa đã nhìn thấy hạt châu này thật. Đúng là ngay ngày Mạnh Giới Quan chết. Thi thể của anh ta được kéo ra ngoài từ phòng 402 của Chu Hà Sinh. Sao có thể như Cố Viễn Thần nói được, hạt châu là của cậu ta?

Chị cắn cắn môi, hơi mở to mắt nhìn Cố Viễn Thần, gương mặt lộ vẻ khẩn trương dưới ánh đèn màu hổ phách vàng loang loáng. Nó như đang khắc sâu vào tim người khác, làm ngũ tạng đều nóng lên. Hồ Bích Mai cười thật quyến rũ nói: “Được, chị đồng ý trả hạt châu lại cho cưng. Nhưng phải có điều kiện nha.”

Chị nói tiếp luôn: “Chị muốn cưng giúp chị 1 cuối tuần thôi. Đương nhiên chẳng phải quan hệ gì đâu áh. Chị biết cưng ko chịu mà. Chị chỉ cần cưng xem mình là người yêu theo bên cạnh chị 1 lúc thôi nha.”

Cố Viễn Thần thật bất ngờ khi nghe điều kiện này. Lòng bỗng nổi lên cảm giác giận dữ vì bị khước nhục. Cậu quay mặt đi ko nhìn đến chị ta nữa.

Hồ Bích Mai ko chịu buông tha mà thúc giục: “Chị thấy hạt châu kia đối với cưng quan trọng lắm nha. Cưng ko muốn lấy lại hả? Nó trong tay chị đây này, chị mặc kệ nó thật là của cưng hay ko. Chỉ cần cưng gật đầu, thì cho cưng ngay đó.” Chị thấy Cố Viễn Thần đang trầm tư ko chịu trả lời, thế là ánh mắt lại trở nên buồn bã thuyết phục: “Chị ko muốn ép cưng đâu mà. Chỉ là....lần đầu tiên chị cảm thấy thích 1 người

như thế. Chị thật mong muốn được giúp chị, cho chị biết cái gì là ở cạnh người mình yêu thương, thì sẽ có cảm giác thế nào thôi.”

Cố Viễn Thần nghe chị ta nói xong cũng cảm nhận được nỗi khổ tận sâu trong tâm hồn của mình. Ngay bản thân cậu ta, dưới gầm trời này cũng là người cô độc ko ai quan tâm cả. Mãi đến khi gặp được Uyển Tình mới ngoài ý muốn có được cảm giác ấm áp mà mình luôn khao khát. Nhưng bọn họ chẳng thể nào có kết quả. Còn cả Chu Hà Sinh cũng đã cho cậu 1 nhiệt tâm chân thành. Bọn họ càng vĩnh viễn ko thể có bất cứ thu hoạch nào hết.

Cậu suy nghĩ miên mang thật lâu, đối với Hồ Bích Mai không khỏi sinh ra cảm giác thương hại. Hơn hết, cậu cần hạt châu đó, để hoàn thành tâm nguyện, nên mới đồng ý mà gật nhẹ đầu.

Hồ Bích Mai thấy cậu ta đã gật đầu, liền cũng lau đi nước mắt, ngừng khóc mà cười nói. “Cưng yên tâm đi, chỉ 1 lúc thôi. Rồi chị sẽ trả hạt châu lại ngay cho cưng mà.”

Hai người vừa từ sân nhà đứng dậy, thì nghe Chu Hà Sinh đang hét toáng lên ngoài cửa sổ: “Cố Viễn Thần, mau xuống giúp chút đi!” Thì ra anh ta thấy Cố Viễn Thần đi lâu quá vẫn chưa xuống, thì nghĩ thầm, ko biết cậu ta đã bị Hồ Bích Mai quán quýt thành bộ dạng gì rồi, liền hô quát lên để giải vây.

Cố Viễn Thần đỡ Hồ Bích Mai đến sofa ngồi đằng hoàng rồi cười nhạt bảo: “Tôi nên xuống dưới.” Cậu bước nhanh ra cửa, bỗng quay lại nhìn Anh Tử, ánh mắt đầy do dự, ngập ngừng nói: “Nơi này có nhiều người chết, chị ko sợ sao? Tôi khuyên chị nên sớm chuyển nhà đi. Ở đây ko có gì tốt cả đâu.”

Lại là hai mạng người nữa, Thiết Hành nhận được báo án, liền cảm thấy trán mình ko ngừng nổi đầy gân xanh. Vừa đến hiện trường, cảnh tượng trước mắt làm anh phải chấn động.

Một cái chén sắt tồi tàn, đập nát cả sau đầu. Khắp phòng đều là dấu tay của người cũng đã chết là cậu Du. Như thế có thể suy ra, giết mẹ ruột của chính mình chỉ có mình hắn ta mà thôi.

Giết mẹ, đây là thảm kịch bất nhân nhất. Đến Lữ Thiên cũng nhin ko được mà le lưỡi, lắc đầu nói: “Thật quá đáng sợ mà.”

Sau khi khám xét hiện trường xong xuôi, Thiết Hành liền bảo Lữ Thiên nhanh chóng giúp mang thi thể về xét nghiệm. Anh tựa vào cửa nhìn thẳng vào Lữ Thiên dặn dò: “Bảo cho lão Lý pháp y, nói lão nghiệm kỹ 1 chút....”

Lữ Thiên cười giảo hoạt, giọng cố kéo dài ra mà tiếp lời: “Chú ý xem thử có dấu tay hay ko? Phải ko sếp Thiết.”

Đúng là ruột để ngoài da mà. Thiết Hành vội vàng nhìn nhìn xung quanh, cố hạ thấp giọng nhắc nhở: “Cậu nhỏ nhỏ tiếng 1 chút đi. Đừng để người quanh đây biết chuyện dấu tay rồi hoang mang đó.” Thấy Lữ Thiên ngáp 1 cái rõ dài, anh thật ko chịu nổi tên này, bàn tay đang nắm chặt cũng thả lỏng ra, vỗ vỗ đầu cậu khoa trương: “Quý gian manh!”

Lữ Thiên thật ko muốn bị mắng chút nào, liền nghiêng răng nghiêng lợi, kháng nghị: “Sếp Thiết àh! Dù anh là thượng cấp cũng ko thể vỗ đầu của em được đâu nha!”

Dù Thiết Hành cứ liên tiếp hối thúc, nhưng vì phải theo trình tự vụ án, nên bên nghiệm thi vẫn còn đang tiến hành. Bất quá, mấy ngày này, Thiết Hành và Lữ Thiên thật nhàn nhã đi. Lữ Thiên phụ trách giám sát tốc độ bên nghiệm thi. Thiết Hành thì ko ngừng suy nghĩ điều tra nguyên nhân của những án mạng cứ thỉnh thoảng lại xảy ra ở khu nhà trọ kia.

Anh lập ra 1 bản thống kê, ghi lại tình trạng hiện tại của các hộ đang ngụ trong đó.

“Tầng 1: 101 Trần Bính (đã chết), vợ (nằm viện), con gái 1 Nha Nha (đã chết),

102: Bỏ trống.

Tầng hai: 201: Ba cậu trai: Phùng Văn Long, Phùng Văn Hồ, Hoắc Văn Pháp, ở cùng bà là bà Phùng.

202: Bỏ trống

Tầng ba: 302 Biện Trung Thành, viên chức đã về hưu của cơ sở thuộc da, vợ mất. Có 1 con gái là Biện Chân.

301 Du Lộ Cương (đã chết), có mẹ là bà Du (đã chết)

Tầng 4: 401 Hồ Bích Mai, đơn thân quả phụ

402 Chu Hà Sinh, giáo viên trung học.

Tầng 5: 501 bỏ trống, sau dọn vào là Cố Viễn Thần, sinh viên.

502 Mạnh Giới Quang (đã chết)

Dựa theo sơ đồ này, thì toàn bộ chung cư giờ chỉ còn 5 hộ ở mà thôi

24. Chương 24: Nghi Vấn Từ Mạnh Giới Quang

201, có 3 đứa bé vừa gầy vừa đen bị bà Phùng vỗ mông vài cái rồi kéo đến trước mặt Thiết Hành.

“Đây là Văn Long, con của con trai thứ ba, đây là Văn Hổ, nó có đáng cao nhất đó, là con của con trai lớn. Còn nữa, này là Văn Pháp là con của con gái thứ 2.”

Thiết Hành àh một tiếng. Thì ra ko phải là anh em cùng cha mẹ. Chả trách họ ko giống nhau như vậy. Ba bé trai này đều đang ở thời kỳ trưởng thành, hầy vẫn còn mang tính cách vừa bạo dạn lại vừa ngây thơ. Vóc dáng dong dỏng, ánh mắt biểu thị cho cái đầu tinh ranh đây.

“Các nhóc đều sinh cùng năm àh?”

Cả ba đều nghe Thiết Hành hỏi, nhưng mày cứ đùn qua tao, tao cứ đẩy qua mày. Đến cả nửa ngày mới bắt đầu chú ý đến ánh mắt giận dữ của bà Phùng. Thế là đứa lém lỉnh nhất là Văn Long liền tiến đến 1 chút mà trả lời. “Ko cùng ra 1 lượt đâu áh. Con và Văn Hổ là tháng giêng còn Văn Pháp là đầu tháng ba.”

Nói đến đây thì bà Phùng cũng chép miệng chen vào, cố nén giận mà than thở: “Con trai lớn của tôi năm đó đến vùng duyên hải làm công. Nó nói công việc ở đó cũng được lắm, liền dẫn cả hai gia đình của em trai và em gái của mình đi theo. Chỉ còn lại ba đứa nhỏ này vì việc học hành nên mới để hộ khẩu ở đây. Thật ko ngờ là, con bà nó, chết dẫm luôn ở đó rồi. Để lại 1 đám nhóc cho tôi nuôi thế này đây. Cậu nói xem, lúc ấy tôi sao có đủ khả năng để nuôi bọn nó lớn lên chứ. Thế mà giờ cũng gần lớn hết rồi đó. Bọn chúng thật số khổ mà!”

Thiết Hành đợi bà bình tĩnh lại. Biết bà cũng hay ăn hay nói, chịu khó tám chuyện 1 chút, nói ko chừng cũng thu được 1 chút thu hoạch. Thế là vội vàng đi vào vấn đề chính: “Cháu chắc đây nhà ầu cũng là cái phúc của tuổi già. Bà Phùng àh, gần đây hay xảy ra án mạng, ko biết bà có thấy gì đặc biệt ko?”

“Thấy gì kia?” Bà Phùng lúc này trông thật tâm trạng, mặt nhăn nhó cả lên. “Tôi chỉ là 1 bà già nhà quê thôi, có biết gì đâu. Chỉ dọa người, là dọa người đó. Chuyện an toàn vẫn là vấn đề trọng yếu nhất chứ. Còn cậu Du kia, hẳn là trúng tà rồi. Tự hủy hoại bản thân còn ko nói, lại đem mẹ nó giết chết mất. Em gái già của tôi quả số khổ mà, vất vả hơn nữa đời, giờ muốn hưởng phúc lại gặp phải cố sự này. Tôi cứ là nước mắt ngắn dài, lệ chảy thành sông, cổ mấy cũng ko dám nhìn tới. Nghiệp chướng ời là nghiệp chướng. Con mà dám giết mẹ thế kia.”

Bà cứ nói liên tiếp, ba thằng nhóc kia cứ phùng mang trợn má giả làm quỷ, như đang cười bà mình lắm lời.

Thiết Hành sao có thể ko nhìn thấy? Đợi bà Phùng nói xong liền nhìn bọn nó hỏi: “Mấy nhóc có muốn nói gì ko?”

Vẫn là Văn Long lên tiếng trước: “Văn là bà nội của con mê tín, cứ lần nhần nơi này bị quỷ ám mãi, bảo ba mẹ con phải chuyển nhà. Ba mẹ con nói trên đời này làm gì có quỷ. Bà lại viện cớ là ngày nào cũng có

người chết, rồi mắng mẹ con là ko biết phân nặng nhẹ. Còn nói thêm cái gì là chú Du Lộ Cương bị quỷ ăn não, nên chính mẹ ruột của mình cũng ko nhận ra.”

Văn Hổ nghe xong, cũng hào hứng nói thêm vào: “Bà nội là lão phong kiến mà. Toàn bắt tội con phải uống nước pha tàn hương. Cấm ko cho tội con gỡ bùa hộ thân ra, hại con lúc nào cũng bị bạn học cười chê.”

Cuối cùng là đứa nhỏ tuổi nhất Văn Pháp, hơi thẹn thùng, chớp chớp mắt mà nói: “Bà Du tốt lắm, thường hay rang hạt dẻ cho tội con ăn đó.”

Ba đứa nhóc lúc này lại hơi trầm mặc 1 chút. Mà nhìn tao, tao nhìn mà, ko hện mà gặp, tất cả đều đồng loạt cúi đầu.

Thiết Hành bỗng quay lại thấy bà Phùng với 2 hàm răng đang mạnh mẽ va vào nhau, liền đóng cuốn sổ ghi chép lại nói: “Bà Phùng àh, bà muốn chuyển nhà, tôi cũng chẳng ngăn bà làm gì. Bất quá làm người lớn, cũng ko nên truyền mấy tư tưởng như thế vào đầu trẻ con nha.”

“Kia là. . .” Bà Phùng thở dài nói: “Cảnh sát Thiết ơi, ngài đừng có xem thường như thế. Bọn tôi ở nông thôn vẫn có cái hay của nó đấy. Ngài ko tin nên làm sao thấy được công hiệu chứ. Đấy, nếu em Du nghe lời tôi thì đâu đến nỗi...”

“Khụ, khụ ~” chắc chắn, đến lúc này, Thiết Hành đã bắt đầu hiểu được dài dòng văn tự, mê tín dị đoan là cái gì rồi.

302, Biện Trung Thành là người ở lâu nhất. Lần nào xảy ra chuyện ko may đều có mặt anh ta đầu tiên. Thiết Hành thấy anh ta cũng biết ko ít chuyện, nên hỏi thẳng vào vấn đề chính. Nhờ anh và Biện Chân dẫn đến căn phòng mà Mạnh Giới Quang tử vong để tìm hiểu kỹ càng.

“Mạnh Giới Quang chết chẳng bao lâu thì chúng tôi đều đến cả. Cậu ta là bộ đội giải ngũ. Thân hình thô cứng, tính cách cũng chân phượng như thế. Thường thì cũng ít giao du với mọi người. Nghe đồn, có 1 người bạn rất thân ở công ty mình đang làm bảo vệ thôi. Người đó cũng là người giới thiệu công việc đó cho cậu ta. Công ty đó tên....?”

“Công ty trách nhiệm hữu hạn Đinh Thăng àh.” Biện Chân tiếp lời cho cha mình, “Lúc trước, hình như báo còn đưa tin là công ty này đang đầu tư xây cây cầu lớn lắm đó.”

“Àh.” Thiết Hành lúc trước cũng có tham gia vào án tử của Mạnh Giới Quang. Nhưng mới nửa chừng thì anh bị điều đi phụ trách vụ khác, nên ko theo sát được nữa. Với lại, ngoại trừ dấu tay độc địa đó, thì án mạng cũng chẳng có gì đặc biệt, chỉ như các vụ tự sát thông thường khác thôi. E rằng lần trước đã ko đi sâu vào vấn đề rồi. “Trước khi Mạnh Giới Quang kia tự sát, hai người có phát hiện ra cậu ta có gì bất thường ko?”

Hai cha con trầm mặc 1 lúc lâu. Biện Chân bỗng như nhớ được gì đó liền lên tiếng: “Có 1 chút, nhưng ko biết có được tính ko?”

“Ah, cứ nói đi.”

“Tôi còn nhớ kỹ lắm, trước khi anh ta chết khoảng 1 ngày. Khi ấy trời u ám, sắp đổ mưa lớn. Tôi đang vội vã gom quần áo lại. Bỗng 1 cái bị rơi xuống dưới lầu, liền đi xuống đó lấy. Vừa đến tầng hai bỗng chạm mặt ngay Mạnh Giới Quang. Về mặt anh ta thật lúng túng, tôi vô tình quất mắt nhìn. Chính là ống tay áo của anh ta bị dính 1 vết máu thật lớn, hơn nữa sáng sớm hôm đó còn có mưa lớn, quần anh ta được xoắn cao, lộ ra đôi giày vải cũng đang dính vết máu rất lớn. Tôi lúc ấy cứ nhìn chăm chăm, anh ta thấy vậy đầu tiên là hung hăng trừng tôi, sau lại nói: Ông mày đánh nhau, làm quái gì mà lạ lùng đến thế! rồi bước lên lầu.

“Ha?” Thiết Hành cầm cúi vừa ghi lại vừa nói, “Nhưng theo tôi biết, trước kia Mạnh Giới Quang ở bên ngoài cũng khờ khạo lắm mà. Sau khi giải ngũ cũng được bố trí công tác, rồi cấp cho 1 sổ tiền nữa. Chắc mãi sau này mới gặp lại bạn bè đi.”

“Cũng không hẳn là vậy, nhìn bề ngoài thì cũng thành thật đi, nhưng nghe đâu đối với cha mẹ tệ bạc lắm. Nhưng được cái chỗ làm ở công ty kia lại rất tốt. Nghe nói là, thấy cha của cậu ta đang bệnh nặng, đã cho ko ít tiền trợ cấp rồi đó.”

“Ừm, cũng được quá chứ.” Thiết Hành gật đầu tán đồng. “Công ty kinh doanh bình thường hẳn sẽ ko có chế độ như thế đâu. Đây chắc là trích từ quỹ riêng đi. Nghe nói họ quản lý nghiêm ngặt lắm. Đến ông chủ cũng ko được ngoại lệ nữa kia mà.”

25. Chương 25: Lại Thấy Dấu Tay

Nhà 401, bỗng mở cửa, Thiết Hành thấy ko phải là quả phụ hay được đồn đãi là Hồ Bích Mai, mà là 1 thanh niên cao gầy. Cậu ta tóc ngắn, gương mặt tuấn tú nhưng rất mực lạnh lùng. Vừa chạm mặt Thiết Hành, giây tiếp theo là liếc đến bộ cảnh phục trên người anh. Dáng vẻ như bất ngờ ko biết là chuyện gì đang xảy ra.

“Chủ hộ Hồ Bích Mai đâu?”

Cậu thanh niên hơi gật đầu, thu lại ánh mắt. Trong phòng liền truyền đến âm thanh nhào nhét của phụ nữ: “Viễn Thần, là ai thế?”

“Một. . .” Cậu thanh niên chưa kịp nói xong, thì nữ chủ tràn đầy phong tình đã đến cửa. Chị cười giả lã với Thiết Hành, mắt hơi khép lại đánh giá: “Thì ra là cảnh sát àh.”

“Àh, tôi đi tham quan 1 chút, nhân tiện điều tra lại vài chuyện” Thiết Hành trả lời, đầu lập tức động não suy nghĩ. Theo cách gọi với cậu trai này thì biết đây chính là Cố Viễn Thần của hộ 501. Chỉ là ko thể nào ngờ đến cậu ta cùng chủ nhân của hộ 401 Hồ Bích Mai quan hệ. . .Chí ít cũng ko tệ đi.

Dù trước mắt chẳng liên quan gì đến vụ án, nhưng đây cũng coi như 1 phát hiện mới mẻ đi.

“Cảnh sát tiên sinh mời vào nhà đi ạh.” Hồ Bích Mai duỗi bàn tay với những ngón đã được sơn 1 cách cẩn thận, làm tư thế hoan nghênh.

Hộ đối diện lúc này cũng vừa mở cửa. Chu Hà Sinh đang cầm 1 túi nhựa đựng rác đi ra, vừa định đóng cửa thì nhìn thấy 3 người ở nhà đối diện.

Ánh mắt anh thuận đường đều nhìn thấy Thiết Hành với tấm lưng thẳng đứng, cạnh bên còn có cả Cố Viễn Thần nữa. Cậu ta đứng thật sự rất gần người toàn thân đang mặc đồ đồ chót là Hồ Bích Mai, với áo sơ mi dài tay nhu hòa, quần tây màu xám, chân còn mag dép lê nữa. Cổ chân vẫn gầy như thế.

Chẳng ai ngờ là cậu ta đang đứng trong nhà của Hồ Bích Mai. Điều này khiến cho Chu Hà Sinh ko hiểu tại sao mình lại cảm thấy khó chịu như vậy. Thái độ anh nhất thời cứng nhắc, cứ chăm chú dán mắt vào người Cố Viễn Thần mà ko thêm quan tâm đến xung quanh nữa.

“Hẳn là Chu Hà Sinh rồi, tôi cũng đang định gặp anh đây, ko bằng cùng vào 1 chỗ luôn đi.” Thiết Hành ngay lúc này cũng phát hiện thái độ kỳ lạ của Chu Hà Sinh kia, liền mỉm cười, mời mọc, xong lại hỏi qua ý kiến của Hồ Bích Mai: “Ko biết chủ nhà có đồng ý ko thế?”

Hồ Bích Mai hơi trề môi, thái độ sẵn xả hoan nghênh, “Đương nhiên, thầy Chu đây nhiều khi muốn mời còn ko được ấy chứ.”

Ko còn lý do để từ chối, Chu Hà Sinh buồn bực bước vào. Anh và Thiết Hành bị ép ngồi giữa sofa, còn Cố Viễn Thần ngồi hơi xa bọn họ ngay sát mép tay vịn. Hồ Bích Mai làm hai ly nước chanh khác mời họ, sau đó thật thân thiết mà ngồi lên tay vịn ghế, gần như dán sát vào người Cố Viễn Thần.

Thiết Hành ho khan vài tiếng nói: “Cũng chẳng phải chuyện lớn lao gì, chỉ là muốn hỏi các vị đối với cái chết của Du Lộ Cương có tình huống nào khả nghi để cung cấp thêm mà thôi. Ừm, còn có các vụ tử vong khác, nếu nhớ đến nghi điểm nào, tôi đây sẵn lòng nghe hết.”

Hồ Bích Mai là người đầu tiên lắc đầu nói: “Du Lộ Cương tôi cũng ko quen lắm. Chỉ là nghe tiếng lao xao mới xuống xem thôi.”

Cố Viễn Thần cũng nói: “Tôi cũng cùng lúc với chị ta thôi.”

“VẬY. . .” Ánh mắt của Thiết Hành chuyển đến Chu Hà Sinh, thấy anh có vẻ thất thần vì hai người trước mặt, nửa ngày sau mới có phản ứng mà trả lời: “Àh, là tôi và Biện Chân đến, rồi nhìn thấy thi thể của thiêm Du trước. Hiện trường ko bị phá hoại gì, chỉ có tôi quá lo lắng nên mới nhảy vào xem thiêm Du ra sao thôi. Khi ấy thật thê thảm quá đi mất.”

Thiết Hành ghi ghi vài dòng, xong ngẩng đầu lên hỏi: “Ừhm, còn có gì khác ko?”

Chu Hà Sinh chẳng cần nghĩ lại đã lắc đầu nói: “Tôi nghe tiếng nhảy lầu liền chạy xuống, nửa đường thì đụng phải Biện Chân, nên chuyện của Du Lộ Cương thật tình ko tận mắt chứng kiến.”

“Chuyện này tôi biết, cũng vừa ở nhà Biện Chân đến đây. Cô ta còn nói, may mà có anh cùng đi, nếu ko, một mình nhìn thấy cảnh tượng trong nhà họ Du chắc đã bị dọa cho ngất xỉu, ko biết làm sao rồi.” Thái độ của thiêu nữ khi nhắc đến người trong lòng mình vừa e ấp vừa thẹn thùng. Thiết Hành nhìn là biết ngay, lòng thầm đoán ko biết Chu Hà Sinh có biết chuyện này hay ko?

Hồ Bích Mai liền mở miệng chen vào: “Thầy Chu ở quê đã có vị hôn thê xinh đẹp lắm rồi đó. Xem ra, chắc chim sẻ ở đây ko biến thành phượng hoàng được đâu ấy nhỉ?”

Mấy lời này khiến cho Chu Hà Sinh rơi vào ngỡ ngàng. Lòng phiền muộn, mắt cứ nhìn đôi môi được tô son đỏ chót của Hồ Bích Mai đang khanh khách cười, rồi dí sát vào tai Cố Viễn Thần như đang thì thầm gì đó. Mà Cố Viễn Thần cũng buồn bã cười theo, tựa như chẳng hề quan tâm đến khoảng cách kia có bao nhiêu mờ ám vậy.

Chu Hà Sinh bao nhiêu bực mình đều từ bụng bốc lên đầu, liền thẳng thừng nói: “Biện Chân cũng là 1 cô gái tốt, là tôi ko dám trèo cao. Còn Ngọc Na chỉ hơn mỗi cái may mắn, số mệnh để chúng tôi gặp nhau trước thôi.”

Cố Viễn Thần nghe anh nói câu này xong thì ngẩng đầu lên, mặt như đang suy nghĩ gì đó mà nhìn về bàn trà cách đó ko xa lắm. Hồ Bích Mai lại nhin không được mà cười khúc khích, “Thầy Chu quả thật khiếm tốn mà, nghe mà biết trọng tình cảm đến cỡ nào rồi.”

Chu Hà Sinh nghe chị ta nói đến tình cảm, thì ko biết tại sao lại đưa mắt nhìn đến Cố Viễn Thần. Cậu ta vẫn thản nhiên hơi khép hờ mắt. Nhìn cậu một chút thái độ quá mức cũng ko có, thì lại cảm thấy mắt mát, đành miễn cưỡng cười gượng phụ họa theo Hồ Bích Mai cho có lệ. Những người này nói chuyện cực kỳ gượng gạo, hơn phân nửa là chuyện xảy ra sau khi phát hiện hung án. Cố Viễn Thần vốn rất kiệm lời, Chu Hà Sinh cũng ko nói nhiều lắm, còn Hồ Bích Mai hơn phân nửa cũng chẳng can dự. Ba người chẳng có tình huống gì đặc biệt để cung cấp cả. Nói chuyện được 1 thời gian thì không khí càng lúc càng trầm xuống.

Bị tổng ra khỏi cửa là Chu Hà Sinh và Thiết Hành, còn Cố Viễn Thần vẫn lưu lại nhà của Hồ Bích Mai. Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, Chu Hà Sinh cảm thấy vô cùng phiền loạn và lo lắng. Lòng anh như thiêu như đốt, có nhiều cảm xúc ko nói thành lời được, chỉ biết là đang cồn cào bất an.

Thiết Hành thấy anh ko trở về nhà, ngược lại còn theo mình xuống dưới lầu thì ko khỏi cảm thấy kì quái nói: “Anh xuống lầu có việc àh? Chắc là đi đổ rác phải ko? Vậy túi rác của anh đâu?”

Chu Hà Sinh làm gì còn lòng dạ nghĩ đến chuyện gì nữa. Toàn bộ đầu óc của anh bây giờ có muôn vàn câu hỏi ko có lời giải. Chuyện đổ rác đã sớm bị quăng lên chín tầng mây rồi. Thế là lập tức chống chế: “Àh! Quên mất, tôi xuống lầu chạy vài vòng, vận động một chút đó mà.”

“Àh?” Thiết Hành nhìn anh tìm hiểu, nụ cười kia bỗng trở nên nửa thật nửa giả: “Quả nhiên là thầy giáo, phản xạ nhanh lẹ chắc là phải rèn luyện lâu lắm mới được nha.”

Chiếc xe jeep màu xanh quân lục đồ phịch lại, sau nó hãy còn phả ra 1 luồng khói nhẹ. Lữ Thiên vừa nhai kẹo cao su vừa bước xuống xe tiến về phía trước. Cậu bước vào nhà, vừa cất tiếng ca hòa cùng gió vừa mở cửa sổ ra.

“Yêu một người đã ko trở về nhà nữa[1]...”

Vừa xong, thì Lữ Thiên liền thấy Thiết Hành đang ở đầu đường, vóc dáng cao to, đang mang giấy da xải bước lướt qua mặt cậu đi vòng qua khu nhà 1 lần rồi mới tiến vào phòng. Cả người hãy còn mờ mờ hazy, xem ra hơi mệt mỏi rồi.

“Sếp Thiết!” Lữ Thiên liền chạy đến kéo anh đến chỗ ko có người nào, ngay gốc cây có mấy dây đậu đang leo lên mà nói: “Đã có báo cáo nghiệm thi rồi. Trên người Du Lộ Cương ko thấy dấu tay nào hết, mà trên người mẹ hắn cũng ko có luôn.”

Thiết Hành nghe xong cảm thấy hơi buồn bực. Ko phải anh hy vọng toàn bộ sự việc đều diễn ra đúng theo dự đoán của mình. Chỉ là nghe nói ko có dấu tay, thì giống như toàn bộ nghi vấn mà mình theo đuổi trước giờ đều bị hủy hết, lòng ko kiềm được cảm thấy có chút hụt hẫng.

Lại nghe Lữ Thiên thở gấp 1 cái, nói tiếp: “Đây là kết luận đầu tiên thôi ăh. Nhưng mà, lúc đó em liền nghĩ đến một chỗ trọng yếu khác —— đầu của Du Lộ Cương, thế là lão Lý đem toàn bộ tóc của hắn cạo hết. Quả nhiên, sau đầu hắn có cùng 1 loại dấu tay giống như trước kia.”

“Lữ Thiên, làm tốt lắm!” toàn bộ suy đoán của Thiết Hành đều ào ào kéo trở về, vẫn còn có thể hy vọng mà. Anh kiểm ko được mà trở nên phấn khích nói: “Thế thì đã rõ....Du Lộ Cương tại sao mà chết? Mẹ của hắn cũng tại sao mà chết? Bởi vì hắn ta bỗng nhiên nổi cơn điên giết chết mẹ mình rồi nhảy lầu tự sát. Tay hắn chắc cũng vì thế mà đặt sau đầu.”

“Cũng không hẳn đâu ăh” Lữ Thiên bỗng cười thật chuyên nghiệp, chớp chớp mắt nói: “Nếu ko nhớ đến lúc anh vỗ vỗ đầu em, thì đã ko nghĩ đến chuyện này, dấu tay cứ thế mà trôi tuột qua mặt chúng ta rồi nha.”

Nhớ đến? Thiết Hành bỗng thầm cảm thấy buồn cười, nhìn cậu ta thật giống với trẻ con đang trình trọng khoe khoang mấy chuyện lạ mà mình biết được. Bộ dáng thật ngây thơ, hoàn toàn ko thấy chút cừu địch nào cả, khiến người ta vừa nhìn 1 cái là biết ngay cảnh sát tập sự mà. Chính làm sao cũng chẳng nên thân mà, được cái là chẳng khi nào làm hư chuyện gì cả.

Thế là Thiết đội trưởng liền hiền lành dùng bàn tay với cả năm ngón tiếp tục vỗ vỗ lên đầu cậu ta. Sau 1 lúc cảm thán mới bắt đầu khích lệ “Tiểu Lữ ăh, thật có tiền đồ nha, đáng khen, đáng khen.”

“Thiết ~ đội trưởng ~! ! Anh lại vỗ đầu em! !” Được sếp quan tâm, tiểu hình cảnh hoàn toàn ko cảm kích, lại còn nghiêm trọng kháng nghị, nghiêng rằng nghiêng lợi mà xoa xoa tay.

Thiết Hành liền nhẹ như lông chim quăng lại 1 câu: “Ai bảo cậu thở gấp gấp thế kia, tôi bắt giác làm thế thôi.”

Lữ Thiên nhất thời chẳng quan tâm đến thân phận mà giận dữ nhìn anh. Một đôi mắt trong veo vô ngần cứ ko ngừng mở to, cuối cùng thì nói một câu danh ngôn tỏ ý ko phục: “Quân tử báo thù, 10 năm chưa muộn. Ta nhện!”

26. Chương 26: Đăng Tin Cái Chết[1]

Xe của Lữ Thiên đang khởi động để chuẩn bị rời khỏi, thì một chiếc khác với túi đựng thư màu xanh lại trở đến. Chủ nhân của nó ko ai khác chính là Tiền Lạc.

“Nghe đây, nghe đây này! Báo mới đặc biệt đây!” Tiền Lạc 1 tay lái xe, 1 tay vẫy vẫy tờ báo, từ đằng xa hét lớn.

Thiết Hành và Lữ Thiên đều đồng loạt đưa mắt về phía cậu ta, cùng cất tiếng hỏi: “Báo gì mới thế?”

Tiền Lạc nhìn hai người đang mặc cảnh phục, rất hưng phấn vì đã mang đến tin tức nóng hổi. Bọn họ chắc tai to mặt lớn lắm đây, nên mới có thể ngồi trong chiếc xe như thế. Thế là cậu liền có chút xum xoe mà ha ha cười, nói: “Đây là báo đăng tin tức về chung cư này đó nha.”

Cậu cố tình để người ta tò mò, rồi mới đưa ra 1 tờ báo. Chỉ thấy tiêu đề to tổ bố ngay trang nhất đập vào mắt: “Cùng 1 chỗ có đến năm mạng người tử vong? Là sự cố ngoài ý muốn? Hay mưu sát?”

“Cái gì?” Thiết Hành nghe tin này thì như sét đánh ngang mày. Tay anh cứng nhắc cầm lấy tờ báo của Tiền Lạc. Bụng dâng lên 1 trận giận dữ, mắng: “Nhảm nhí! Báo gì thế này? Quá sức nhảm nhí đi!”

Lữ Thiên nhìn thái độ của Thiết Hành rồi nhìn Tiễn Lạc đang bĩu môi: “Cho tôi 1 tờ đi!”

Tiến Lạc lại lấy 1 tờ giống như vậy trong bao ra đưa cho Lữ Thiên. Lòng có chút tự hào, là mình đã đưa tin tức sốt dẻo như vậy đến mà, cũng đáng khen lắm chứ.

” Cùng 1 chỗ có đến năm mạng người tử vong? Là sự cố ngoài ý muốn? Hay mưu sát? Bọn ký giả này đã ở phía đông của tiểu khu Hòe Thụ lý nửa tháng nay rồi, cứ thế mà đào bới về mấy cái chết từ hai tháng trước đến giờ. Đầu tiên là 1 thanh niên ở lầu 5 thất cổ từ căn hộ của mình. Tiếp đến là 1 bé gái ở lầu 1 bị dâu cá cá cắt đứt cổ mà chết, rồi đến cha của bé cũng bị cây sắt đâm xuyên qua người mà mất mạng. Cách đây vài ngày thì đến 1 hộ ở lầu ba, người con bỗng nhiên phát điên rồi hạ sát mẹ mình, sau đó nhảy lầu tự sát. 5 vụ án mạng xảy ra liên tiếp như thế, lại ở cùng 1 chung cư, dù là ngoài ý muốn, ắt hẳn cũng phải có lý do nào đó. Thật không khỏi khiến bọn ký giả quan tâm theo sát. Nghi vấn muôn trùng. Có thật là vô tình hay ẩn đằng sau đó còn có nguyên nhân sâu xa nào nữa hay ko?”

Lữ Thiên đọc hết hàng này đến hàng nọ, xem hết toàn bộ mấy lời lẽ ám chỉ trong đó. Đúng thật là dạo này đã xảy ra 5 án tử cùng 1 chỗ. Dù phía cảnh sát đã đưa ra kết luận là ngoài ý muốn, nhưng mỗi khi nhắc đến những cái chết đầy ghê rợn đó, thì thật ko khỏi liên tưởng đến mấy bộ phim hay tiểu thuyết kinh dị nào đó. Rồi nhào đầu vào tìm cách lý giải này nọ những điều mà thế giới thực tế vẫn còn chưa biết đến.

“Bọn ký giả này nên đi viết tiểu thuyết trinh thám luôn đi” Lữ Thiên xem xong thì trả tờ báo lại cho Tiễn Lạc, thật lòng cảm thán vài câu.

Thiết Hành nhăn mày, nhìn Tiễn Lạc hỏi: “Cậu giao báo ở đây à? Trong khu này có bao nhiêu nhà đặt báo thế?”

Tiến Lạc gãi gãi đầu, hơi ngượng ngùng nói: “Cũng ko hẳn thế, tôi ko giao báo sáng đâu. Trong khu này còn 4 nhà thôi hà. Tại tôi thấy báo đưa tin này nên nghĩ là bọn họ ko ít thì nhiều đều có dính dáng nên chắc sẽ muốn xem thôi.”

Nhìn bộ dáng như thế, thật giống như nhìn thấy tin gì vui lắm mà vô tư đi khoe với người khác cũng ko bằng.

Thiết Hành đang muốn nói gì đó, thì bỗng nghe tiếng bước chân đang dồn dập đến. Tiễn Lạc cũng quay đầu lại nhìn, thì ra là Chu Hà Sinh đang thở hổn hển mà chạy đến trước mặt, liền lập tức giơ tay chặn trước mặt anh.

“Này này này, anh đi đâu thế?”

Chu Hà Sinh dừng lại, dùng cánh tay quệt đi mồ hôi đang nhễ nhại trên người, hít vào một hơi rồi ko nhiều ko ít mà trả lời: “Chạy bộ.”

“Giờ hơi trễ đó, chạy để tiêu thức ăn sáng à? Hay là buổi trưa có đại tiệc phải ko?”

“Nói giỡn.” Chu Hà Sinh thật ko có chút hòa nhã nào khi nhìn thấy Tiễn Lạc đang cầm tờ báo lắc lư trước mắt mình, đôi mắt ti hí đang vô cùng say sưa.

“Cho anh xem cái này hay lắm nè. Là tờ báo đặc biệt đó, chuyện từ trước đến giờ đều lên trang nhất cả rồi!”

Chu Hà Sinh lập tức nhớ đến lần trước, cậu ta đã cho mình xem tờ báo nói về Cố Viễn Thần. Ảnh của Cố Viễn Thần trong đó thật quật cường với đôi mắt rất sâu sắc. Những lời đăng trong đó, anh ko hề tin đến nửa chữ. Anh ko tin cậu ta lại như báo nói là đi quấy rối bạn nữ cùng lớp. Nhưng biểu hiện của Cố Viễn Thần với Hồ Bích Mai ngày hôm nay cứ sờ sờ ra trước mắt đó, làm anh càng lúc càng ko tin vào chính hai mắt mình nữa.

“Tôi ko coi đâu.” Chu Hà Sinh theo phản xạ đẩy tờ báo trước mặt ra. Nhìn thật chướng mắt mà.

“Viễn Thần, đang nhớ đến cô ta hả?” Hồ Bích Mai hơi nắm lấy khuỷu tay cậu, mắt phượng mày ngài liếc qua cậu thanh niên đang trầm tư trước mặt.

Cố Viễn Thần ngồi giữa dưới ánh mặt trời đang chiếu qua rèm châu thật giống như 1 bóng ma. Hai hàng mi dày rậm rạp càng khiến đôi mắt thêm buồn bã man mác. Đôi con ngươi đen nhánh như hai hòn mực, tĩnh lặng đến nỗi hút hết cả hồn phách của con người vào nơi sâu thẳm nhất.

“Không, tôi chỉ nhớ đến 1 câu chuyện cũ thôi.”

“Ra thế...” Ánh mắt của cưng thật dịu dàng lại có chút ưu tư, Hồ Bích Mai trong lòng thầm nói, nhẹ nhàng giơ tay lướt qua làn mi dài của Cố Viễn Thần. Thở nhẹ quá đi mất, mắt môi đều lấp lánh ánh hồng, chị ta hạ giọng thật thấp đầy mê hoặc nói: “Biết gì ko? Mà của cưng lúc nào cũng nhăn lại. Mỗi lần nhìn thấy nó...Chị đều nhớ đến Phủ Bình.”

Cố Viễn Thần trước sự thân thiết của chị ta, dù lòng là đá thì cũng khó tránh khỏi có chút cảm động. Cậu ko phải là chưa từng gặp qua phụ nữ dịu dàng bao giờ. Uyển Tình chính là người như thế, để cậu hiểu được nỗi đau khi mong ước mãi mãi sẽ không có kết quả. Giờ lại đối mặt với sự dây dưa tình cảm mềm dịu như nước của của Anh Tử, sợ rằng sẽ phải phụ tấm lòng của chị ta mà thôi. Nhưng lần trước chị đã đem chuyện hạt châu ra để ép cậu đồng ý với điều kiện của mình. Đây vốn dĩ là lợi dụng lẫn nhau. Cảnh này chính là đang diễn ra vào ngày hôm nay. Thật ko ngờ Hồ Bích Mai lại có thể tỏ ra một không khí ấm áp, để cậu cảm thấy được chút thân tình khi sống trong một mái ấm gia đình.

Thật sự, mãi tận bây giờ thì điều đó đối với cậu thật quá xa vời. Được người nào đó quan tâm, được người nào đó yêu thương. Khiến cậu nhớ đến người mẹ đã qua đời từ rất lâu rồi của mình. Nhớ đến sự dịu dàng trong sáng của Uyển Tình. Cũng nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt, Chu Hà Sinh đã sốt sắng giúp mình đổi phòng như thế nào. Cậu không cách nào tưởng tượng được, vào ngày đó, cậu 1 thân 1 mình, ngồi trên chiếc hòm đen nhìn chằm chằm vào tờ giấy tiền đang bay phấp phới trên mặt đất. Thật giống như chính bản thân của cậu, đơn độc, xuôi rủi, tha phương, ko người quan tâm. Nhưng bỗng nhiên lại có 1 bóng dáng từ từ xuất hiện, tay vung vẩy chìa khóa, anh ta nói là hàng xóm của mình rồi cười như ánh trăng loang loáng vào chén rượu. Đã thế còn vờ như ko biết gì, lén dùng chân đạp lên, giấu đi tờ tiền giấy kia. Ngay tại thời điểm đó, bức tường phòng thủ trong tim cậu đã đổ ập xuống ko cách gì dựng lại được nữa.

Nhưng, việc này hẳn sẽ ko được lâu dài. Tình yêu thương của mẹ, cậu hưởng ko lâu dài. Ái tình, cũng ko lâu dài. Giờ đây sự quan tâm này, làm cậu phải sợ hãi, sợ rằng chắc cũng sẽ ko được lâu dài.

Nhất định.

Cố Viễn Thần cong môi thần nhiên nở một nụ cười đầy đau khổ. Bức rèm châu đang in bóng một thân hình với mái tóc ngắn. Sự ưu tư của cậu, sự miễn cảm của cậu, nỗi niềm trong lòng cậu, đều khiến người khác mê đắm. Hồ Bích Mai buồn bã nhìn thật lâu, đôi mày liễu cong cong bỗng nhăn lại, cảm thán mà nói: “Chị thật ngưỡng mộ cô ta...”

Toàn bộ trái tim của cậu đều đã dành cho người đó...

[1] Nguyên văn là (Tử vong báo đạo) Báo chí đưa tin về những cái chết. Bạn Hữu cảm thấy như vậy quá dài, vì hầu hết tên chương của tác giả đều ko quá 4 chữ, nên đã sửa lại hơi khó hiểu như thế. Các bạn thông cảm chút nha ^.^

27. Chương 27: Hôn

Cố Viễn Thần như có dự cảm là mình sẽ gặp Chu Hà Sinh. Quả nhiên, vừa đến cầu thang bậc lên lầu năm, thì đã thấy anh ko chút nào tự nhiên đang đứng ở hành lang hẹp, hai tay đang quàng trước ngực, cứ giữ nguyên tư thế như một pho tượng.

“Có việc gì ko?” Cậu bước lên bậc thang cuối cùng, dùng ngữ điệu vô cùng bình thản như đã biết anh đứng đấy từ lâu lắm rồi.

“Àh, anh...” Vừa thấy người mình chờ đợi, thì đầu óc của Chu Hà Sinh đã bắn loạn cả lên. Quả thật, chẳng thể trông cậy gì vào cái đầu đang hỗn loạn của mình cả.

Thật ra thì ngay bản thân anh cũng ko biết vì cái gì mà cứ đứng mãi đây để chờ cậu. Chỉ là lòng mình như bị đè nặng lắm, ko thể hít thở nổi, như có thứ gì đó dẫn, có thứ gì đó dắt, ko thể ko đứng đây được. Vẫn nhiệt tâm như lần đầu tiên gặp mặt, Chu Hà Sinh thật ko thể hiểu được tại sao từ ngày đó đến giờ anh lúc

nào cũng xem cậu là người vô cùng đặc biệt với mình, mọi vui buồn, ưu tư của anh đều cuốn theo biểu hiện của cậu cả.

Cố Viễn Thần đứng ngay cửa chờ anh mở miệng. Lòng cậu cũng biết Chu Hà Sinh có nhiều rút mắc. Dù gì cũng ko nên để cả hai cứ đứng sượng sùng như thế mãi. Thế là mở rộng cửa bước vào rồi nói tiếp: “Vào phòng trước đi.”

Chu Hà Sinh bước vào phòng 501, nơi này so với lần đầu tiên anh đến cũng chẳng thay đổi gì cả. Bài trí vẫn đơn giản như cũ, vẫn là cái giường cứng ngắt dựa vào tường, vẫn cái gương màu đen. Ngoại trừ có thêm màn cửa màu lam, thì bốn bề đều trắng trơn, thật giống như căn phòng chưa từng có người ở qua.

“Đã lâu như thế rồi, sao em ko mua thêm gì nữa, cứ đơn sơ thế mãi sao được.”

Cố Viễn Thần lặng lẽ cởi giày, cười buồn mà nói: “Em có một thân 1 mình, chẳng cần gì nhiều đâu.” Cậu bước qua mặt anh, đến bên cửa sổ cầm lấy 1 chiếc ly thủy tinh, bên trong đã khô cạn, liền cầm lấy cái bình đang còn chút ít nước ở kệ bên mà rót vào, cũng chẳng được đầy.

Đẩy ly nước đến trước mặt Chu Hà Sinh, cậu nói lên lời xin lỗi. “Xin lỗi, em quên mua nước đổ vào.”

Chu Hà Sinh giơ tay đón lấy, nước trong ly sóng sánh, lòng anh cũng lắng đọng một cách khó hiểu.

“Cố Viễn Thần, sao em lại có thể ngược đãi bản thân mình như thế?”

Cố Viễn Thần nhìn xoáy vào anh thật lâu, sau đó lại chuyển xuống đôi dép lê hầy còn dính bẩn, hỏi ngược lại: “Anh lên đây chỉ để nói nhiều đó thôi àh.”

“Không phải, là anh còn có lời khác muốn nói với em.” Chu Hà Sinh chẳng cần suy nghĩ gì cả, mà đáp lời lại ngay. Anh đem sự phiền muộn đang đè nặng trong lòng mình ra mà hỏi: “Em.... làm gì ở nhà của Hồ Bích Mai thế?”

“Làm khách.” Hai chữ kia thật rành mạch biết bao, nhưng nó chẳng thể nào làm tiêu tan đi nghi vấn trong lòng Chu Hà Sinh.

“Nhưng mà rõ ràng hai người ko quen biết nhau mà. Thậm chí, lúc trước em còn trốn tránh chị ta nữa mà. Sao hôm nay lại có thể thay đổi đến 180 độ thế.”

Cố Viễn Thần hơi chớp mắt nói: “Cái gì là có thể, cái gì là ko thể đây?”

“Chẳng có gì cả, vấn đề là em ko thích chị ta mà. Sao có thể thân cận chị ta như thế được? Viễn Thần, điều gì đã khiến thái độ của em thay đổi nhanh đến chóng mặt vậy? Tại sao thế? Là em có nỗi khổ, hay khó xử? Tại sao ko thể thẳng thắn nói ra, mà lại đi lừa gạt tình cảm của người ta như vậy?”

Cố Viễn Thần vừa nghe đến mấy chữ lừa gạt tình cảm, thì mắt bỗng đứng lại, bực dọc mà trừng mắt nhìn anh 1 cái. Cậu lạnh lùng đáp lại: “Tôi ko yêu chị ta, chị ta tự bản thân cũng biết rất rõ. Nên ko thể nói là tôi lừa chị ta được.”

Chu Hà Sinh cảm thấy như vừa bị dội một gáo nước lạnh vào đầu. Anh ko ngờ Cố Viễn Thần có thể vô tình xem nhẹ hành động của cậu ta như vậy. Thế là liền uốn bẫy tất lưỡi, vận dụng hết mọi ngôn ngữ mà mình có để phản bác lại: “Đã biết rõ là ko yêu còn thân mật với chị ta như vậy. Em nói là em ko lừa chị ta, thế những hành động vừa rồi là sao thế? Làm sao có thể chỉ vì theo đuổi cảm giác nhất thời, mà đem tình cảm ra đùa giỡn như vậy. Vì nhu cầu àh, hay thiếu thốn tình cảm?”

Cố Viễn Thần cắn chặt môi mình lại má nói: “Có gì là ko thể?”

“Em.. . . !” Chu Hà Sinh bỗng trở nên giận dữ vô cùng. Cứ như bây giờ người bị lừa gạt ko phải là Hồ Bích Mai, mà chính là anh. Là anh ngây ngô nên phải trả giá cho nhiệt tình, trả giá cho sự quan tâm của mình. Hơn tất cả, anh còn một mực tin tưởng những gì tờ báo kia nói về Cố Viễn Thần Viễn Thần là oan uổng, còn bất bình dùm cậu, cảm thấy xót xa, lại vì đôi mắt quật cường trong ánh của cậu mà cảm thấy đau lòng ko thôi. Tất cả đều là tự anh vợ vào mình, tất cả đều là lỗi của anh, xem ra Cố Viễn Thần vốn chẳng mấy quan tâm gì đến chuyện này. Cậu ta đã đem tình cảm của anh ra mà đùa bỡn. Chuyện đăng trong báo lúc trước, có phải cũng chỉ là một trò đùa của cậu hay ko?

Lòng như lửa đốt, càng lúc càng bùng cháy. Tim mình như bị ai đó bóp nghẹt, Chu Hà Sinh giờ đã thấu triệt hoàn toàn tư vị rồi. Mặt anh lúc trắng lúc xanh, giận dữ đến độ nói chẳng thành lời. Mà Cố Viễn Thần cứ đứng mãi trước mặt mình, toàn bộ đầu óc của anh giờ đều là bóng dáng của cậu cả.

Đôi mắt hút hồn, làn mi dài tuấn tú, tóc mềm mại, môi hơi khô như một cánh hoa sắp tàn. Trên người Cố Viễn Thần đang mặc một chiếc áo mỏng, hai nút nơi tay áo hãy còn chưa cài lại, để lộ ra ngoài đôi cánh tay dài gầy yếu. Da cậu trắng quá, nhưng lại lại có chút tái nhợt.

Vừa nhìn đến cậu thôi, là lòng Chu Hà Sinh đã cảm thấy đau lắm rồi. Hướng chỉ trong đầu anh luôn nhớ đến thân ảnh đầy cô độc của Cố Viễn Thần, trên cánh tay vẫn còn vết thương tím xanh. Người đang nằm đó, làn mi dày khép chặt, bình thản mà ngủ khiến lòng anh đầy xúc động đến nỗi ko nỡ chạm vào....

Lòng như mơ hồ cho rằng mình đã bị lừa, Chu Hà Sinh vô cùng hỗn loạn, rằng anh nghiêng chặt vào nhau. Cố Viễn Thần, em rốt cuộc là người như thế nào? Là hạng người gì đây?!

Không, anh tin là mình nhìn nhầm người. Cho dù là nhầm thật đi chẳng nữa, anh vẫn ko thể để cho cậu làm như vậy. Chu Hà Sinh luống cuống giữ chặt lấy cổ tay của Cố Viễn Thần, cả người ko tự kiềm chế được mà giận dữ hét lên.

“Anh ko cho phép em làm như vậy!”

Cố Viễn Thần bị hành động của anh dọa cho hoảng sợ, muốn giật tay mình ra, nhưng sức lực của anh lại quá lớn. Cậu vẫn còn chưa biết làm sao thì đã bị ôm chặt từ phía sau lưng. Tiếp theo đó là mặt bị một chiếc bóng sập lại. Môi cậu bị bao phủ bởi một làn môi khác, giống như quỷ đang hút máu mà hung hãn đòi hỏi. (Tả cảnh hôn ấn tượng thiệt nha)

Hơi thở dồn dập vang lên khắp căn phòng nhỏ. Chu Hà Sinh dường như ngừng cả việc hít thở, nhưng anh lại tỉnh nguyện như thế. Ko muốn buông ra, ko muốn rời ra dù chỉ để hô hấp. Anh muốn xem cậu như trân bảo mà dồn xuống tận tim gan. Máu trong người anh giờ đang cuồn cuộn chảy, kéo theo đó là dục vọng mãnh liệt đang ẩn sâu tận xương tủy.

Cậu ta thì ra, ko chỉ đơn giản là bằng hữu của anh nữa rồi.

Lúc dứt ra, thì hai người gần như liên tục hít lấy hít để. Đến Chu Hà Sinh cũng không ngờ là mình đã dùng sức nhiều như thế. Da môi của Cố Viễn Thần thật mỏng quá, sau khi kết thúc nụ hôn thì anh vẫn còn ngáy ra mà nhìn Cố Viễn Thần. Môi cậu như bị nứt ra vậy, máu tươi cũng theo đó mà loàn ra thành mảng lớn. Máu đỏ diễm lệ thật mê người, đỏ như máu đang chảy về tim anh hiện giờ vậy.

Cố Viễn Thần cũng đỡ dần 1 lúc, sau đó mắt bắt đầu khẽ động. Mặt cậu xám xịt lại, cảm giác vừa ảm đạm vừa mất mát như đang thấm thấu tận ra ngoài vậy.

Mãi đến khắc này Chu Hà Sinh mới biết rõ được là mình vừa làm chuyện điên rồ gì. Anh hôn một cậu thanh niên. Hơn nữa chiếc hôn kia ko những chứa đầy cảm xúc, chứa đầy dục vọng, mà còn....

Tim anh run lên, giờ đây đã xác nhận thật rõ ràng cái gì là yêu rồi. Yêu dị thường mãnh liệt. Yêu tràn đầy tận sâu trong tâm hồn. Ko thể dứt bỏ, ko thể phân ly.

28. Chương 28: Hỗn Loạn

Một tia sáng yếu ớt chiếu qua chiếc màn cửa sổ mỏng manh. Soi sáng chiếc giường và cả người đang nằm trên nó nữa.

Buổi tối hôm đó, Chu Hà Sinh ko tài nào ngủ được. Anh cũng chẳng màn đến tắt cả đèn, cứ trần trọc trên giường mãi ko thôi.

Đầu anh cứ lập đi lập lại tình cảnh của Cố Viễn Thần lúc đó. Cậu ta ngồi bệch xuống sàn nhà, vùi đầu giữa hai gối. Chu Hà Sinh cứ ngồi bên cạnh cậu trầm mặc thật lâu, cũng là để bình ổn lại lòng mình.

Anh biết mình lỗ mãng, Cố Viễn Thần lúc này sẽ nghĩ về anh như thế nào đây? Nhưng chính anh cũng ko thể ngờ rằng lòng mình lại loạn đến thế.

Vươn tay, muốn đặt lên vai cậu để nhẹ nhàng an ủi. Nhưng anh chỉ có thể lướt qua hình dáng gầy gò đó, ko dám chạm vào. Chu Hà Sinh trước khi đi chỉ để lại duy nhất 1 câu: “Anh muốn đối xử tốt với em.”

Anh cảm nhận được Cố Viễn Thần có chút phản ứng khi nghe câu nói này. Mấy lời này so với lần đầu tiên nói ra, ý nghĩa thật ko giống nhau. Lần trước, Chu Hà Sinh cứ đinh ninh đó chẳng qua chỉ là tình anh em bạn bè. Giờ anh lại cảm nhận rất sâu sắc đó chính là tình yêu thật mãnh liệt.

Nếu Cố Viễn Thần cũng yêu anh. Nếu....

Chu Hà Sinh mơ màng nghĩ rất nhiều. Cái gì mà từ tình bạn thật kỳ quái biến thiên thành tình yêu, cái gì mà tự bản thân mình lại yêu thương 1 thanh niên. Còn cả Ngọc Na, cha mẹ anh, mấy thầy cô giáo đồng nghiệp. Sợ rằng đồng tính luyến ái thật ko có tư cách làm thầy giáo nữa.

Anh hoảng sợ như bị bao vây tứ phía, nhưng gương mặt của Cố Viễn Thần cứ mãi lảng đãng trong đầu. Trong lòng giờ đây thật rối loạn quá. Anh cứ muốn ở bên cậu, muốn ôm lấy cậu thật chặt mà thôi.

Không buông tay, không buông tay.

Lúc còn đang mơ màng thì ngoài cửa truyền đến tiếng gõ dứt quăng. Âm thanh nhẹ như ảo giác.

Chu Hà Sinh đi đến cửa, nhanh nhẹn mở ra. Điều làm anh giật mình chính là bên ngoài cửa, Cố Viễn Thần đang đứng ở đó. Đôi lông mi dài rợp bóng hơi khép hờ, cậu như đang làm ra vẻ bình tĩnh, cũng là cố ức chế tâm tình hỗn loạn của chính mình. Nhưng dù như thế nào đi chăng nữa cũng ko kiềm được nhịp thở gấp gáp của sự hồi hộp đang ẩn sâu tận xương tủy. Mắt cậu thật tối tăm, tối như một bóng ma vậy.

“Viễn Thần.” Chu Hà Sinh rất muốn ôm lấy Cố Viễn Thần vào lòng mình, nhưng đến nghĩ anh cũng ko dám nữa. Tâm trạng của anh giờ cũng đang có sự chuyển biến rất lớn, cả người run lẩy bẩy mà thốt lên, “Anh thành thật, anh.....thương em....”

Bị đôi tay chặt chẽ khóa chặt lấy. Trong lòng anh ko thể nào trốn tránh được, cũng ko thốt ra được lời nào cả, chỉ là chậm chậm quàng tay qua vai Chu Hà Sinh, đem môi mình lập lại hành động lúc trước. Là hôn, chiếc hôn khê khàng xen lẫn cả sự run rẩy.

Chu Hà Sinh đã ko còn chút ý thức nào để có thể nghĩ ngợi thêm được gì nữa. Anh chỉ cảm thấy tình cảm của mình bắt đầu phát sinh từ chỗ giao nhau nơi cửa miệng dần dần lan tỏa rồi bùng phát mạnh mẽ như 1 cơn đại hồng thủy.

Thế là cánh cửa bị đóng chặt lại thật mạnh mẽ. Chu Hà Sinh dẫn Cố Viễn Thần ngã nghiêng tiến vào nhà. Cả hai ôm ghì lấy nhau, dán chặt vào tường, rồi lại thay phiên xoay vòng, hung hãn cọ sát môi vào nhau, hôn nhau thật mãnh liệt đến độ chẳng biết đến chừng nghĩ là gì.

Mãi đến khi trời đất chao đảo, sức cùng lực kiệt thì cả hai người đều mềm nhũn mà ngã xuống giường. Thân thể càng lúc càng nóng lên, như thể mình chính là cái ***g ủ nhiệt. Bên trong đã sôi trào lửa nóng mất rồi. Chu Hà Sinh bắt đầu miên man ve vuốt, theo bản năng mà mở ra quần áo của người đang ở dưới thân, lộ ra một thân hình sáng bóng như ánh trăng, trần trụi trong không khí....

“Meo meo, meo meo, meo meoooo

~~ meo meo

ngao ngao ~~ “

Chu Hà Sinh choàng tỉnh lại, người đang nằm cạnh mép giường xem té xuống đất. Phải tựa đầu vào gối trấn tĩnh lại một lúc, cuối cùng mới từ trong giấc ngủ hỗn độn mà nhớ lại toàn bộ sự việc.

Tối hôm qua, tối hôm qua Cố Viễn Thần đến.... Chu Hà Sinh giơ tay vỗ mạnh vài cái vào đầu mình. Anh gần như nhảy dựng ra khỏi giường. Mắt lấy lại bình tĩnh mà nhìn vào chiếc giường còn đang phủ chăn kia.

Không có ai, hoàn toàn xác thực là không có! Bao nhiêu sự hụt hẫng chưa xót đều tràn ra ánh mắt, chăm chăm vào chiếc chăn trống ko kia. Ko thể nào, dù Cố Viễn Thần có nhỏ lại thành đứa trẻ tám tuổi cũng ko

thể nào rúc vào chăn đến độ ko có dấu vết như thế. Chu Hà Sinh cảm thấy đầu choáng váng, chân anh run lên, lòng như 1 chiếc lưới rối mịt mờ tê dại hẳn đi.

Bỗng đập vào tai là tiếng mèo kêu nhiều loạn lòng người. Anh hoảng hốt xỏ dép lê, tắt tả tìm từ phòng bếp đến nhà vệ sinh, từng phòng từng phòng một. Cuối cùng đành thất thủ khổ sở, đến nửa chút dấu vết cũng ko có.

Chu Hà Sinh thần thờ ngồi trên ghế bành. Lúc này anh đã hoàn toàn xác nhận, đêm qua chỉ là một giấc mộng mà thôi. Vô cùng chân thật, chân thật đến rõ từng chi tiết khiến người ta phải bàng hoàng.

Tự mình nằm mơ thấy đã thổ lộ với Cố Viễn Thần. Mà cậu ta cũng đã đồng ý, còn chủ động hôn mình nữa mà. Trời ơi! Giấc mộng này sao thật quá đi mất. Chắc hẳn do mình cứ miên man suy nghĩ rồi sinh ra ảo giác. Rõ ràng sáng qua, Cố Viễn Thần đến nữa con mắt cũng ko thèm nhìn đến anh rồi.

Nghĩ đến đây, lòng anh lại thất vọng. Vốn chỉ tưởng do lòng tin bị phụ bạc nên mới sinh ra nhiệt hỏa như thế. Cho đến khi hôn mãnh liệt, là ghen.....Anh bỗng nhiên nghĩ đến từ này. Tim dao động.....Anh thế mà lại có được nụ hôn theo nghĩa như thế.

Rối loạn, thật sự rối loạn. Yêu 1 người đàn ông ko phải là chuyện bình thường, muốn nói là nói. Nhưng anh lại cứ nhớ mãi khoảng khắc mỗi hai người dán chặt vào nhau như thế mãi. Sao mà mềm quá, cũng lạnh quá, nhưng lòng anh lại nóng như lửa cháy. Cổ cứ hút mãi vào, hút đến tận cùng tim phổi, như thể đang muốn mút cạn hồn phách của cậu ta vào lòng mình vậy. Đầu óc anh chỉ có mặt của Cố Viễn Thần, thái độ của Cố Viễn Thần, giọng nói của Cố Viễn Thần,....

Phải làm sao đây? Làm theo cảm giác yêu đương thành thật của mình? Hai tay nắm chặt lấy đầu, Chu Hà Sinh liên tiếp vò nát tóc của mình, khiến nó rối lên như 1 cái ổ quạ. Hoàn toàn rối loạn.

“Meo meo

meo meo

~” tiếp theo là tiếng mèo kêu thật quái đản ngoài cửa sổ. Thỉnh thoảng lại sắc đến ghê người, như cắt sâu vào lòng người đang phiền loạn.

Ko có giọng giao báo vang lên lúc sáng sớm, ko thấy Cố Viễn Thần xuất hiện trong tòa nhà này nữa. Chu Hà Sinh lòng đầy trống rỗng ra ngoài ăn sáng, món giò chèo quẩy sữa đậu nành mà anh luôn thích ăn giờ trở nên thật vô vị.

Trở lại phòng, bình tĩnh nhìn lại những rối loạn vừa qua. Những ngày hè trước đây, đã trôi qua như thế nào vậy? Thường xuyên đến thư viện, đọc sách, đùa giỡn thỏa thuê với bọn học sinh, cùng đồng nghiệp đi bơi. Năm ngoái, Lục Ngọc Na còn bị viêm dạ dày cấp tính đến nỗi phải nằm viện. Cô ta ko thể nuốt nổi thức ăn nơi đó, chính anh đã ngày ngày nấu nướng rồi nhân lúc còn nóng mà đem đến cho cô. Nào là há cảo bột lọc, cà tím chiên giòn, còn có cả bánh bao chay.... Lục Ngọc Na xuất viện thì sắc mặt còn hồng hào hơn lúc trước nữa cứ nắm lấy tay anh cười nói ko ngừng như ánh nắng lấp lánh.

Cô nói từ lúc hai người yêu nhau đến nay, thì mình vẫn luôn cảm thấy Chu Hà Sinh ko nặng lòng với mình. Trước giờ vẫn luôn hoài nghi cảm giác luyến ái ngọt ngào giữa hai người. Giờ thì có thể yên tâm được rồi. Chu Hà Sinh thật đúng là chỗ dựa vững chắc cho cô phó thác cả cuộc đời.

Nào ai ngờ, lúc Chu Hà Sinh thành tâm hôn lên môi, Lục Ngọc Na lại cắn chặt răng như thế, đem mặt mũi anh ra đùa một trận thật lớn. Hai người vẫn cứ như ngày đầu mới quen nhau, cô ta trong trí nhớ của anh cứ mãi như một thiếu nữ mới lớn. Ngôn ngữ vẫn hơi ngượng ngùng, ko biết đến ám muội, ko biết đến nũng nịu.

Chu Hà Sinh không khỏi nghi ngờ chính mình quá tham lam đi? Gia đình nề nếp, tướng mạo dễ nhìn, học hành giỏi giang, công việc đang hoàng. Với điều kiện của Lục Ngọc Na, nếu đi ra ngoài, thật có ko ít thanh niên ưu tú theo đuổi. Đầu nhất thiết cứ khẳng khái cho mình là đối tượng để kết hôn như thế chứ.

Nhưng hiện tại, lòng anh thật đau khổ phát hiện ra. Giữa bọn họ quả nhiên còn thiếu, kia chính là sự hấp dẫn lẫn nhau. Là sự động lòng, là toàn bộ đầu óc đều mãnh liệt nghĩ đến đối phương. Chỉ cần thoáng nhìn

đến thôi là lòng đã vui đến ngây ngất như muôn vạn đóa hồng đang nở rộ, ko sợ gì cả chỉ sợ phải chia xa mà thôi. Mà toàn bộ cảm giác này anh chỉ có thể cảm nhận được từ trên người của Cố Viễn Thần mà thôi.

Phải thật khó khăn như thế sao? Từ lúc bắt đầu, đã vạn kiếp bất phục rồi.

Phiền nào! Chu Hà Sinh giờ thật sự ko thể nào bình tĩnh trở lại. Bị dồn ép đến độ ko thể lui bước. Anh thật ảo não mà thu dọn lại phòng mình, quét, lau, chùi luôn cửa sổ, đến sàn giường cũng ko bỏ qua, rồi lại lôi ra cả 1 thùng sách, xấp xếp lại vài ba quyển sách cũ nát ở bên trong.

“Mộng là do áp lực bị đè nén hoặc nguyện vọng ẩn sâu trong lòng nhưng chưa được thỏa mãn...” Thuận tay gỡ quyển sách sát đáy hòm, Chu Hà Sinh bỗng liếc thấy câu này. Đầu anh bỗng trở nên u ám, tay chân như ko còn sức lực mà buông thõng xuống ghé bành. Mấy dòng chữ màu đen như đang ngã nghiêng dựa cột anh. Hồng rồi, mày hồng thật rồi!

29. Chương 29: Mê Hoặc

Ngao ngán trải qua 1 đêm dài mênh mang, Chu Hà Sinh vừa mới 6 giờ sáng đã ăn mặc chỉnh tề, dán tai vào cửa phòng mà lắng nghe. Tiếng đóng cửa của Cố Viễn Thần luôn rất khê khàn, cậu đi đường cũng yên lặng hơn bình thường rất nhiều. Muốn gặp được chỉ duy nhất 1 cách —— ngồi xồm mà chờ đợi thôi.

Tay cầm chặt lấy 1 bịch mì sợi. Chu Hà Sinh chẳng buồn ăn uống gì, mì trong bịch kia đã được chan nước ngập tràn, còn có cả 1 cái chân giò. Phiền loạn, khó xử tưởng chừng có thể hóa đá đi được.

Cuối cùng, đến 7 giờ kém 3 phút, dù chỉ rất khê nhưng tiếng đóng cửa vẫn truyền vào màng nhĩ của anh. Mắt của. Chu Hà Sinh căng lên như mắt mèo, Cố Viễn Thần đang mặc 1 cái áo tay dài màu đen, từ tầng 5 đi xuống. Cậu vẫn như cũ bước đi thật từ tốn. Bóng dáng như được kéo dài ra, thần thốt và cô độc.

Chu Hà Sinh đợi cậu xuống gần đến lầu 3 mới khấn trương mở cửa phòng mình ra. Ánh mắt anh cứ cách 1 quãng cầu thang mà chăm chú vào Cố Viễn Thần. Đôi mắt đen thăm thẳm của cậu chạm phải anh thì hơi khép lại, rồi cứ quay đầu mà bước xuống tiếp.

Phải nói gì đây? Chu Hà Sinh cũng ko biết nữa, dường như mình phải nói lời xin lỗi. Chính anh đã cưỡng chế hôn cậu mà. Vốn ko thể nào, huống chi người ta còn là nam nữa kia.

“Cố Viễn. . .” Chữ cuối cùng còn chưa kịp thốt lên, thì cửa phòng 302 bỗng bật mở. Ba tiểu quỷ vừa đen vừa gầy của nhà họ Phùng nhón nháo chạy loạn ra ngoài.

[Bịch!] Cậu cao nhất là Văn Long bỗng va vào người Cố Viễn Thần, rồi tiếp theo là Văn Hổ và Văn Pháp cũng theo đó mà té xuống. Ba đứa nó rõ ràng là bị té ngã, nhưng lại cười đùa náo loạn ồn ào cả lên. Văn Long cứ nắm chặt lá thư trước ngực, mạnh mẽ mà hét toáng lên: “Cửa tao, cửa tao!”

Văn Hổ không chịu liền nắm lấy ống quần của nó, dẫu môi nói: “Là hình của tao mà!” Văn Pháp xem ra là đứa hiền hòa nhất liền nhắc nhở hai anh của nó: “Đừng ầm ỉ như thế, đụng vào người ta rồi kia!”

Không ngờ, nó vừa nói xong thì bị Văn Long do vùng vẫy mà đá nhầm cho 1 cái, liền ayda vài tiếng rồi lại hướng Văn Long luôn miệng muốn đòi nợ cái đá lúc nãy.

Văn Long liền bò lên rồi bỏ chạy, Văn Pháp đuổi theo, Văn Hổ cũng thế, bọn chúng cứ hét lên: “Đừng chạy!” “Xem tao có bắt được mày ko!” xen kẽ theo đó là tiếng bước chân loạn xạ càng lúc càng chuyển đến khoảng trống dưới nhà. Một đám bụi thật lớn cũng vì thế mà cuộn lên theo.

Chu Hà Sinh giơ tay muốn đỡ người đang ngã trên mặt đất là Cố Viễn Thần. Thật cẩn thận và trân trọng.

Cố Viễn Thần do dự nhìn bàn tay kia thật lâu, cuối cùng cũng nắm lấy, cả hai cùng dùng sức mà kéo cậu đứng dậy.

“Ko sao chứ?” Chu Hà Sinh nhìn cậu ko thấy thương tích gì cả, chỉ có chiếc áo màu đen do đám bụi lúc nãy mà dính bẩn 1 mảng lớn. Anh ko thể chịu được Cổ Viễn Thần khí chất thanh khiết thế kia mà lại mặc áo dính dơ như thế, liền bắt giắc giờ tay định giúp cậu phủi sạch đi.

Cổ Viễn Thần vừa cảm thấy anh đến gần thì theo phản xạ mà định chạy trốn. Nhưng sau lưng cậu là bức tường, thân thể liền tự nhiên hướng về phía bên phải, liền chạm phải thân thể của Chu Hà Sinh. Đầu cậu gần như tựa vào vai anh, ngay cả mặt cũng dán sát như thế.

Hai cơ thể tiếp xúc qua, giống như diêm đang đánh lửa, trong nháy mắt mà cháy bùng lên. Mất cả hai như đang hút lấy đối phương, hơi thở pha lẫn vào nhau. Có 1 loại hấp dẫn, 1 loại say mê, khiến bọn họ ko quan tâm gì đến mọi thứ xung quanh, cứ muốn quấn chặt lấy, rồi hòa tan cùng nhau như ánh mặt trời thiêu đốt làm tan chảy đi cây kẹo đường ngọt ngào vậy.

“Ba đứa này, chỉ có 1 lá thư thôi cũng làm cho đến trời long đất lở...”

“Ah?!” Giọng nữ trong trẻo chuyển sang kêu lên rồi cả người lại cúi gằm mặt xuống, hai má bắt đầu đỏ cả lên. Đầu của Cổ Viễn Thần choàng tỉnh, phát hiện hai người đang trong tư thế ôm hôn mà gần sát vào nhau. Liền mạnh mẽ đẩy Chu Hà Sinh ra, dựa lưng vào tường mà hít thở dồn dập. Bên cạnh đó là Biện Chân cứ ngơ ngác nhìn cả hai, bàng hoàng đến cực điểm, mặt cô cũng nhanh chóng trở nên xám ngắt.

Không khí như dầu đang sôi lên trong chảo. Chu Hà Sinh đứng ngây người ra đó, anh như ko nhìn thấy Biện Chân, chỉ chăm chăm vào Cổ Viễn Thần mà nói: “Xin lỗi.”

Cổ Viễn Thần dường như cũng chẳng nghe thấy gì. Cậu thật chặt vật quay người bước qua mặt Chu Hà Sinh. Anh liền chạy theo nắm lấy cánh tay cậu, nói thêm một câu với ánh mắt đầy mong mỏi: “Là xin lỗi cho chuyện lần trước.”

Anh nói thật dứt khoát, mắt thấy Cổ Viễn Thần bỗng thất thần trong khoảng khắc, rồi mới hất tay anh ra mà bước xuống lầu.

Biện Chân vẫn còn đang run rẩy, đôi mắt phượng mở to hết cỡ, nhìn anh thật dị thường, cắn môi mà hỏi: Hai người.....? Tại sao anh lại nói xin lỗi?”

Chu Hà Sinh ko trả lời cô, chỉ cười cười, lại lắc lắc đầu. Anh thật ko biết nên nói thế nào nữa. Anh và Cổ Viễn Thần, giữa hai người bọn họ là quan hệ gì? Đáp án còn chưa rõ mà.

Phòng khách của nhà 201, Văn Hổ và Ngữ Pháp đang chờ Văn Long xuống sàn nhà. Văn Pháp liền ra tay cù cho nó 1 trận, chọc Văn Long chịu ko nổi mà ha hả cười lên đến độ người mềm nhũn ra. Còn Văn Hổ thì sán đến thừa dịp giật lấy bức thư trong tay nó.

“Áh! Của tao mà.” Kêu lên 1 tiếng, lá thư đã nằm trên tay Văn Hổ. Ko thèm quan tâm đến ai nữa, nó liền chạy ngay vào phòng trong.

Văn Long hây còn cười ngặt nghèo trên mặt đất, nói đứt quãng từng chữ: “Đừng....Đừng....đừng mở mà.....Ha....” Khoa chân múa tay buồn cười đến gập cả người lại, khó khăn lắm mới thoát khỏi Ngữ Pháp, cuối cùng cũng hỗn hển mà bình tĩnh lại.

“Văn Hổ, mày ko được đọc một mình đâu! Đừng quên lần nào cũng là tao viết thư hết nha. Có phần của tao nữa đó!” Văn Long chống nạnh đứng ngay cửa, nhìn chăm chăm vào lá thư trong tay Văn Hổ.

“Được rồi, được rồi, xem chung luôn đi!” Giành giật nữa ngày, cuối cùng thì lá thư gửi đến chẳng ai được xem qua cả, chỉ bằng cùng nhau tận hưởng cho rồi.

Văn Hổ nhanh chóng xé phong bì, đem hai mép giấy được gấp vào nhau mở ra. Mắt đảo qua bên trong, quả nhiên vừa nhìn là biết trong đó có ảnh mà. Tay nó run run đưa lên, trong bức ảnh là 1 cô gái có đôi má bầu bĩnh với nụ cười thật tươi tấn thuần khiết.

“Ha ha, tao nói ko sai chứ, em này nhất định xinh đẹp mà!” Văn Hổ vô cùng đắc ý vẩy vẩy tầm ảnh trong tay. Trên mặt đều đã lộ ra tình cảm của con trai mới lớn.

Văn Long ôm lấy cổ nó nhìn nhìn một chút, xong lại nhanh nhẹn đọc ngấu ngiến bức thư, rồi từ từ nói: “Mày đắc ý cái gì thế. Em chính là đọc những lời tao viết trong thư nha.”

Văn Hổ liền ko chịu nói: “Mày đừng quên, người trong hình là tao nha. Nếu em nhìn ko thuận mắt, sao có thể viết lại cho tụi mình được chứ? Mà.... Trong thư viết cái gì thế?”

“Ha, em nói muốn làm bạn lâu dài với tao nha. Qua mấy ngày nữa muốn đến chỗ nào đó để chúng tao có thể gặp mặt thật bên ngoài.” Văn Long ko khỏi hơi đông đưa cổ, lòng có chút đắc thắng.

Văn Hổ nghe chẳng lọt tai chút nào: “Mày mà đẹp nổi gì. Người em muốn gặp là tao.”

“Nhưng tao mới là người viết thư làm quen mà.”

“Thì em chỉ nhìn hình dáng thôi. Sao lúc đó mày ko chịu chụp hình mày đi?”

“Mày! Mày dám giành phần của tao?”

“Tao? Tao thì sao, tao muốn giành thì giành, dù sao thì em cũng muốn gặp tao mà.” Văn Hổ nắm chặt lấy tấm ảnh chụp, nhìn đôi môi mềm mại như cánh hoa, khuôn mặt tựa đá anh đào của người trong hình, đến nựng một cái nó còn ko dám nữa nha.

30. Chương 30: Tỷ Tỷ

“Hứ!” Văn Long sao lại chịu nổi tính cách ngang tàn kia, liền ra vẽ ta đây mà hỏi: “Mày có biết mỗi lần viết thư, tao và em đã trao đổi chuyện gì ko hả?”

Này.... Lần nào đọc thư cũng có hơn phân nửa là ko hiểu. Văn Hổ ngây ngốc nhìn, nhượng cho Văn Long được 1 trận đắc ý. Tay nắm chặt lại, nó từ từ bước đến, cổ ưỡn cao người mà nói: “Tao trời sinh đã viết văn lưu loát! Bàn cùng em nào là thi ca, điển cố, danh tác, ôi thôi nhiều lắm. Mấy cái này mày có hiểu gì ko hả?”

Nhắc đến điển cố, Văn Hổ bỗng nhiên đỏ mặt. Nó lần nào thi trắc nghiệm môn văn đều dốt đặc cán mai. Đến sách giáo khoa là văn học hay lịch sử nhiều khi còn phân biệt ko được nữa kia. Lần này thật muối mặt cho người ta cười mà.

Lúc trước chẳng chịu học hành cho tử tế, giờ thì rước nhục vào mình rồi. Thế là mặt nó càng lúc càng đỏ gay vì xấu hổ, khốn đốn ko thôi.

“Văn Long, mày lúc đó chẳng phải cũng cuốn cuốn tìm sách sao? Còn đến cả thư viện mượn nữa mà.” Văn Pháp thấy giữa hai người nọ bắt đầu căng thẳng, liền chen miệng vào.

Sự khó chịu của Văn Hổ ko phải đôi ba câu là có thể dứt ngay được. Nó cẩn thận nhét tấm ảnh vào bao thư rồi đứng chống nạnh đó, khí thế rõ ràng là đang muốn gây sự: “Dù gì thì tao với mày chỉ được chọn 1 người thôi.”

“Được, nếu ai thắng thì đi gặp, người còn lại cấm có nói năng gì.” Văn Long cũng ko vừa.

“Quyết định như vậy đi. Chúng ta thi cái gì đây?”

“Thi....thi bơi đi, đến chỗ trũng nước ở phía tây kia. Xem ai hơn ai nào?!”

“Được, tao sợ gì mày.”

Cả hai đều nắm chặt tay, dõng dạc bước ra cửa. Văn Pháp thấy vậy liền lo lắng, nhịn ko được mà cản lại.

“Đừng đi, đừng đi, thầy cô đều nói chỗ đó nguy hiểm lắm, tuyệt đối ko được bơi lội gì đâu. Bà ngoại cũng ko cho phép tụi mình bước ra khỏi cửa mà.”

Văn Long hất tay nó ra, kinh thường nói: “Gan mày nhỏ quá vậy. Nếu ko dám thì có yên ổn ở lại nhà đi. Để tao và Văn Hổ thi đấu cho xem.”

Mấy lời cãi nhau cứ ồn ào truyền ra ngoài. Bỗng cạnh cửa truyền đến tiếng ho [khụ] 1 cái. Khiến bọn chúng đều đồng loạt há mồm, ko gian đã yên tĩnh hơn rất nhiều.

“Cãi nữa đi, cãi nữa đi. Ba đứa oan gia này, nhà cửa chẳng có lấy 1 ngày yên tĩnh với tụi bây! Ổn ào cái gì vậy?” Bà Phùng vừa bước đến vừa mắng: “Văn Pháp, mày nói xem náo loạn lên thế là vì chuyện gì?”

“Tụi nó....” Văn Pháp dừng lại khoảng 3 giây, rồi thành thực nói: “Tụi nó muốn đến chỗ trũng đằng kia để bơi ạch.”

Bà Phùng vừa nghe xong thì cảm thấy lòng bùng cả hai lỗ tai. Bà lão già yếu vóc dáng vốn chẳng cao là mấy, liền cố lấy hết sức kéo thẳng thân mình ra.

“Hai đứa mày ko biết chừng nào mới làm tao ko lo lắng nữa đây? Đã bảo là bớt ra cửa, bớt ra cửa đó. Thì làm ầm lên đòi đến chỗ trũng kia bơi lội hả? Hai đứa mày ko sợ bị quỷ nước bắt đi gặp long vương sao? Ko sợ một khi chìm xuống nước rồi thì ko thể gặp lại cha mẹ tụi bây nữa sao? Tụi mày....”

“Bà ạch, đó là mê tín! . . . Ayda....” Văn Long chưa nói hết câu đã bị bà nội mình nhéo vào lỗ tai đau gần chết. Nó liền hoảng hồn ko dám nói năng gì cả.

Bà Phùng uy phong lẫm liệt sau khi uy phong lẫm liệt dạy dỗ hai thằng cháu xong, thì run run chỉ tay bảo chúng đến bên bàn cơm.

“Ăn sáng đi!”

Mấy bát cháo loãng cùng bánh giò còn bốc khói nóng hổi trên bàn. Văn Long và Văn Hồ đều quay đầu néng gợn nhìn bà Phùng rồi nhìn đến Văn Pháp: “Đều tại mày mách lẻo với bà!”

Văn Pháp húp 1 ngụm cháo, ko cam tâm mà nói: “Bà hỏi mà....”

“Đồ phản bội!” Văn Long hung hăng phun ra mấy từ mà nó học được trong bộ phim phản gián tối qua.

Chuyện này đương nhiên là bà Phùng ko hề nghe được rồi. Bà còn đang bận rộn dọn dẹp lại mấy khăn, dù, quạt,...từng cái từng cái đều đặt trong một chiếc xách tay màu đất mà bà thường hay mang theo khi ra ngoài. Vừa nhìn sơ là biết đang chuẩn bị đi đâu đó rồi.

“Bà ngoại định đi đâu thế?” Văn Pháp như chú dê con nhìn nhìn bà mình mà hỏi.

Bà Phùng đang định đi gieo quẻ ở một bà đồng nghe nói là linh lắm, nhưng lại sợ nói ra sẽ bị lũ cháu nghịch như quỷ kia cười nhạo là mê tín, nên chỉ đáp cho có lệ 1 câu: “Chuyện của người lớn, con nít con nôi biết gì.”

Là trẻ con thường sợ nhất bị mắng là trẻ con. Thế là Văn Pháp liền ngoan ngoãn mà im miệng lại, mặt nó có chút ko vui.

Bà Phùng cũng chẳng rảnh mà quan tâm đến. Lòng cứ tính toán xem đi đứng thế nào là tiện nhất. Từ đây đến đó khoảng nửa tiếng, sau khi xong xuôi có lẽ cũng kịp về nhà nấu cơm trưa cho mấy thằng oan gia này. Thế là mấp máy miệng dặn dò: “Ba đứa tụi bây nhất định ko được ra khỏi cửa nghe chưa. Ở nhà phải ngoan ngoãn làm hết bài tập mà thầy cô giáo ra cho. Nếu ko, khi về tao sẽ nhéo đứt luôn lỗ tai luôn cho coi!”

“Dạ biết.” Cả ba đứa miễn cưỡng gật đầu.

“Hôm nay trời u ám, nhớ kỹ, chừng nào chuyển mưa thì phải đóng hết cửa sổ lại, tránh cho nước mưa bay vào nhà nha. Còn nữa, nếu qua 11 giờ mà tao chưa về kịp, có đói thì ăn bánh quy đỡ đi” Bà Phùng cuối cùng cũng đã dặn dò xong xuôi, lấy tay vuốt vuốt lại tóc mình rồi ra khỏi cửa.

Cánh cửa đóng lại. Bên ngoài truyền đến tiếng xoay chìa khóa cửa [Rắc rắc rắc rắc]

Bên bàn cơm hình chữ nhật, ánh mắt của Văn Long và Văn Hồ lóe ra tia hung dữ. Hai đứa nó cùng nhau nắm lấy Văn Pháp mà kéo lên, miệng ko ngừng ồn ào: “Bắt được mày rồi, đồ phản bội. Hôm nay để tao vì dân trừ hại mà tiêu diệt mày.”

Ngay tại cửa vào nhà 302, cả hai người là Biện Chân và Chu Hà Sinh đều đứng yên như tượng mà rơi vào trầm mặc. Mãi thật lâu sau, Biện Chân mới sực tỉnh, cô lên tiếng nói trước: “Có bức thư của anh ở nhà em nè. Chiều qua, ba em đến bưu điện, thuận tay đem về luôn đó.”

“Àh.” Chu Hà Sinh máy móc đáp lại 1 tiếng. Anh thấy Biện Chân trở vào nhà lấy lá thư kia cho mình, liền lúng túng nói cảm ơn. Ko khí ngưng ngưng tưởng chết đi được, anh ko muốn ở lại lâu, do dự một chút, vẫn là thất thiếu hướng lên lầu bước đi.

Để lại 1 Biện Chân đang tựa người vào cánh cửa khép hờ mà căn môi. Tay cô ko ngừng day day vạt áo. Hết nắm lấy rồi buông ra, buông ra lại nắm lấy, cứ trì hoãn ko muốn bước vào nhà.

Mãi đến khi Cố Viễn Thần một lần nữa bước qua mặt cô. Cậu cuối thấp đầu, dáng vẻ cao gầy mỏng manh. Biện Chân nhin ko được mà lên tiếng gọi.

“Cố Viễn Thần.” Đây là hai người hàng xóm lần đầu tiên nói chuyện.

Cố Viễn Thần quả nhiên đứng chững lại, cảm thấy ngoài ý muốn nhìn cô. Nhưng chưa đầy 1 giây sau thì mắt đã lấy lại bình thần, tựa như đang chờ nghe Biện Chân nói vậy.

“Anh....” Biện Chân nghiêng chặt răng, ko khỏi có chút ngượng ngùng mà hỏi. “Anh có phải là thích.....đàn ông? Anh và Chu Hà Sinh....?”

Ánh mắt của Cố Viễn Thần sau khi nghe câu hỏi này thì tự nhiên diễn dịch thành “Ám muội vô cùng” “thâm sâu khó dò”. Cái gì mà thích? Rồi đàn ông? Còn cùng với Chu Hà Sinh nữa?

Tờ báo trong tay vô thức rơi xuống đất, ngạc nhiên thật lâu. Cậu ngồi xuống nhặt lên, ánh mắt hỗn loạn lúc nãy đã biến mất ko còn dấu vết.

“Tôi sẽ ko thích bất kỳ ai hết.” Cố Viễn Thần tuy nói chuyện rất nhỏ nhẹ, nhưng lại vô cùng kiên định.

Biện Chân thật ko tài nào hiểu được điều cậu nói, liền hỏi: “Là có ý gì thế?”

Cố Viễn Thần lắc lắc đầu, ko trả lời cô chỉ nhẹ nhàng nói 1 câu: “Chẳng có ý gì cả!” Rồi vẫn như cũ mà bước lên lầu.

31. Chương 31: Cả Ba Đều Chết

Văn Hổ, Văn Long vừa ăn sáng vừa hậm hực. Cửa chính bị khóa ko cách nào chuồn ra ngoài được. Muốn leo xuống nhưng lại bị lang cang ngoài cửa sổ cản lại. Tụi nó thật chẳng biết làm sao bây giờ?

“Mẹ nó, bà nội cũng quá đáng lắm, ra ngoài là khóa ngay cửa lại. Thật tuyệt đường sống của chúng ta mà.”

“Cũng không hẳn như vậy, chúng ta thử tìm cách khác coi. Nếu ko thì,...cạy cửa đi?”

“Hứ, làm như ai cũng khỏe như trâu giống mày vậy!”

Hai đứa cứ ngồi bịch xuống sàn nhà, thật muốn đi bơi quá đi mất. Đầu tụi nó cứ toàn là tiếng nước tí tách. Còn Văn Pháp thì đang ngồi trước mặt cả hai mà cắn bút với mấy công thức toán trong đồng bài tập.

“À, có rồi!” Văn long hưng phấn kêu lên. Nó bỗng trở nên vui vẻ thật bất ngờ.

“Có gì, mau nói.”

“Vẫn là phương pháp so kè tốt nhất. Nín thở!”

“Ha, ý kiến này hay nha. Sao trước giờ tụi mình ko chơi chứ. Tao đi lấy hai chậu nước.”

“Khoan đã,” Văn Long cản lại, xong kéo nó vào nhà bếp mà nói: “Chậu nước cạn lắm, rất dễ ăn gian nha. Tao nhớ là trong nhà mình có bồn nước dự trữ mà. Cứ đem nước đổ đầy rồi cùng dìm đầu vào trong đó, ai ko chịu được, nổi lên trước thì coi như thua.”

“Được, ai sợ ai.”

Hai đứa đổ thêm nước vào bồn cho thật đầy, sau đó bắt thêm hai cái ghế, nhướn người nhìn vào, bên trong đã tràn trề rồi. Văn Long và Văn Hổ cùng cởi áo bắt đầu, còn Văn Pháp là trọng tài.

“Tụi bây hết trò rồi sao mà cứ dậm đầu vào mấy thứ nguy hiểm hoài vậy.” Văn Pháp cứ luôn miệng ngăn cản.

Văn Long, Văn Hổ đã sớm say men cá cược, nên ra lệnh cho nó: “Mày bớt nói nhảm chút đi, cứ đứng yên đó nhìn nhìn coi đứa nào trôi lên trước là được rồi. Tồn vài phút chứ mấy.”

Không còn cách nào khác, Văn Pháp đành phải hô lên 1 tiếng, ra hiệu bắt đầu. Hai cái đầu cùng lúc chìm xuống bồn nước, chỉ còn lộ ra dúi tóc đen thui, mặt nước cứ sóng sánh bình lặng.

Vài giây sau, Văn Pháp bỗng nghe bên ngoài truyền đến 1 âm thanh giòn tan, nghe rất rõ ràng. Nó từ phòng bếp bước ra phòng khách đảo mắt nhìn xung quanh, thì phát hiện cửa sổ phía tây đã bị vỡ một mảnh kiếng. Cánh cửa chống chọi nghiêng về phía bên ngoài. Mấy mảnh kiếng màu lam bị vỡ rớt vương vãi trên sàn nhà. Nó nặng nề bước đến gần, thấy mấy mảnh vỡ cứ kéo dài lăm lăm từ cửa sổ đến tận sàn nhà.

Văn Pháp thật cẩn thận đóng chặt cửa sổ lại, lúc này nó mới về lại nhà bếp. Giày nó như bị bê bết dính dơ, vôi vàng di chuyển theo một tiếng gọi xa xăm ko thể cưỡng lại được từ đâu đó. Vừa đến ngoài phòng bếp thì phát hiện, cửa nhà bếp ko hề có gió thế mà lại bị khép chặt. Càng làm nó hoảng hốt hơn nữa là, cánh cửa kia dù đẩy thế nào cũng ko thể nhúc nhích.

Văn Pháp cảm thấy mình mình đang bị bỏ rơi trước cửa. Nó ra sức xoay ổ khóa, đầu cứ ko ngừng đập vào cánh cửa.

“Văn Long, mở cửa. Văn Hồ đừng thi nữa, cửa kiếng nhà chúng ta vỡ nát rồi.”

Trong cánh cửa kia, ko có ai trả lời nó cả. Từ những kẻ hở, có thể nghe được tiếng nước chảy đang vọng ra, dường như còn có cả tiếng ghé đang kéo lê trên sàn nhà. Tiếng thùng nước trống rỗng đang đập vào mép bồn. Còn có ánh sáng mong manh vừa vụt qua rồi biến mất nữa.

“Đừng giỡn nữa mà.” Văn Pháp cảm thấy giận bọn nó lắm, tức đến nỗi ko biết nói gì luôn. Thế là nó dùng hết sức mình đập ầm ầm vào cửa, như muốn tự tay phá nát nó ra ko bằng. Nhưng ko hiểu sau cánh cửa nó lại dị thường vững chãi, đến nỗi lớp sơn mỏng bên ngoài cũng chẳng hề hấn gì cả, cứ [bình bình] cộng hưởng lại nắm đấm của nó.

“Văn Long, Văn Hồ, mở cửa ra. Mở cửa! Văn Long...Văn Hồ....”

Thời gian từng giọt, từng giọt chậm chạp trôi qua. Văn Pháp ở bên ngoài gọi đến khản cả cổ họng. Trong cánh cửa kia tiếng nước chảy đã dần dần ngừng lại.

Tĩnh lặng, tĩnh như tảng đá nhỏ ngoài sân ở quê nhà trong ký ức của nó. Nó thỉnh thoảng cũng có đi qua chỗ đó, tiếng bước chân cứ dồn dập như còn một ai khác đang theo cùng rồi bước lên đá mà đi. Nếu bạn đi nhanh nó nhanh, đi chậm nó chậm. Mỗi khi gắng sức chạy thì nó như đang đuổi theo. Mà Văn Long cũng thường hay trốn ở đâu quanh đó, miệng gắn vào cái lưỡi dài đầy máu, còn đeo thêm răng nanh xiêu vẹo, nhát cho Văn Pháp phải khiếp vía từ nhỏ đến lớn luôn.

“Đừng có dọa người như thế!” Văn Pháp gom hết bao nhiêu uất ức từ nhiều năm trước mà thốt lên lời. Nó kiềm ko được, bỗng nhiên muốn khóc. Hu Hu nước mắt nghẹn ngào cũng ko thể nào ngăn được sự yên tĩnh lạ lùng đang xâm chiếm tâm hồn nó. Đến tận cùng đều ko có tiếng động nào hết. Bọn Văn Long, Văn Hồ trước giờ chưa từng vui đùa mà yên lặng như thế. Đứa trẻ 15, 16 tuổi làm gì mà ko thích vui chơi ồn ào.

Văn Pháp nhếch nhác lau lau mũi. Lại gõ cửa 1 lần nữa, bên trong vẫn ko có phản hồi gì cả. Nó vội chạy đến cửa lớn kéo lê thùng dụng cụ đến. Búa, kiềm.... Búa chắc dùng được.

Cầm lên tay búa sắt. Văn Pháp chạy đến cửa nhà bếp hét lớn lên: “Văn Long, Văn Hồ, nếu còn ko nói nữa là tao phá cửa đó nha. Tụi bây nói gì đi, đừng giỡn nữa mà.”

Giọng nói như gào khóc, bên trong vẫn như cũ, im lặng như tờ.

Lòng Văn Pháp hoảng sợ, bắt đầu gơ búa lên đập nhát đầu tiên [Rầm!] Tay vẫn chưa dùng hết sức, cánh cửa chỉ bị chấn động một chút, tuyệt ko nứt mẻ gì.

Bên trong phòng vẫn tuyệt đối yên tĩnh khiến Văn Pháp càng lúc càng rối loạn. Nó dùng hết sức hung hăng búa xuống, thậm chí là đem toàn bộ sức lực mà phá cửa.

[Rầm! Rầm! Rầm! Rầm! Đùng!] Tay của Văn Pháp cuối cùng cũng búa ra được một tiếng phá cửa lanh lanh giòn tan. Bắt đầu đau đốn, sức lực giống như ánh mặt trời lúc hoàng hôn, sáng bừng lên rồi vụt tắt. Ngón tay giờ lại run rẩy, tay cầm búa ko nổi nữa cứ để mặc nó rơi xuống.

Mặt đất màu đỏ đậm giờ đang vương vãi ko biết bao nhiêu là mảnh vỡ, mà nguyên nhân chính là chiếc búa nằm chổng chơ kia. Có vài mảnh nhỏ bám vào quần của Văn Pháp. Nó hồng hộc thở, mắt mở to nhìn cảnh tượng bên trong.

Đầu của Văn Long và Văn Hồ vẫn còn cắm trong bồn nước. So với lúc này thì sâu hơn nhiều, cả cái cổ ồm ồm dài hoẵng đều cắm vào. Tư thế thật kỳ quái, Cánh tay Văn Long hãy còn bám vào thành bể, còn Văn Hồ thì có 1 cái đầu đang chìm sâu trong nước.

“Tụi bây đừng giỡn nữa mà, tao đã phá cửa rồi đó.” Văn Pháp khóc ko thành tiếng. Nó bước qua vũng nước còn đang đọng lại trên sàn, nắm tay Văn Long mà kéo. Bỗng nghe loạt xoạt, rồi 1 tràng âm thanh cộng hưởng với nhau. Văn Long cả người té nhào trên mặt đất, thùng nước và ghế cũng ngã ngay xuống. Nước ko màu ko sắc cứ tràn ra cả sàn nhà, làm ướt đi nền gạch màu đỏ đậm, rồi nó cứ chảy tràn lan hết chỗ này đến chỗ khác, như đang khiêu khích với đôi chân của Văn Pháp vậy.

“Văn. . . Văn. . .” Hai hàm răng của Văn Pháp va vào nhau. Nó nhìn đầu tóc ướt mem của Văn Long, trên cổ nó còn lưu lại một dấu vết đen huyền, rực rỡ đến chói cả mắt. Bỗng nhiên cả người cảm thấy ko thể nào thở nổi nữa.

Tử vong. Trước giờ tụi nó đều trốn trong nhà, nhìn lên ra khe cửa những đoàn đám ma. Nào là nam là nữ mặc tang phục, còn có lá cờ màu đen, nổi bật lên đó là dãy nhóc chữ trắng. Một cổ quan tài tối đen như mực. Bọn nó thường hay nó trong quan tài là người đã ngủm cù đèo từ đời tám hoánh nào rồi. Trong bọn, chỉ có Văn Pháp thường hay che mặt ko dám nhìn, nó nhát lắm cứ tưởng tượng trong đó nào là ma quỷ, yêu quái, với ranh nanh trắng hếu lưỡi dài, miệng ngoác thật đáng sợ.

Hơi thở của tử vong.

Chân Văn Pháp nhùng ra, run rẩy, một chất lỏng túa ra ướt cả quần, dòng nóng ầm kia men theo đùi mà chảy vào trong giày. Nó ko kiềm chế được.

Chết lặng hồi lâu, đầu liền bắt đầu phản ứng với sự việc trước mắt. Từ trong sâu thẳm của tâm hồn bảo Văn Pháp là phải chạy ra ngoài mà trốn. Nó ngã chổng gọng, bả vai bị đập xuống, khóc thút thít ko thành tiếng, lòng sợ hãi vô cùng, tai bỗng nghe được tiếng cọ xát the thé như trong trí nhớ. Tiếng động đó như đang ăn mòn vào xương, [xoạt xoạt xoạt] vang lên.

Sau lưng nó thật sự có tiếng bước chân lạnh lẽo vang lên. Nhiều năm về trước cũng ko rõ ràng như thế. Sao mà lạnh quá, lạnh tận xương tủy. Bước chân kia đang tiến đến, bước thẳng thừng đến gần nó.

Khiến người như cảm nhận được 1 trận cuồng phong lạnh lẽo đang thổi tới.

Mắt Văn Pháp ráo hoảnh, nó chạy nhanh đến cửa lớn, tay liều mạng mà đập vào cánh cửa. Cửa vẫn khóa. Nó điên cuồng nghĩ muốn rời khỏi đây, khó khăn lắm mới có thể mở miệng phát ra lời cầu cứu thảm thiết: “Cứu con, cứu con, bà ngoại ơi....Chú Biện ơi....”

Mấy âm thanh này từ trong nhà họ Phùng truyền ra ngoài, hòa lẫn vào khoảng ko lảng đãng thì trở nên loãng hơn rất nhiều. Nhưng, trong tòa nhà cao lớn này, nhà nào nhà nấy đều đóng cửa kín mít cả. Người ở đây đều có thói quen như thế, bất quá thỉnh thoảng của có nán lại lắng nghe thử xem nhà bên cạnh là tiếng động gì.

“Cái bọn ba đứa Văn Long này lại giỡn ầm ĩ nữa rồi.” Biện Chân dùng khăn lau lau mấy ly trà bằng thủy tinh ở phòng khách. Vừa nói vừa nhìn mấy vết bẩn vẫn còn bám bên mép ly, liền cúi xuống hà 1 cái để lại trên đó 1 mảng hơi nước.

Biện Trung Thành đang đeo kiếng lão, ngồi trên ghế đọc Mộc Lan kiếm phổ. Anh “ừm” 1 tiếng, rồi lại tiếp tục dùng tay múa múa theo mấy tư thế trong đó.

Dưới chân lạnh như băng, miệng cũng kêu ko thành tiếng nữa rồi. Văn Pháp bắt lực nhìn cánh cửa, quay người.... Nó thấy khoắn ko rộng rãi ở phòng khách, TV, ghế dựa, sofa,...Cảnh tượng quen thuộc bỗng trở nên xa lạ. Vì hoảng loạn, vì mơ hồ, vì kí ức lạnh như băng đang nặng nề tỏa ra sát khí. Vì ko thời gian đang u ám càng lúc càng đè nặng lên nó. Tiếng bước chân cọ xát càng lúc càng sát bên cạnh. Hoảng hốt, đầu bỗng lang mang, ánh đèn màu lam kia, đứng rồi là đang vẽ mặt người, rõ ràng đang từ từ hình thành mặt người mà....

Rất nhiều mặt người, cuối cùng thì vắn vẹo ma quái, rồi tất cả đều vỡ vụn. Ngược nó như bị đâm nát vào, đau đớn quá, lạnh quá, cổ họng hô hấp khó khăn. Ko thở nổi! Cuối cùng cũng chẳng có thứ gì đến cả.

32. Chương 32: Ko Nỡ Kết Thúc

Thiết Hành bước vào nhà 201, dựa vào vách tường lặng yên mà bật lửa.

Lần đầu tiên anh tiếp nhận vụ án mà 3 cậu trai cùng một lúc ngoài ý muốn tử vong. Hơn nữa, ba đứa nhóc này anh vừa gặp qua cũng ko lâu lắm. Cả ba đều là những đứa trẻ rất ngây thơ, khờ khạo. Tuổi mới 15, 16 thôi, trẻ trung phơi phới.

Lại nhớ đến, hôm nay cục trưởng cục hình cảnh đã phải quay cuồng với bọn ký giả, rồi vờ là mình vô cùng bận rộn để từ chối trả lời. Ko còn cách nào khác bọn nhà báo lá cải kia mới hợp sức với nhau thêm mắm thêm muối thật nhiều điều đi.

“Thiết Hành, giờ toàn bộ thành phố đều tập trung vào án mạng ở Hòe Thụ Lý. Thượng cấp cũng rất quan tâm đến chuyện này, bảo là sự kiện ảnh hưởng đến dư luận xã hội. Nên theo ý tôi, cậu đừng điều tra đi điều tra lại làm gì nữa, cứ lấy giám định của pháp y làm chuẩn cho rồi đi.”

“Chư Cát cục trưởng, em ko hiểu, nếu bị gây áp lực thì khỏi điều tra nữa àh?”

“Vì nếu cứ chăm chăm vào đó, rất có thể sẽ gây khủng hoảng trong dân chúng. Chẳng có ý nghĩa gì cả!”

“Nhưng sếp cũng nên biết, trên thi thể người chết nào cũng có dấu tay màu đen cả. Đến chuyện này cũng giải thích ko xong, sao có thể coi nó là sự cố bình thường được chứ!”

“Thiết Hành, bộ cậu muốn toàn bộ dân ở thành phố này đều biết về dấu tay đen này mới vui sao. Án mạng bí ẩn sao lại đem ra bàn như chuyện trà dư tửu hậu thế? Giờ cũng còn rất nhiều người mê tín đó, mấy chuyện gây hoang mang này chỉ tổ làm loạn thêm thôi. Mà mấy vụ án kia, rõ ràng là bên pháp y đã xác định là ngoài ý muốn rồi còn gì. Chúng ta phải mau mau đưa ra kết luận cuối cùng chứ, đừng để người ta nói ra nói vào. Bảo là cục cảnh sát của chúng ta chẳng biết làm gì, chỉ tổ lãng phí nguồn lực quốc gia....”

“Cục trưởng, ý của sếp là nên ém nhẹm chuyện này sao?”

“Không phải là ém nhẹm cho qua chuyện, mà đến pháp y còn giám định ko ra mấy nghi điểm trong đó mà. Chúng ta ko thể nào tiếp tục làm mấy chuyện rảnh hơi như thế được nữa.”

“Cảnh sát nào ngày đầu tiên đến đây, cũng đều nghe sếp nói là: hiện trường vụ án ko hề có cái gì là ngẫu nhiên tồn tại cả, nó ở đó thì chỉ có thể là một manh mối thôi.”

“Đúng, là tôi đã nói như thế đó. Nhưng có thể áp dụng cho vụ án này sao. Giờ tôi hỏi cậu, cậu nói xem tại sao lại có thể để lại dấu tay như thế? Ngoài dấu tay màu đen ra thì còn có nghi vấn nào khác nữa ko?”

“Ko có, nhưng cũng ko thể nói đây là ko có nghĩa. Đây là sếp dạy em mà.”

“Thiết Hành, cậu đâu phải mới làm hình cảnh ngày một ngày hai. Sao cứ khí thế trào dâng như bọn tân binh mới vào ngành thế kia. Ko cần cậu nói tôi cũng biết, mấy dấu tay đen kia, bên pháp y cũng ko thể phủ nhận được. Tôi là cục trưởng nhưng tôi cũng là hình cảnh mà. Nếu vụ án có nghi vấn, ko cần cậu nói tôi cũng sẽ ko bỏ qua đâu. Bất quá, giờ 1 chút cũng ko có nữa là.”

“Em biết, lời sếp nói cũng có lý riêng. Nhưng đối với mấy vụ án này, em ko cách nào chấp nhận được. Thậm chí kết thúc bây giờ liền cảm thấy thật ko đành lòng chút nào cả. Em ko thể xếp xó lại những hồ sơ đó được. Em ko thể.”

“Thiết Hành, đây là quyết định của tôi, cũng là sự thống nhất của cấp trên đó.”

“Em xin lỗi, cục trưởng, em ko thể tiếp nhận được.”

...

Mùi phun ra khỏi thuốc mờ mờ, mỏng dần rồi từ từ tiêu tán trong ko khí. Cửa lớn của phòng 201 mở ra, bước chân rời đi. Sau lưng còn văng vẳng tiếng khóc than thảm thiết của bà Phùng và mấy lời an ủi của hàng xóm.

Lữ Thiên chậm rãi đến bên cạnh Thiết Hành, chăm chú nhìn anh, “Thiết đội trưởng àh, hôm qua anh cùng Chư Cát cục trưởng cãi nhau àh?”

Thiết Hành phả ra 1 ngụm khói, lắc lắc đầu nói: “Ko, tôi chỉ là ko thể nghe theo lời ngài ấy thôi.”

“Em còn nghe nói. Chư Cát cục trưởng bảo anh ngừng điều tra, nhưng anh ko chịu.”

Ko ngờ tin đồn lại truyền mau đến thế. Thiết Hành dùng ngón tay để vào miệng ra dấu im lặng, xong lại trực tiếp nói: “Ừh, nên sau này tôi ko thể theo vụ này nữa rồi. Hôm nay là lần cuối rồi.”

“Vậy anh điều tra xong rồi sao?”

“Điều tra.”

“Lén hả?”

“Tức là ko công khai rồi. Dù là cảnh sát, nhưng nếu ko được cho phép thì vẫn bị xem là bất chính đó!”

“Kia. . .” Lữ Thiên bỗng mỉm cười, đôi mắt trong veo nhấp nháy: “Chừa chỗ cho em 1 chân nữa nha?”

Thiết Hành có chút bất ngờ. Anh thật ko khỏi nhìn thật lâu vào đôi má phún phún như búp bê của cậu hình cảnh mới vào nghề này, thắc mắc: “Tại sao? Dù tôi với cậu là cộng sự, nhưng chuyện này là điều tra cá nhân. Hơn nữa kết quả thật mong lung đi. Cậu cố theo cũng chẳng có ít gì đâu.”

“Lại chết thêm 3 mạng nữa rồi đó. Sếp Thiết, nếu giờ em ko tham dự thì sau này làm sao có đủ tư cách để làm hình cảnh đâu.” Ánh mắt của Lữ Thiên lóe lên sự kiên định, sau đó là mỉm cười, nụ cười lấp lánh ánh sáng. Ở cậu có cái gì đó tin tưởng và chân thành thêm vào chút cứng đầu nữa. “Hơn nữa em muốn giúp anh, muốn giúp anh điều tra mà. Sếp Thiết cho em theo với, cộng sự với anh là vinh hạnh của em đó.”

Thiết Hành bị cậu làm cảm động. Đôi mắt trong suốt sáng ngời. Đúng kiểu nam tử hán 1 khi đã quyết thì bền chặt tâm can. Dù sao cũng ko sợ một mình đơn độc, kia đã có cộng sự rồi còn gì. Mà giờ muốn ko cho cậu theo cũng ko được. Cảm giác mới mẻ của anh lúc này thật ko thể dùng từ ngữ nào mà hình dung được.

Nhưng anh cũng chẳng biểu lộ chút biết ơn nào ra ngoài cả. Miệng chỉ đều đều nhả khói, giọng cố điều chỉnh cho thật ngưng đọng mà nói: “Đi thôi, chúng ta tiếp tục xem xét hiện trường nào.”

Chu Hà Sinh lại nghe tin ngoài ý muốn. Anh vội vàng chạy đến, thì thấy Biện Chân đang ăn nói nhỏ nhẹ mà an ủi bà Phùng. Hiện trường còn thấy mấy đường sơn trắng vẽ hình người ngay cửa, khiến người khác ko khỏi liên tưởng đến thảm kịch lúc đó.

Thật là thời buổi rối loạn, chuyện ngoài ý muốn cứ xảy ra ko ngừng. Giờ là thời nào đây? Anh buồn bã đứng nhìn thật lâu. Chẳng biết làm gì cả, đầu ko ngừng nhớ lại, mới sáng sớm nay thôi còn nhìn thấy ba đứa nó thật khỏe mạnh chạy giỡn loạn cả lên. Đứa nào cũng cao gầy nhưng ăn nhiều lắm, tui nhỏ như thế sao thoáng cái là chết rồi? Thật khiến người ta ko thể chấp nhận được mà.

“Áh?! Lại có người chết” Một giọng nữ nũng nịu vừa cất lên từ sau lưng, khiến anh quay đầu lại. Cổ Viễn Thần đang đứng ở cầu thang. Thái độ vẫn như khi nhìn thấy xác của Du Lộ Cương trước đây. Đôi mắt tối đen hun hút như bóng ma, thăm thẳm sâu đến độ người khác ko thể nhìn ra được suy nghĩ thật sự.

Mà âm thanh vừa phát ra lại là của Hồ Bích Mai. Tay chị ta đang nắm lấy cánh tay của Cổ Viễn Thần, đầu còn thân thiết dựa vào người cậu ta nữa. Vẻ mặt như đang bị dọa cho hoảng sợ ko thể tự thân đứng được ko bằng.

Lúc này, Biện Trung Thành thở dài ai oán từ trong nhà bước ra, sẵn tiện đóng lại cửa lớn của nhà 201. Vừa thấy ba người nọ đều tụ tập ở đây thì dặn dò: “Về nhà hết đi, chẳng giúp gì được đâu. Thiết đội trưởng vẫn đang điều tra đó. Còn nữa, tất cả mọi người nên chú ý an toàn. Chúng ta đã thấy quá nhiều chuyện ngoài ý muốn rồi, nên đừng đi lại lung tung nữa nha.”

Nói xong lại thở dài thêm cái nói nữa, rồi đổ dành mọi người: “Đi thôi đi thôi, nhà họ Phùng này, so với họ Trần ở lầu 1 còn thảm hơn. Một lúc chết cả ba mạng, thật là, haizzz.”

“Thật là đáng sợ chứ gì! Tòa nhà của chúng ta thật có tà khí rồi. Chú Biện àh, chú ở đây lâu nhất, nên chú cũng phải thật cẩn thận bảo vệ sự an toàn cho chúng tôi nha.” Hồ Bích Mai nũng na nũng nịu bước lên cầu thang, còn ko quên liếc mắt đưa tình với Biện Trung Thành vài cái.

“Đều là chuyện ngoài ý muốn. Tôi có là Tôn Ngộ Không cũng chưa chắc thắng nổi đâu. Vẫn là nên tự mình chú ý đi. An toàn là nhất đó.” Biện Trung Thành phớt lờ ánh mắt kia. Tầm nhìn của anh chuyển đến bàn tay đang nắm chặt lấy Cổ Viễn Thần, lắc đầu đầy ngụ ý. “Các người tuổi hã còn ít lắm. Vẫn là nên chú ý đến tác phong trong cuộc sống nha. Tuy giờ nói là tự do yêu thương. Nhưng vẫn còn là học sinh.... Cũng đừng học đòi theo người lớn đó...”

33. Chương 33: Say

Hồ Bích Mai ko chờ anh nói xong đã cười ha hả lên rồi. Gập cả người mà cười. Cười đến độ đôi mắt kiểu mị long lanh đầy nước, chị nói: “Chú đừng có lẩn như là ông già 180 tuổi ấy. Tôi sao lại quen với 1 đứa học sinh chứ. Chú già quá rồi sinh ra lú lẫn, cái gì là rõ ràng cái gì là ko rõ ràng đều sờ sờ ra đó thôi. Nhưng mà kể bên nhà còn có 1 bà thím già kia. Cũng có phong vị riêng lắm đó. Chắc chú cũng quan tâm đặc biệt lắm hén. Hay là đang lúc hồi xuân phải ko? Rồi nhìn tôi mà suy ra mình chứ gì?”

Biện Trung Thành bị chị ta phản pháo đến độ cứng cả quai hàm ko nói lại tiếng nào được. Vội vội vàng vàng mà phủ nhận: “Bớt nói bậy đi, người ta đã già như thế rồi.”

Hồ Bích Mai càng dựa sát vào Cổ Viễn Thần, cười khanh khách mà nói: “Vậy sao chú còn nói gần nói xa là chúng tôi có quan hệ mờ ám hả? Mà ko nghĩ là chúng tôi trong sạch đàng hoàng áh. Cũng chẳng nghĩ là tôi thấy thằng bé này đáng thương mà thu nhận chứ.”

Biện Trung Thành cuối cùng cũng lĩnh giáo được sự lợi hại của chị ta rồi. Anh bước đến cửa nhà mình, liền cắt đứt cuộc trò chuyện: “Được rồi, đừng nói nữa. Sau này tôi cũng ko nhiều chuyện nữa là được. Người chết liên tiếp khiến lòng ai cũng khổ. Chuyện giữa hai người hình như hay chắc là gì đó cũng ko ai dư hơi mà quan tâm đâu.”

Cửa đóng sầm lại, Hồ Bích Mai lại nhướng mày cười châm biếm thêm lần nữa. Chu Hà Sinh từ đầu đến cuối vẫn ko cười nổi 1 tiếng. Anh nhìn Cổ Viễn Thần, rồi lại nhìn đến Hồ Bích Mai. Bọn họ cứ tay trong tay. Lòng dạ rối bời.

Trở lại phòng mình, trên bàn còn đang đặt 1 phong thư. Cạnh đó vẫn còn 1 tờ giấy viết thư trắng trơn. Ko thể nhắc nổi bút, 1 hàng cũng chẳng viết nổi nữa.

“Hà Sinh, việc này em luôn canh cánh trong lòng. Giờ đã đến lúc hai chúng ta phải nhìn thẳng vào vấn đề phức tạp này rồi. Em biết, em là người yêu của anh. Lúc vừa bắt đầu, anh đã cho em ấm áp biết nhường nào. Anh tốt hơn những người khác rất nhiều. Thậm chí, anh đã khiến em vô tình xem nhẹ đi chuyện anh có thật sự yêu em hay ko. Chúng ta quen nhau được 4 năm, có lúc nồng cháy có lúc bình lặng, nhưng em vẫn cảm thấy những cảm giác ấy vẫn chưa thật sự đầy đủ. Vì anh vẫn luôn tránh né, khiến em ko cách nào có thể đối diện với vấn đề cần thiết nhất của bản thân. Anh yêu em thật sao? Anh cuối cùng có yêu em ko? Hay vẫn là do đã quen với việc chúng ta thân thiết từ trước đến giờ?”

Nếu anh vốn ko yêu, em dám chắc anh cũng ko thể nào chấp nhận được cuộc hôn nhân này? Tình yêu đơn phương có thể duy trì được hạnh phúc được bao lâu? Lúc này, em đã tỉnh ngộ thật rồi. Thời gian qua, em thật quá ngu muội.

Cho nên Hà Sinh, cho em câu trả lời đi. Dù kết quả ko như mong đợi của em. Đau dài ko bằng đau ngắn.”

Bốn năm bên nhau, cuối cùng cũng đến nông nổi này. Chu Hà Sinh ko thể nào ko thừa nhận tất cả đều tự tay anh tạo nên. Hơn nữa, câu trả lời xác thực chính là điều Lục Ngọc Na ko muốn nghe nhất. Trải qua bốn năm, tình yêu thành tình thân, rồi đến thói quen luyện ái, có thể dễ dàng phân biệt đến thế sao? Lòng anh khi quyết định là đau, là thương hay vẫn có chút mừng vui đây.

“Xin thứ lỗi, Ngọc Na, chúc em sau này sẽ mãi hạnh phúc.” Viết chỉ 1 hàng chữ ngắn ngủi thôi, nhưng lòng anh khó chịu đến vô cùng. Lặng lặng hồi lâu, liền lôi bia ra uống. Chỉ còn có 1 chai thôi. Xém chút đã quên, lần trước là cùng Cố Viễn Thần uống đến gần như chẳng còn lại gì cả.

Nhớ đến Cố Viễn Thần, lòng lại buồn miên man, xoay người đến nhà bếp tìm xem có thứ gì nhắm rượu được ko. Vẫn còn ít thịt khô mà Biện Chân đã mang sang cho anh, cũng đủ để nhắm tạm với 1 lon bia đi.

Nhìn nhìn nó 1 chút, rồi lại rót đầy 1 ly, đưa vào miệng hớp 1 ngụm lớn. Cay quá, lạnh lẽ quá. Một cơn nóng như lửa cháy xông thẳng từ cổ họng lên tận mũi. Đầu bỗng tỉnh lại 1 chút, tiếp theo là hà hơi 1 cái, lòng vẫn âm ỉ như đang cháy lên bởi muôn vàng đốm lửa nhỏ.

Chu Hà Sinh lắc lắc đầu, lúc này hơi nóng mới dịu lại 1 chút. Anh lại cầm lên chiếc ly, há miệng hớp thêm 1 ngụm nữa.

Trong nhà Hồ Bích Mai, Cố Viễn Thần từ lúc trở về đến giờ vẫn lặng lẽ nhìn xuống sàn nhà, như đang suy nghĩ gì đó.

“Viễn Thần, cưng giận chị hả?” Hồ Bích Mai nhìn cậu ta mà hỏi.

Cố Viễn Thần giật mình khôi phục lại tinh thần, cậu khó hiểu hỏi: “Giận chị cái gì?”

“Thì mấy lời vừa nói với Biện Trung Thành đó.” Hồ Bích Mai mắt phượng ngân ngấn nước mắt. “Cưng có biết chị ghét cái bộ dạng đạo mạo giả vờ của bọn họ lắm ko. Mắng thẳng vào mặt, nói chúng ta là đôi cầu nam nữ cũng được mà. Đằng này miệng thì nói như vậy chứ đầu thì chuyện đen tối nào cũng nghĩ đầy ra đó. Thật tức cười nha.”

Cố Viễn Thần lúc này mới hiểu được ý của chị ta, liền lắc nhẹ đầu nói: “Thanh danh đối với em mà nói là thứ ko thực tế, chẳng đáng để quan tâm làm gì. Huống hồ, tiếng tăm của em đã ko tốt từ lâu lắm rồi.

“Ai nói thế, cưng là người tốt ko ai sánh bằng bằng đâu,” Hồ Bích Mai tựa đầu vào người Cố Viễn Thần, nói tự đáy lòng.

Cố Viễn Thần vẫn cười thật buồn bã. Bỗng nghe ngoài cửa truyền đến tiếng gõ dồn dập, cứ hai ba tiếng rồi ngừng lại 1 chút, sau đó lại tiếp tục đập vào.

“Ai đó?” Hồ Bích Mai nổi giận với người vừa quấy rối ko khí tốt đẹp của mình.

“Cố. . . Cố Viễn Thần. . . Viễn Thần. . .” Ngoài cửa tiếng gọi càng lúc càng lớn, tiếng nói lè nhè nghe ko rõ lắm, nhưng vẫn nhận ra là giọng của Chu Hà Sinh.

Mặt Cố Viễn Thần biến sắc, nhanh chóng tiến đến mở cửa. Người bên ngoài lập tức ngã nhào vào, xém chút là đè hẳn lên người cậu rồi.

Chu Hà Sinh loạng choạng đứng ko vững nữa, trên tay còn cầm 1 cái ly thủy tinh. Mặt đỏ gay, chớp mũi hơi ướt ướt, anh vừa thấy Cố Viễn Thần thì thì mỉm cười.

“Cố Viễn. . . Thần, đến, đến đây uống rượu nè!”

Nói xong thì nắm lấy tay của Cố Viễn Thần hướng phòng 401 mà đi. Chân nam đá chân xiêu, loạng choạng cũng ko rõ phương hướng nữa rồi.

“Sao anh lại uống nhiều như thế?” Cố Viễn Thần nhìn anh trong hình dạng kia, lòng ko biết nên nói cái gì cho tốt đây, chỉ có thể quay lại nhìn Hồ Bích Mai rồi nói với theo: “Em đi trông anh ấy 1 chút!”

“Ừh!”, Hồ Bích Mai hơi gật đầu, ánh mắt chuyển dần sang khó hiểu, nhìn bộ dáng khác thường của Chu Hà Sinh lúc này chị lắm bực: “Sao lại ra nông nổi này?!”

34. Chương 34: Thổ Lộ

Ko ngờ Chu Hà Sinh khi uống say thì lại khác lúc thường nhiều đến thế, cứ làm loạn lên như trẻ con ấy. Cố Viễn Thần dù vóc dáng cũng ko thấp hơn anh là bao, nhưng thân hình lại hơi gầy yếu 1 chút. Cậu phải dùng hết sức mới có thể đỡ người vào phòng khách, cho anh nằm bịch lên sofa.

Chiếc ly trong tay nghiêng ngã, có chút rượu chảy ra, phả vào không khí đang oi bức thứ mùi ko biết gọi tên thế nào. Toàn bộ phòng đều có thể ngửi được vị cay nồng, xộc thẳng vào dây thần kinh của người khác.

Cố Viễn Thần gỡ chiếc ly trong tay anh ra. Chu Hà Sinh thì thắm gì đó, xong lại cười hi hi khó hiểu.

“Viễn Thần, Viễn Thần, lần trước em tìm anh uống rượu....Rượu,lần này lại cùng uống đi. Hết bia rồi, chúng ta uống rượu, uống rượu trắng nhá....”

Cố Viễn Thần đang ngồi trước sofa, bỗng nhiên thấy bức thư trả lời của Chu Hà Sinh. “Ngọc Na, thật xin lỗi, chúc em sau này sẽ mãi hạnh phúc”. Cậu nhìn kỹ lại, cũng có thể đoán được sơ lược chuyện gì đã xảy ra. Chỉ có thể thở dài nói: “Rượu có thể giải quyết được chuyện gì? Sau khi tỉnh lại, thì càng thối tha hơn.”

Cậu cười khổ 1 cái, bước vào nhà vệ sinh, nhúng ướt chiếc khăn, để giúp Chu Hà Sinh rửa rượu. Thật ko thể ngờ là Chu Hà Sinh đã nhanh như chớp từ sofa ngồi bật dậy, chớp lấy chai rượu há miệng mà tu ừng ực.

Thấy anh thổ hổn hổn, vẫn cười ngây ngô, miệng ko ngừng lảm nhảm: “Xem ai say trước nào? Nhất định ko phải anhko phải anh rồi...” Cố Viễn Thần cũng bất giác bật cười, tay nắm lấy cổ chai, muốn giật ra nhưng lại ko dám dùng nhiều sức lực.

“Đừng uống nữa, đưa em chai rượu đi.”

“Không đưa.” Chu Hà Sinh bắt đầu mơ hồ chẳng biết trời trăng gì cả. Cố Viễn Thần thấy vậy cũng hết cách, đành phải buông tay. Chu Hà Sinh liền ôm chặt lấy cái chai, gã nhào xuống sàn nhà, đổ cách nào cũng ko chịu buông ra.

“Em có biết ko? Ngọc Na đã suy nghĩ thông suốt rồi. Anh thương cô ta, nhưng lại do dự ko muốn kết hôn. Cô ta liền nói anh ko yêu cô ta. Anh cãi lại ko được, em ơi, anh ko yêu cô ta, thì yêu ai đây hở em?” Rượu vào lời ra, Chu Hà Sinh đem tất cả những lời trong lòng bộc bạch ra hết. Chốc chốc lại nói tiếp: “Anh thật lòng yêu 1 người, yêu nhiều lắm. Nhưng người ta ko thêm để ý đến anh, người ta cứ chăm chăm đùa giỡn tình cảm với Hồ Bích Mai, chứ ko thêm để ý đến anh.... Anh thích con trai, anh có phải là biến thái ko nhĩ? Anh thương người ta nhiều lắm nha, ko gặp người ta là thấy khó chịu ngay, nhìn người ta thân thiết với người khác anh càng khó chịu hơn nữa. Anh ko phải biến thái chứ là gì nữa? Mà người ta nào để ý đến anh, nào đâu để ý đến anh....”

Từng câu một cứ tuôn ra 1 hơi 1 tràng thật nghiêm chỉnh, rõ ràng ko giống như là lời của người say. Nó như sự chuyển biến mạnh mẽ trong tình cảm, vốn đã có từ lâu chỉ là được dịp liên tuôn trào ra mà thôi.

Cố Viễn Thần càng nghe càng nhú mày trầm mặc. Lòng cậu đau âm ỉ, cổ nhẩn nại mà nói. “Tại sao lại nói như thế, anh đang tự hại mình đó. Với anh, ko nghĩ là sẽ hại anh đâu.”

Nhưng “Viễn Thần, Viễn Thần, Viễn Thần. . .”, từng tiếng, từng tiếng một như đang quất vào nỗi đau của cậu, phá hủy đi bức tường thành kiên cố. Anh thật giống như thiêu thân trong bóng đêm, cứ khát khao ánh sáng, khát khao hơi ấm, khát khao yêu. Dù nhất định sẽ đau khổ, nhưng vẫn sẽ phơi bày tấm lòng chân thật. Nên nắm bắt hay là bỏ cuộc? Mỗi giây, mỗi phút ở bên nhau đều trân quý, đều đáng để đi vào vịnh hằng.

Các đầu ngón tay của Cố Viễn Thần cứ duỗi ra rồi co lại. Cậu mãi do dự lâu thật lâu, cuối cùng mạnh mẽ đứng dậy bước đến nhà vệ sinh vặn ra 1 ca nước lạnh.

Một dòng nước lạnh như băng xối ngay vào mặt khiến Chu Hà Sinh giật nảy mình. Say tự nhiên tỉnh hơn phân nửa. Cái đầu đang nhào ra như hồ dán cũng đang từ từ tỉnh táo lại.

“Viễn Thần, em sao lại....Anh.. . .” Chu Hà Sinh nhìn Cố Viễn Thần đang đứng trước mặt mình mới mơ hồ nhớ loáng thoáng lại.

“Áh, là anh kéo em về àh, thật ngại quá đi mất. Anh, anh ko có làm gì chứ?” Chu Hà Sinh bị nước làm cho tỉnh táo, lòng cứ sợ hãi là mình lại mất đi lý trí mà làm gì như lần trước nữa rồi. Thế nên mới khiến Cố Viễn Thần tạt nước cho mình tỉnh lại thế kia.

Cố Viễn Thần lắc lắc đầu, cậu đặt cái ca lên bàn trà, bỗng nhiên nói: “Còn nhớ lần trước em đến tìm anh uống rượu ko? Là bởi vì em đọc báo thấy tin Uyển Tình đã đính hôn rồi.”

“Uyển Tình? Là đối tượng kết hôn của giám đốc công ty Đỉnh Thăng àh?”

“Đúng vậy, Uyển Tình là bạn học chung đại học với em, cùng ngành cùng khoa. Chuyện cha mẹ em mất ra sao cũng ko mấy ai biết, vì ngại xuất thân nên em cũng ít giao du với ai lắm, cũng ko chịu cho ai gần gũi mình cả. Nhưng Uyển Tình thì lại khác, cô ấy ko ghê tởm ngược lại còn thương xót em, xem em như là bạn bè thân thiết, lâu ngày dài tháng rồi chúng em yêu nhau. Nhưng mà, em lúc đó ko nghĩ đến cô ấy lại thuộc danh gia vọng tộc. Gia sản, tài lộc của tổ tiên đều phò thác 1 thân cô ấy thừa kế. Bọn em muốn mãi cùng bên nhau vốn dĩ là chuyện mơ mộng hão huyền mà.”

Chu Hà Sinh thấy mặt cậu thật buồn bã mà cuối gằm xuống, nhin không được liền hỏi: “Vậy việc em bị thôi học cũng có liên quan đến chuyện này àh?”

Cố Viễn Thần ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh, có chút ngạc nhiên hỏi: “Đến chuyện này anh cũng biết nữa sao?”

Chu Hà Sinh lấy từ trong ngăn kéo ra 1 tờ báo cũ, tiêu đề được in với cỡ chữ lớn nhất đập ngay vào mắt. “Sinh viên quấy rối bạn nữ cùng trường bị thôi học. Thân thể có ảnh hưởng ko nhỏ đối với bản thân”. Còn có tấm ảnh chụp vuông vuông minh họa nữa. Thấy Cố Viễn Thần nhìn chằm chằm vào tấm ảnh kia thật kỳ quái, cậu ta từ từ cầm tờ báo lên, gỡ ra đọc thử nội dung bên trong. Dường như có 1 tấm màn trong suốt bao lấy mặt báo kia, hình Cố Viễn Thần trong đó vẫn ngẩng cao đầu, thể hiện ý chí thật quật cường biết bao.

Cố Viễn Thần xem 1 chút thì sắc mặt dần chuyển từ trắng sang đỏ. “Thì ra anh đã sớm biết rồi àh. Chuyện này cũng đã xong xuôi từ lâu lắm rồi. Là vị hôn phu của Uyển Tình, Hoàng Tất Lâm xúi giục nữ sinh kia bám lấy em, rồi sinh ra hận tình. Sau chuyện đó cô ta cũng đã xuất ngoại, thật làm uổng công tính toán của anh ta đi.” Cố Viễn Thần cười nhạt, thái độ bàng quan giống như đang nói chuyện của người nào đó mà chẳng phải là mình. Nhưng càng như vậy lại càng cho thấy là lòng cậu đang đau xót 1 cách rõ ràng nhất.

“Anh hiểu mà,” Chu Hà Sinh thật ko biết khi anh đã quyết định yêu thương ai đó thì sẽ thu lại đáp án như mong muốn hay ko. Hay vẫn là u sầu buồn bã. Cố Viễn Thần đã yêu cô gái tên Uyển Tình nọ, kia với mình ko phải là cùng tương tự lẫn nhau thì cũng là đồng chung cảnh ngộ tương tự người khác mà thôi.

Bỗng nhiên lại muốn hỏi, lúc này khi Cố Viễn Thần nhắc đến chuyện của Uyển Tình, anh đã nhất thời quên mất suy nghĩ mãnh liệt trong đầu mình.

“Em biết rõ là bị người hãm hại, tại sao lại ko tố giác?”

Cố Viễn Thần cười trào phúng: “Được sao? Hoàng Tất Lâm là Hoa kiều đã đầu tư cho trường học rất nhiều, lại là người có thể lực chốn thương trường. Em thì có gì đây? Ko tiền, ko quyền, đến thân thể trong sạch cũng ko có. Điều duy nhất em có thể làm là ko thể phụ bỏ Uyển Tình. Chỉ cần cô ấy còn yêu em, em sẽ ko bao giờ bỏ cô ấy đây. Nhưng mà...” Nụ cười của cậu tắt lịm, cả lời cũng dừng hẳn.

“Nhưng mà cái gì? Chỉ cần hai người yêu nhau thì có thể bỏ trốn, cùng nhau phản kháng. Giờ đã ở thời hiện đại rồi. Hôn nhân còn ko thể tự mình làm chủ được sao?”

“Chúng em sẽ vĩnh viễn ko thể nào đến với nhau được đâu!” Cố Viễn Thần nhìn vào khoảng ko trung đang u ám như đầy bụi, nhẹ nhàng buông ra 1 câu, mơ hồ xa xôi mà cũng hư ảo vô cùng. “Tựa như chim nhận dù có bay mãi đi chẳng nữa, cũng ko thể nào đến gần bên mặt trời đỏ thắm được.”

Chu Hà Sinh nghe mấy lời này thì có chút khó hiểu. Nếu cứ nhất quyết kiên định, thì thế nào lại bỏ cuộc như thế? Anh rất muốn lên tiếng khuyên bảo, thúc đẩy thêm nữa. Nhưng lại phát hiện thái độ của Cố Viễn Thần giờ đang buồn bã đến dọa người. Người cậu mỏng manh như tờ giấy, lúc nào cũng có thể bị gió lớn xé nát ra làm nhiều mảnh.

Dịu dàng an ủi: “Bỏ đi, đừng làm khổ bản thân nữa.” Lặng lẽ vén lên mớ tóc mai trên trán của Cố Viễn Thần. Đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua, cảm nhận nỗi buồn sâu sắc trong lòng cậu.

35. Chương 35: Tiến Hành Điều Tra

Cố Viễn Thần miễn cưỡng cười, đưa mắt nhìn thẳng vào anh. Đôi con ngươi trong suốt bình lặng đầy u ám. Hàng mi dài rợp bóng đến mê người càng khiến cho đôi mắt đen nhánh thêm thăm thẳm đến vô cùng.

“Chu Hà Sinh, thật lòng cảm ơn anh đã làm bạn cùng em”

Anh buộc phải đón nhận thân phận bạn bè này, ko cách nào từ chối được. Chu Hà Sinh giờ như đang bị cái lạnh của mưa tháng ba thấm vào người. Lòng lạnh quá, rất muốn ấm áp, thêm vào đó là đầu lúc này đang say túy lúy bỗng bị nước lạnh xối xuống khiến anh càng khiến anh khó chịu đến cùng cực.

Nhưng Chu Hà Sinh cũng ko phải là hạng người hay dầy mặt dầy da. Anh mượn rượu để thổ lộ nỗi lòng, chứ ko phải phơi bày tình yêu để van xin sự thương hại của kẻ khác. Cho nên, lúc này giữa hai người có 1 sự trầm mặc thật lâu, thật lâu.

Cuối cùng thì tình cảm được kiểm chế cũng lên đến cực hạn. Cố bình tĩnh, cầm lấy chiếc ly thủy tinh trên bàn, rót vào đó lưng lưng rượu. Đưa ly đến trước mắt Cố Viễn Thần, mặt Chu Hà Sinh có chút nóng lên do men say, bao nhiêu tâm tình trong lòng mình đều bộc lộ qua một câu nói đầy lưu luyến.

“Đến, vì bạn bè uống cùng anh 1 ly đi.”

Anh cầm lên, ko nói ko rằng hợp 1 ngụm thật nhiều. Cố Viễn Thần cũng không do dự, uống sạch nửa ly còn lại.

“Anh lần đầu tiên gặp em liền biết em là bạn bè đáng để mình giao du mà...”

Cố Viễn Thần thần nhiên nhắm mắt lại: “Em dù thế nào cũng ko ngờ anh nhiệt tình đến thế...”

“Ha, đúng thật, uống thêm 1 ly.”

...

Rượu nóng cay nồng trôi tuột xuống cổ họng, men say nhanh chóng bốc lên tận đầu. Chu Hà Sinh cảm thấy choáng váng, cái gì cũng mơ hồ. Cứ say đi, say hết đi, ha ha, quả nhiên cũng ko tệ lắm.

Khi uống đến ly cuối cùng Chu Hà Sinh đã tựa vào người Cố Viễn Thần, rồi từ từ trượt dài xuống. Cuối cùng buông ra 1 câu: “Anh vẫn sẽ mãi đối tốt với em.”

Cố Viễn Thần lặng lẽ để cái ly xuống cạnh bên. Thấy anh nằm say khất trên sàn nhà, miệng cứ thì thào thì thào, ko bao giờ từ bỏ...Lúc này còn tỉnh thì nói cái gì là bạn bè, bạn bè, giờ toàn bộ đều nói ngược lại hết cả. Người say rượu thì cái gì nên nói, cái gì ko nên nói đều tuôn ra miệng sạch sẽ cả. Chu Hà Sinh cứ giữ chặt lấy hình bóng của người ta trong lòng mình, dù say cách mấy cũng ko muốn nghe lấy câu trả lời cuối cùng của cậu.

Chiều tối, có vài cơn gió nhẹ thoảng qua màn cửa bằng vải bông. Cố Viễn Thần đỡ Chu Hà Sinh lên giường nằm, rồi chậm chậm bước đến bên cửa sổ. Ko trung bên ngoài vì mây đen quàng vũ mà trở nên u ám, hỗn độn. Ko trăng, ko sao, chỉ có mây đen đang giăng kín tối tăm. Thỉnh thoảng giữa đó lại hé ra khe hở như 1 đôi mắt đang híp lại nhìn chòng chọc tưởng chừng có thể ăn tươi nuốt sống người ta bất cứ lúc nào. Xung quanh yên tĩnh lạ thường, tiếng mèo hoang cứ kêu mãi ko ngưng. Thật thê lương, thật tàn ác, thật quỷ dị, quanh quanh quẩn quẩn, lúc gần lúc xa, khiến cậu nhin ko được cứ muốn bịt chặt lấy lỗ tai mình.

“Hà Sinh, đừng trách em tàn nhẫn. Em đều vì muốn tốt cho anh thôi.” Câu nói này cứ thần thờ trong lòng, mặt mày buồn bã, cho thấy rõ con người một thân một mình kia thật sự đang buồn đau vô cùng.

Bà Phùng trải qua sự việc này đúng là phải chịu một sự đả kích vô cùng to lớn. Bà đứa cháu còn đang sống sờ sờ ra đó, dùng một cái cùn 1 lúc chết sạch hết cả. Sao lại ko khiến bà phải khóc chết đi sống lại bây giờ.

Bà cứ gào thét vừa báo tin dữ vừa mắng chửi bọn con trai và con gái của mình. Trước sau chỉ biết giậm chân hối tiếc.

“Tao đã nói với tụi bây thế nào. Bảo chuyển nhà, chuyển nhà, ấy vậy mà cứ nói ko được, ko được. Đó thấy chưa, hối hận chưa, chết hết cả rồi!”

“Áh ah, bọn ma quỷ đáng từng xẻo kia, tụi bây kiếp trước tạo nghiệt ko đầu thai được, kiếp này lại làm loạn hại người vô tội. Mụ nội tụi bây, tao chờ ông trời đánh chết tụi bây dưới địa ngục, nguyên rửa tụi bây lên núi đao xuống biển lửa, vĩnh viễn ko được siêu sinh.”

Cùng một lúc, lời đồn đãi về ma quỷ trong tòa nhà này bị bà chửi mắng, nguyên rửa ko tiếc lời. Từ đó lại dẫn đến một nỗi sợ mơ hồ khác. Mà mèo hoang ngoài cửa sổ lại tăng lên nhiều ko biết là bao nhiêu. Chúng lại đồng loạt kêu lên như cộng hưởng, những âm thanh ma mị cứ thể lan tỏa vào ko khí đang âm trầm bất an. Như ko hề để ý đến sắc trời, bỏ mặc luôn cả sự hầy hùng được truyền miệng từ trước đến nay.

Thật quá đổi ma mị đi mất! Bất kỳ ai còn lại cũng đều tránh đi, ko dám nghe hay nói thẳng vào chuyện này nữa cả.

Thiết Hành vừa đến nơi này chẳng được bao lâu thì đã cảm nhận được sự khủng hoảng đang ngập tràn. Anh vỗ vỗ mũ, lý giải: “Vô duyên vô cớ, tám nhà, trước sau đã chết hết 8 người. Tỷ lệ này thật dọa người mà.”

“Mà cũng ko ai biết là người chết nào trên thi thể cũng có dấu tay cả nha. Nếu ko chắc còn đông vui hơn nữa àh.” Lữ Thiên vừa nói vừa nhướn mày nói: “Sếp Thiết, vụ án này càng lúc càng quái dị. Dấu tay của Văn Pháp thì ở bên ngực trái, chết vì cảm xúc quá độ. Văn Long, Văn Hồ chết do ngạt nước, dấu tay lại ở sau gáy. Dù tất cả đều là vị trí chí tử, nhưng 1 dấu tay đặt ở ngực thôi mà, liên quan gì đến cảm xúc quá độ dẫn đến tử vong như thế chứ?”

“Tôi biết, nên mấy nghi vấn đó mới chưa đủ để lập án được đó. Dấu tay lớn nhỏ ko đồng nhất, ko có vân tay, cũng ko biết là chất than gì, sao có thể dính mãi lên da ko phai như thế. Việc này đến cả bên pháp y chuyên sâu còn ko cách nào giải thích được kia kìa. Thậm chí nói là phản khoa học cũng có lý lắm đó. Bởi vậy, nếu bình tĩnh nghĩ lại, quyết định của Chư Cát cục trưởng tuyệt ko có sai lầm gì. Chỉ là tôi cố chấp, ko chịu từ bỏ thôi mà.”

Lữ Thiên hỏi: “Sếp Thiết, Chư Cát cục trưởng để mặc anh điều tra như thế hả?”

“Là cục trưởng, anh ấy cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.”

“Ừhm, bất quá cục trưởng kia ra quyết định đối với vụ Hòe Thụ Lý này còn nhanh hơn cả tốc độ xét nghiệm tử thi nữa đó.”

Lữ Thiên làm mặt hề khiến cho Thiết Hành cười 1 chút, rồi lại nghiêm mặt mà nói: “Lữ Thiên, thật ra quyết định này của tôi chỉ có mình cậu biết thôi.”

“Cái gì?”

“Tôi nghĩ trước mắt nên ngấm ngấm xem lại nguyên nhân, để tiện cho việc điều tra ấy mà.”

“Hả?” Lữ Thiên giật mình, nhưng rất nhanh sau đó liền hiểu rõ. Cậu cười nói: “Sếp Thiết, em vẫn theo anh. Nhưng mà, em có vài lời muốn nói với anh.”

Thiết Hành nhìn cậu, Lữ Thiên nháy nháy mắt mấy cái mới nói: “Em cũng chẳng tin ma quỷ chi hết. Nhưng mà sếp àh, nếu như trực diện thẳng thừng điều tra mà ko có kết quả gì, hay là chúng ta thay đổi cách thức 1 chút, cũng ko phải là chuyện xấu gì mà? Anh còn nhớ lần trước có ký giả trong bài báo thứ hai nói về vụ Hòe Thụ Lý ko? Lúc thi công thì ngay tại đây có đào được quan tài, còn có cao tăng nói về trận pháp gì đó, làm chủ thầu ngã chết nữa nha. Việc này nếu chúng ta tìm ra được chút gì, nói ko chừng có thể làm rõ được chân tướng đó àh.”

Thiết Hành vẫn trầm mặc nghe cậu nói hết, mãi lúc này mây đen trên mặt mới tan được 1 chút: “Chúng ta thật ra cũng chẳng câu nệ tiểu tiết trong điều tra làm gì. Mặc kệ là có quỷ thần hay ko, tất yếu đều phải ưu tiên cho phá án. Tôi hiểu ý của cậu, thôi thì cứ bắt tay thăm dò đi, nhưng đừng biến tôi thành ông già lẩm cẩm hay mê tín đó.”

Được sự chấp nhận của anh, Lữ Thiên vui vẻ hẳn lên, cậu hưng phấn mà nắm lấy Thiết Hành: “Sếp Thiết, em càng lúc càng thích anh đó nha! Đợi chút nữa, em sẽ đến miếu gặp cao tăng điều tra thử xem sao.”

Thiết Hành bị lay đến độ tim gan phèo phổi đều lộn hết cả lên. Anh giữ lấy bả vai của Lữ Thiên để cậu đừng nhảy cẫng lên như thể nữa. Có chút bất đắc dĩ, lại có chút nuông chiều mà nói: “Cậu đó....Tính tình vẫn y như trẻ con ấy.”

36. Chương 36: Sầu Đau

Chu Hà Sinh sau khi tỉnh rượu, thì cảm thấy miệng lưỡi khô khốc. Hai bên thái dương hơi căng ra, đầu đau như búa bổ. Anh phải nằm trên giường ổn định 1 lúc, rồi mới bước xuống, hướng phòng khách mà đi tới.

Ly rượu hôm qua đã được rửa sạch sẽ đặt ngay ngắn trên bàn trà, sáng bóng. Bình rượu ko còn nữa, nhà cửa bữa bãi đã được dọn dẹp gọn gàng. Cửa sổ bị kéo màn che kín lại, sắc trời bên ngoài u ám, trong phòng cũng tối tăm như được phủ 1 lớp bụi mênh mông.

Chu Hà Sinh cầm ấm rót 1 ly nước, vừa đưa lên miệng, bỗng nghe trong phòng bếp vang lên tiếng lách cách, là âm thanh của giá canh đang chạm nhẹ vào đáy nồi. Tiếp theo là tiếng đồ sứ khiến anh dù đang đứng ở đây cũng có thể hình dung ra được vị thể của nó ra sao.

Cố Viễn Thần từ nhà bếp bước ra. Trong phòng im ắng ko một hơi gió, thân hình cậu khẽ động đậy, bóng dáng như được cắt ra trên nền tường. Tay cậu đang cầm 1 cái chén màu trắng, bên trong là cháo đã ninh nhừ.

Chậm rãi để chén lên bàn, giọng nói thật bình lặng của Cố Viễn Thần liền truyền đến: “Là cháo yến mạch, anh ăn 1 chút đi.”

Chu Hà Sinh gần như bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng hốt. Mãi thật lâu sau mới cất tiếng trả lời. Anh ngồi ở Sopha, thật cẩn thận cho vào miệng, có như thật như, có thơm thật thơm, còn có vị ngọt thanh thanh còn phản phát trong miệng nữa. Anh ăn thêm vài muỗng, lại bất ngờ ngẩng đầu lên: “Em, ko ăn à? Cùng ăn nha!”

Cố Viễn Thần vẫn bình thản đứng ở một bên mà nói: “Em ăn rồi, này là để dành cho anh.”

Chu Hà Sinh ồ 1 tiếng lại tiếp tục cuối đầu, cứ đều đều đưa muỗng lên miệng mình. Rất nhanh sau đó cái chén đã sạch tận đáy. Anh nuốt xuống 1 hơi, lại đỉnh đạc đứng lên nói: “Anh đi rửa chén.” Nhưng Cố Viễn Thần lại cầm lấy cái chén kia, nói: “Em múc cho anh thêm chén nữa.”

Tay chạm tay, cùng một đợt ngọt rút trở về. Cái chén trôi tuột qua đầu ngón, rơi xuống, nện ngay vào mặt kiếng của chiếc bàn bên dưới rồi xoay một vòng.

Hai người mặt đối mặt trước bàn, nhưng mắt lại ko dám nhìn lẫn nhau, chỉ đều hướng đến cái chén đang dần ngừng xoay hẳn trên bàn. Lòng ai cũng trầm mặc, rồi như có 1 hạt giống gì đó bắt đầu nảy mầm thật nhanh. Nhanh quá đi mất, giờ nó đã trở thành dây leo thật dài, thật mạnh mẽ vô hình mà quấn chặt lấy tim họ, kéo sập cả bức tường ngăn cách của cả hai.

Cái chén cuối cùng cũng dừng lại, sát bên mép bàn: “...Chút nữa là rơi vỡ mất rồi.” Cố Viễn Thần thật quả quyết cầm lấy nó đi vào phòng bếp. Đợi tay mình nghe được tiếng nước chảy, thì Chu Hà Sinh mới bước đến cửa phòng bếp, thật buồn bã nhìn những ngón tay đang động đậy của cậu.

Cổ tay gầy thanh mảnh, thân hình cũng gầy yếu dị thường. Da cậu một màu trắng sáng, nhưng hàng mi dài như được nhuộm bởi mực đen lay láy, vừa dày lại vừa đậm mực. Môi như một cánh hồng khô héo đang đón gió, trông thoáng qua như được dùng máu mà tô lên vậy.

“Ko về nhà thử xem sao à?” Cố Viễn Thần vẫn cúi gầm mặt, cổ tay trong ống tay áo màu đen vẫn đều đều chuyển động.

Chu Hà Sinh cười khổ, vốn định về nhà 1 phen, giờ trở về thì khác nào lại tự mình tìm lấy sự ngượng ngùng.

“Ko, đã nói với ở nhà rồi, đến tết thì về luôn 1 thể.”

Tay của Cố Viễn Thần vẫn xoay xoay trong nước. Đôi mắt xinh đẹp bỗng lóe lên, trong đó có gì đó thật khó hiểu: “Giờ cũng nên chuẩn bị về nhà đi chứ? Anh ko quan tâm đến vài ba án mạng vừa liên tiếp xảy ra sao?”

Chu Hà Sinh giờ đã hiểu ý của cậu, thật thông suốt cười nói: “Nói ko màng tới là giả vờ thôi. Ai mà gặp mấy chuyện này lại ko có chút để tâm sợ sệt chứ. Bất quá, anh trước sau đều ko tin ma quỷ, phong thủy. Nó thật giống như đàn bà phụ nữ quá đi. Anh đường đường là đàn ông mà, sao lại có thể như thế được.”

Cố Viễn Thần đặt cái chén lên bàn rửa, khước miệng hơi kéo giãn ra, dường như đang muốn che giấu cảm xúc, ko để cho ai có thể nắm bắt được. “Cái gì cũng có lý lẽ riêng của nó. Bất kể có ma quỷ hay ko, cứ ở mãi đây nhìn người chết hoài cũng ko có gì thú vị cả đâu.”

“Đã quá nhiều chuyện ngoài ý muốn rồi, sao có thể khẳng định là sẽ lại xảy ra nữa.” Chu Hà Sinh bỗng nhận thấy, Cố Viễn Thần ko giống như người hay sợ hãi, giờ lại nói những lời này thật có chút ko hợp lý cho lắm.

Lại thấy Cố Viễn Thần đồng cao lưng, thản nhiên mà nói: “Ngày một em sẽ dọn đi.”

Chỉ 1 câu nói này như đã khoét thật sâu vào tim của Chu Hà Sinh. Anh vội vàng hỏi: “Em định đi đâu thế? Ko phải em ko có nhà sao...”

“Nơi này cũng ko phải nhà của em. Có gì khác biệt, đi hay ở đều như nhau thôi.”

Ánh mắt kia thật thản nhiên ko chứa đựng chút tình cảm nào. Chu Hà Sinh cứng miệng, anh nhìn Cố Viễn Thần, nhìn cái chén, miệng hầy còn lưu lại vị ngọt thoang thoảng của cháo. Nhưng tim lại như bị thứ gì đó thật nặng nề đè chặt lấy. Thế là lại cười thật buồn, buồn đến độ đau, đau đến nỗi lòng ko ngừng run rẩy chưa xót.

Thì ra làm bạn bè cũng chỉ là hy vọng xa vời. Dù anh có tha thiết cách mấy, thì cậu cũng một mực ko nguyên ý. Nói thẳng ra, cũng có thể trách ai đây? Đi thương một thanh niên, chính là thật biến thái mẹ nó đi được.... Tay Chu Hà Sinh nắm chặt lấy mép cửa, cuối cùng cũng nặn ra được một câu cứng ngắt: “Chúc em, đi may mắn.”

Mắt Cố Viễn Thần như mơ hồ cười nhạt, khước miệng hơi cong, cong cong ko hề hạ xuống.

Từ lúc cho bà Phùng đến nhà mình ở tạm, Biện Chân có chút hoảng sợ. Thiếu nữ vốn hay yếu bóng vía, cứ nghe bà Phùng mở miệng ra là ma khếp miệng lại là quỷ thật sự rất rợn người mà. Lý trí của cô khó tránh cũng đã ngầm chấp nhận hơn phân nửa rồi.

“Ba, ba nói xem chúng ta có nên chuyển nhà hay ko. Nghĩ lại cũng dọa người thật đó. Vô duyên vô cớ, chết đến độ chẳng còn mấy ai.”

Biện Trung Thành đang ngồi ở ghế bành từ tốn xem báo, nghe con mình nói thế thì trầm ngâm 1 chút, gật đầu nói: “Cũng nên, gặp mấy chuyện này thật ko biết nói thế nào là may hay ko may nữa. Chả trách bà Phùng cứ nói là quỷ đòi mạng, quái dị quá đi mất. Chỉ là dọn nhà cũng ko phải là chuyện dễ dàng gì. Thật khó khăn lắm mới mua được một cái nhà mới, làm gì còn dư tiền mà mua thêm cái nữa hử con?!”

“Con hiểu. Mà ba àh, hay chúng ta đến nhà dì hai ở vài ngày đi. Dù gì cũng có thể tránh được chỗ này chẳng hơn sao?”

“Ý này cũng được lắm.” Biện Trung Thành cảm thấy vẫn là con gái mình đầu óc linh lợi hơn. “Con gái lớn của bà Phùng chẳng phải cũng sắp về lại rồi sao? Chờ chị ta về đây chăm sóc cho bà ấy, thì cha con mình liền dọn dẹp một chút, đến ở nhờ nhà dì hai của con vậy. Cũng lâu lắm rồi chẳng mấy khi ra ngoài nhĩ.”

“Aiz!” Biện Chân cười thật ngọt ngào, chẳng bỏ công tính tới tính lui mấy ngày nay, cuối cùng cũng có thể vứt gánh lo đi rồi.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa: “Chú Biện àh.” Nghe tiếng là Thiết Hành.

“Thiết cảnh quan, mời vào mời vào, tìm tôi có việc gì thế?” Biện Trung Thành nhiệt tình tiếp đón.

“Àh,” Thiết Hành tay vân vê cái mũ, phun ra 1 câu thật rõ ràng: “Tôi đến tìm bà Phùng.”

“Bà Phùng đã mấy ngày ko ra khỏi cửa rồi ăh.” Biện Chân ưu tư nhìn cánh cửa đang đóng chặt ở phòng trong. Tối nào, ngủ cùng bà, cô cũng nghe bà nói bên ngoài có tiếng động lạ, từ đó lại sinh ra khiếp đảm trong lòng.

Thiết Hành gõ cửa, lấy giọng nói: “Bà Phùng, con là tiểu Thiết, đến thăm bà chút đây” Nghe được trong phòng ko hề có tiếng phản đối, anh liền đẩy cửa bước vào.

Bà Phùng đang mặt một cái áo trong kiểu cũ có hoa màu lam, ngồi xếp bằng trên giường chăm chú đọc một quyển sách gì đó. Nhìn thoáng qua, ở bìa có vẽ hình bát quái thật to, giấy cũng đã ngả vàng, là sách đọc thời xưa lắm rồi.

“Bà Phùng ăh, bà đang xem gì thế?”

Bà Phùng lúc này mới rời khỏi trang sách mà liếc anh 1 cái, ko trả lời tiếng nào, ngược lại còn đem quyển sách nhét dưới gối nằm.

Thiết Hành mỉm cười, không cần nhìn, anh cũng biết đấy là sách gì, là mấy loại chuyên dùng để coi bói, phong thủy, của các đại tiên hay tung ra ăy mà. Năm nào mà cục cảnh sát trong đợt bài trừ mê tín dị đoan cuối năm không hốt về vài đồng đầu chú.

“Bà Phùng, có phải bà ko tin tưởng cảnh sát chúng con phải ko?”

37. Chương 37: Chia Nhau Tìm Kiếm

Bà Phùng bắt đầu quay mặt lại, mở miệng nói: “Cảnh sát thì làm được gì? Đây là chuyện của âm tào. Tội nó đều bị quỷ quần lấy hại chết hết rồi.”

Thiết Hành hoảng hồn: “Ý của bà là?”

“Đó là tội quỷ tàn ác. Ko lúc nào mà ko quần lấy người. Đứa đầu tiên là bé gái có dương khí yếu nhất, nên bọn quỷ kia mới tìm đến Nha Nha trước hết. Tiếp theo là cha nó, bị oan hồn của con gái mình làm nhiễu loạn tâm thần, rồi để bọn chúng đoạt luôn hồn phách. Sau đó là hai mẹ con của em Du cũng ko được yên. Cuối cùng chính là ba đứa cháu của tôi.” Nói đến đây, bà Phùng ngập trong bi thương, nắm chặt lấy ván giường mà nói: “Tôi biết mà, tôi nhận ra được hết. Bảo là nên chuyển nhà nhưng tội con của tôi đứa nào cũng nói ko được, còn chê tôi là mê tín. Cậu nhìn thử xem, cậu nhìn thử xem, ba đứa nhỏ đang lớn nhanh thế kia, thường thì cũng rất ngoan ngoãn mà...”

Bà Phùng hơi lau khóe lệ. Thiết Hành ko cách nào tin tưởng được mấy lời giải thích kia. Nào là âm khí, dương khí rồi cả quỷ dữ đang lảng vảng nữa chứ. Nhưng nỗi đau mất cháu của bà thì lòng anh có thể thông cảm được rất nhiều. Nên chỉ thần nhiên nói 1 câu: “Bà đừng nghĩ nhiều quá. Người tử vong thứ nhất là Mạnh Giới Quang, chẳng lẽ dương khí cậu ta cũng yếu nữa hay sao?”

“Cậu ko tin, tôi biết ngay là cậu không tin.” Bà Phùng có chút kích động, mạnh miệng cãi lại: “Mạnh Giới Quang trông chẳng giống như người tốt. Nói không chừng đã làm chuyện gì đó thất đức tổn thọ rồi. Tôi ngày nào cũng nghe đại sư thuyết pháp, nói chuyện trừ ma phục yêu là thế đó.”

Bà nhin ko được lại lôi cuốn sách bìa vàng ra. Thiết Hành giờ đã trông rõ trên đó ghi mấy chữ: “Trương thiên sư bí tịch”. Anh nhất thời đỡ khóc đỡ cười, hiện tại đã hiểu được cảm giác có miệng nhưng nói ko xong rồi.

“Bà...Thôi được rồi. Cho dù là quỷ thần gì đó đi, con nói ko thực cũng chẳng thấy đâu, bà nói có thực cũng chẳng thấy đâu. Thế thì mấy chuyện hàng ma phục quỷ kia ko phải hơn phân nửa đều là lừa đảo sao?”

Bà Phùng hừ 1 tiếng mà gấp sách lại, hiển nhiên coi như bảo bối ko thể xâm phạm được vậy. “Về chuyện này, tôi thật ko có kiến thức bằng cậu. Nhưng thỉnh thần, chiêu hồn, cũng đã xem qua rất nhiều rồi. Bà già này cũng đã được nhừng ăy tuổi rồi, còn sợ cái gì nữa kia chứ. Bằng bất cứ giá nào cũng phải đấu với bọn chúng đến cùng.”

Thiết Hành biết có nói gì cũng là vô ích liền cười trừ mà nói: “Ý của bà là quý sẽ lại đến nữa hay sao?”

“Sẽ.” Bà Phùng kiên định gật đầu, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc hơn. Hạ giọng thì thầm thật thần bí nói: “Tôi linh cảm, nó sắp sửa đến tìm tôi. Là thật đó...”

Thiết Hành bị thái độ âm lãnh của bà tạo nên sự nghi hoặc. Lúc này, gió bỗng lùa qua khe hở nơi cửa sổ như để khẳng định thêm lời của bà Phùng. Gió có hơi mát mẽ, thổi đến người anh khiến cho cảm giác ớn lạnh bắt đầu nổi lên. Anh rung mình một cái rồi chào ra về: “Con về trước đây, bà đừng suy nghĩ nhiều quá. Con sẽ tiến hành điều tra để trả lại công đạo cho người chết ăh.”

Trở lại nhà 202, đã thấy Lữ Thiên đang ngồi ở cửa sổ trệu trạo nhai bánh mì khô.

“Sếp...Thiết...” Cậu ta mở miệng nói chuyện, xem chút là đã nghẹn cứng họng rồi. Vội vàng quơ ngay 1 ly nước mà uống ừng ực, rồi lại nuốt nuốt ngực, khôi phục lại bình thường.

“Sao lại ko ăn cơm?”

“Ồ, là của chùa kia cho đó, ngu gì ko nhận ăh.” Lữ Thiên nói xong liền há miệng nuốt trọng thêm miếng nữa rồi mới để gói bánh xuống, chạy lại anh mà báo cáo kết quả điều tra.

“Em đã hỏi hòa thượng trong chùa kia rồi, chẳng ai biết gì cả. Cuối cùng mới phát hiện, thì ra vị cao tăng kia đã được hội Phật giáo điều đi nơi khác tu hành rồi, giờ không ai biết địa chỉ ở đâu cả ăh.”

“Thế thì đã đứt mất manh mối rồi còn gì.” Thiết Hành thấy gương mặt của Lữ Thiên thật giống như chết đuối trước vậy, ko khỏi buồn cười mà nói: “Ko ngờ tra tới tra lui, lại ra đi vào ngõ cụt như vậy, tuổi trẻ hay được mỗi cái nhiệt tình nhĩ.”

“Em là ko muốn bỏ qua manh mối này nhá. Em cứ cảm thấy nó có gì đó rất quan trọng đấy ăh.”

“Ừ, có mục tiêu cũng là chuyện tốt mà,” Thiết Hành quay người, một lúc sau thì lấy từ trong túi da ra vài bịch mì, cầm trong tay mà nói: “Sao đây? Khao cậu ăn mì được ko?”

Mắt của Lữ Thiên lập tức ngân ngấn nước như dê con đang rất cảm động trước lòng từ bi của sói hoang vậy, vội vàng hô toáng lên: “Sếp Thiết ăh, em càng lúc càng thương anh nhiều lắm đấy ăh!”

Vẫn là trẻ con mà, có vài bịch mì đã bị dụ dỗ như vậy. Lữ Thiên xoa xoa bụng, có chút giống chuột con đang đắc ý vì trộm được đồ ăn, mắt cậu nhìn mấy gói mì kia như đang nhìn mỹ vị nhân gian vậy.

“Này, này, anh cũng phải tự đi đun nước nấu mì nữa nha.”

“Sếp...Thiết ăh, phải chín 1 chút đó! Chứ sống sống là em bị đau bao tử ngay đó.”

Vài phút sau, Lữ Thiên vừa hít hà, vừa gấp mì cho vào miệng, sắc mặt như vừa từ châu Phi trở lại được châu Á vậy.

“Sếp Thiết ăh, còn còn muốn đi điều tra nữa.”

Thiết Hành vừa sang nữa tô mình còn lại của mình cho cậu, vừa nói: “Ăn từ từ thôi, còn có ý tưởng gì nữa thế?”

“Hôm nay em nghe nói, cao tăng lúc đó đã nói Hòe Thụ Lý là hung địa, nên thật muốn biết là nơi này đã xảy ra chuyện gì? Em nghĩ, nói ko chừng có sách vở hay tư liệu ghi chép lại việc này cũng nên?”

“Ừh...thì trước đây chỗ này cũng kỳ quái lắm. Nhưng ko phải chuyện kỳ quái nào cũng được ghi lại sách cả, đúng ko? Phải biết là tư liệu lịch sử hiện lưu hành còn ít lắm đấy!”

Lữ Thiên cười tét miệng ra rồi lại húp 1 muống nước mì. Sau đó le lưỡi ra hờn dỗi nói: “Chén kiểu thì ko thể xếp chung với chén sành được đâu anh ăh. Em cũng có vài người quen bên nghiên cứu sử liệu đấy. Là bạn nghiên cứu lâu năm cùng với cha của em trước đây, đã qua lại nhiều lắm rồi. Em thấy tìm họ là chuẩn nhất nha.”

“Kia ko phải là quá tốt rồi còn gì, ngày mai cậu lại điều tra nữa vậy.” Thiết Hành xoa xoa đầu cậu. “Tôi ở đây cũng đang rối tung cả lên đây. Trong tòa nhà này, giờ chỉ còn 6 người thôi. Cũng chẳng tình nghi

ai được cả. Ngoại trừ Cố Viễn Thần ở lầu 5 có chút cá tính, còn lại cơ bản là một chút vấn đề cũng không có. Khả năng hung thủ là người ngoài cũng không nhỏ đâu. Thật đau đầu quá đi mất.”

“Vậy thì điều tra từ tên Cố Viễn Thần kia thử xem sao?”

“Tôi cũng đã điều tra thân thế của cậu ta rồi. Bối cảnh phức tạp, cha là tội phạm tử hình, mẹ lại tự sát chết. Ở đại học cùng luyện ái với 1 tiểu thư nhà giàu, nhưng gia đình cô ta phản đối dữ dội. Sau đó thì lại bị bạn học cùng lớp tố cáo là quấy rối làm náo động cả lên, rồi bị buộc thôi học. Nhưng mà, tôi thấy 8 phần là oan uổng rồi đó.”

“Quá khứ của cậu ta thật phức tạp quá đi. Nhưng, không phải là 1 người ở Hòe Thụ Lý cũng chẳng liên quan tới nữa mà?”

“Đúng vậy, nhưng cũng có chỗ không đúng lắm. Chỉ có thể nói là cơ bản không quan hệ, bất quá vẫn có dính dáng xa xôi đấy. Người chết thứ nhất là Mạnh Giới Quang lúc đó đang làm việc cho công ty Đỉnh Thắng của vị hôn phu hiện tại của người yêu Cố Viễn Thần lúc trước. Người nợ thế lực lớn lắm, là thương nhân nên vô cùng khôn khéo đó.”

“Nhưng nó cũng có liên hệ gì đâu? Nếu tính thời gian, thì lúc Mạnh Giới Quang tử vong, Cố Viễn Thần vẫn chưa dọn vào tòa nhà 108 ở mà.”

Thiết Hành hơi gật gật đầu nói: “Nên tôi mới nói là dính dáng xa xôi, chỉ có thể tạm để đó để tham khảo thêm thôi!”

“Dạ!” Lữ Thiên cuối cùng cũng đã ăn sạch bát tô mình, đến nước cũng chẳng còn luôn. Xong cậu lại nhè chỗ mát nhất, thoải mái nhất mà nằm dài ra. “Em thấy vậy nè, chúng ta cứ chia nhau đều tra, hễ ai phát hiện được gì thì phải ngay lập tức báo với người kia mới được nha.”

Ánh mắt của cậu ta trong ánh hoàn hôn chớp choạng lại lóe lên thật sáng. Nó khiến cho Thiết Hành bỗng nhớ đến một câu trong bài hát — Từng chấm từng chấm sáng lấp lánh, cả bầu trời đều là những ngôi sao nhỏ.... So với sao trời còn sáng hơn ahhhhhhhh.

38. Chương 38: Nhà Hoang

Kể từ đêm đó, thì ngày nào trời cũng đổ mưa cả. Có lúc lâm râm, khi lại ào ạt. Không khí mùa hè ở Hòe Thụ Lý thật buồn kinh người. Nóng đến bốc hơi, thế mà mây đen cứ quần vũ thật u ám. Chưa kể thỉnh thoảng trong mây đám mây kia lại có sấm sét đánh rầm xuống làm người khác phải giật mình.

Sáng sớm, Thiết Hành gặp phải Biện Chân đang định đi làm. Thấy thần sắc của cô ta có vẻ hoang mang mệt mỏi, mắt đã bị thâm sâu vào còng không ít.

“Sao vậy? Tối qua ngủ không được à?”

Biện Chân dường như nháy mắt mấy cái, sau đó ý thức hạ tay áo đang được xoắn cao lên của chiếc sơ mi trên người mình xuống.

“Phải nói là chẳng thể nào ngủ được.”

“Không phải là bà Phùng lại hù dọa gì chứ?” Phản ứng đầu tiên của Thiết Hành là nghi ngờ bà Phùng lại làm thứ lễ lạc cúng bái kỳ lạ gì đó, khiến lòng người bất an như thế.

“Không phải.” Hai má của Biện Chân nhợt nhạt, cứ ấp a ấp úng muốn nói lại thôi, mãi nửa ngày sau mới kéo Thiết Hành vào góc khuất mà kể: “Tối qua em nghe có tiếng kỳ quái lắm. Là tiếng mèo hoang đùa giỡn, còn có....”

“Còn có cái gì?”

“Còn có người ở sau lầu réo tên nữa. Nghe cứ loáng thoáng, lúc rõ lúc không, nhưng là kêu tên của bà Phùng và em đó.” Mày của Biện Chân như dính chặt lấy nhau, mắt long lanh như sắp khóc đến nơi. “Bà Phùng nói em đừng trả lời. Bà nói đó là tiếng gọi cầu hồn, trả lời liền mất mạng.”

“VẬY....Là tiếng nam hay tiếng nữ? Giọng điệu thế nào?”

“Em chẳng biết nữa, nó thật cổ quái. Nghe xong là em ớn lạnh cả lên, ko nhận ra là nam hay nữ được ăh.”

Thiết Hành nhíu mày suy nghĩ: “Nhưng tối qua anh và Lữ Thiên cũng ở tại tòa nhà này mà. Ngay tại phòng 202 luôn đó. Chẳng nghe thấy tiếng gì cả. Cô có chắc là mình ko phải tự huyền hoặc ko?”

“Không đâu, em, em cũng ko biết nữa. Bà Phùng đêm nào cũng nói có tiếng động, nhưng khi ấy em cũng như anh một chút cũng ko hề nghe thấy. Chỉ có tối qua, rất dọa người ăh. Hơn nữa, cha của em cũng nghe mà.”

“Àh?” Thiết Hành nặng nề gật đầu, “Anh biết rồi, anh sẽ hỏi thử những người khác xem sao?”

Biện Chân mắt như tán đồng, xong rồi lại vội vàng để kịp giờ đi làm. Cô cấn cấn môi nói: “Thiết đội trưởng, em có bàn bạc kỹ lưỡng với cha mình rồi. Chờ con gái của bà Phùng trở về, cả nhà em sẽ đến nhà bà con ở tạm một thời gian vậy.”

Thiết Hành lại ăh thêm 1 tiếng, cười nói với theo: “Cũng được, cô cũng nhanh đi làm đi. Đừng nghĩ ngợi nhiều quá.”

Chu Hà Sinh ngủ thẳng cho đến khi nắng đã lên cao. Mãi đến khi Thiết Hành đến thăm hỏi, anh mới ngơ ngác rời khỏi giường bước đến mở cửa tiếp khách.

“Thật ngại quá, quấy rầy anh đang ngủ thế này” Thiết Hành khẽ cười, ngồi ở sofa đợi anh.

“Ko sao, nghỉ hè, nên ngủ nướng 1 chút ấy mà.” Chu Hà Sinh bước vào nhà vệ sinh, gấp gấp đánh răng rửa mặt, lau qua loa rồi lại xuất hiện trước mặt Thiết Hành.

“Xem ra tối qua anh ngủ cũng ngon lắm đi, chắc ko có nghe âm thanh gì rồi phải ko?” Thiết Hành hỏi.

“Âm thanh? Là gì thế. Tối qua đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Cũng chẳng có gì, là Biện Chân nói tối qua nghe được sau lầu có người gọi tên cô ấy thôi.”

“Có chuyện này ăh? Hay là tối qua tôi ngủ say quá, nên chẳng nghe thấy gì cả?”

“Có thể.” Thiết Hành suy nghĩ, anh vẫn một mực tin là Biện Chân thần hồn nát thần tính, liền đi vào vấn đề chính. “Người ta nói ko có chuyện thì chẳng thấp hươg. Anh và Cố Viễn Thần cũng khá thân thiết, thế có biết thân thể hoàn cảnh của cậu ta ra sao ko?”

Thấy Chu Hà Sinh cực kỳ miễn cảm với 3 chữ Cố Viễn Thần, anh liền bổ sung thêm: “Đương nhiên, tôi chẳng tình nghi gì cậu ta cả. Chỉ là dù sao thì sau này cũng là hàng xóm, nên muốn tìm hiểu chút thôi mà.”

Chu Hà Sinh buồn bã một lúc lâu, phân nữa là vì thái độ nghi ngờ của Thiết Hành khiến anh khó chịu, nữa khác là vì khi nhớ đến người ta thì tim anh đập rất nhanh, đầu choáng mắt hoa, đến máu trong người dường như cũng chẳng lưu thông được nữa.

“Cậu ta ko thích nói chuyện, ko muốn giao du với người khác. Nhưng đó chẳng qua là do chưa có nhiều kinh nghiệm sống thôi. Tự hình thành bức tường bảo hộ quanh mình. Cậu ta ko phải là người xấu. Thậm chí còn đáng để quan tâm chăm sóc hơn người thường, đáng để yêu thương.”

Thiết Hành nhin ko được mà ngậy người ra nghe. Thái độ của Chu Hà Sinh thật quá sức phức tạp. Thậm chí anh còn có thể hình dung được Cố Viễn Thần có một vị trí vô cùng quan trọng trong lòng của người trước mặt này.

“Ừhm....VẬY thường ngày thì cậu ta hay làm gì thế?”

“Cậu ta dường như chẳng hề ra khỏi nhà. Sáng sớm thường xuống lầu 1 lấy báo, cũng ko la cà đâu cả. Ngoại trừ gần đây hay giao du với Hồ Bích Mai mà thôi.”

Thiết Hành cũng có bắt gặp qua Cố Viễn Thần xuất hiện ở nhà của Hồ Bích Mai. Thật đúng như suy đoán, liền nhíu mày nói: “Cậu ta và Hồ Bích Mai hình như có chút kỳ quái. Rất giống người yêu, nhưng lại thiếu thiếu gì đó. Chuyện này, anh có nghe cậu ta nói gì ko?”

“Tôi ko có yêu chị ta. Tự bản thân của chị ta cũng biết rõ ràng. Nên tôi chẳng hề lừa ai cả.” Lời của Cố Viễn Thần cứ văng vẳng bên tai, mà Chu Hà Sinh đã muốn dựng ngược cả lên, liền lắc đầu nói: “Ko có.”

Thiết Hành nhìn ánh mắt đó, đã sớm nắm bắt lấy sự thay đổi dù nhỏ bé nhất. Lòng biết rõ anh đang nói dối, nhưng lại ko muốn vạch trần, chỉ cười đầy thâm ý. “Còn gì khác nữa ko? Nhưng những mối quan hệ của cậu ta chẳng hạn.”

Chu Hà Sinh vẫn nhanh chóng lắc đầu như cũ. Đợi Thiết Hành vừa tạm biệt, xoay người chuẩn bị rời đi, thì anh mới từ do dự trở nên dứt khoát mà gọi người lại.

“Sếp Thiết àh, sẵn tiện, tôi muốn hỏi anh một chuyện được ko?”

“Cứ hỏi đi áh.” Thiết Hành đồng ý ngay lập tức.

“Lần trước, lúc nói chuyện phím đó. Tôi có nghe nói là anh trước kia làm ở khu phía tây.” Mắt Chu Hà Sinh hơi lóe lên tia bất an. “Muốn hỏi anh, ở phía Tây, đường Hạ Bình, số 317, là nhà ai ở vậy?”

Thiết Hành vừa nghe xong câu hỏi, thì đầu óc bắt đầu vận chuyển. Trả lời: “Theo như tôi biết, thì đó là khu nhà bỏ hoang, rất nhiều năm ko có ai ở cả. Chỉ ít..... Lúc tôi còn ở đó thì nó bỏ hoang nha.”

“Nhà hoang àh?” Chu Hà Sinh đứng ngây ra tại chỗ. Cuối cùng cũng ko giấu được sự ngạc nhiên vô cùng.

Lữ Thiên lúc xế chiều thì lái xe đến tòa nhà 108. Thấy xa có vài người đang túm tụm lại, chốc chốc lại nói gì đó, cứ ngắt quãng mập mờ, chẳng nghe chẳng hiểu gì cả.

Cậu ta liền giở một thùng giấy xuống, cố ý xách đến gần đám đông, để nghe ngóng 1 chút. Đầu nói là tới qua phía sau lầu có tiếng gọi, nhưng chẳng biết được là từ đâu đến cả, ma quái, muốn dọn nhà, văng văng và văng văng.

Lữ Thiên cẩn thận quan sát tướng mạo của mọi người, mờ mờ nhàn ảnh, như có như ko. Tóm lại nếu chẳng có nguyên nhân, cũng sẽ chẳng có được bộ dạng đó đâu.

Cậu mang mấy thùng giấy tiến vào nhà 202. “Sếp Thiết, sếp Thiết!” Kêu đã vài tiếng, chẳng nghe ai đáp lại cả. Lữ Thiên liền để đồ đạc xuống rồi rót 1 ly nước mà ừng ực uống.

Tiếp theo là mở ra mấy thùng giấy. Bên trong ra 1 sấp tư liệu được in ấn cẩn thận. Bên ngoài nó còn được bọc thêm 1 túi nhựa, trên có in hoa màu xanh xanh đỏ đỏ gì nữa.

“Tìm được 1 mớ rồi, phải xem ngay mới được.” Cậu tự lẩm bẩm, rồi cầm lên 1 quyển, bắt đầu giở trang đầu tiên ra.

39. Chương 39: Đầu Bếp Thiết

Vài chục phút sau, Thiết Hành bước vào nhà.

“Sếp Thiết!” Lữ Thiên để sấp tài liệu trong tay xuống, neho neho mắt mỉm cười nhìn anh: “Hôm nay em đã đem 1 đồng tư liệu về nè.”

Thiết Hành lướt qua mớ sách cao cao kia, liú lười nói: “Nhiều quá đi mất, sao cậu có thể mượn được thế?”

Lữ Thiên đắc ý dào dạt, giơ một ngón tay trên ko trung nói: “Em nhá, là đến chỗ cục trưởng khiêng về đó. Hầu hết người ở đó đều là bạn học của ba em. Tất cả đều ok!”

“Cái gì, cậu có thể ra vào chỗ cục trưởng như đi chợ thế àh?!” Thiết Hành cảm thấy lỗ tai mình ong ong lên. Chắc nghe nhầm rồi, thằng nhóc này thế lực chắc cũng ko lớn đến thế đâu.

“Ha ha, hề có cửa thì có cách qua mà.” Lữ Thiên ra vẻ thần bí, trương ra đôi môi đỏ thắm cười hì hì nói: “Em nói với Chư Cát cục trưởng là bạn gái em muốn mượn vài quyển tư liệu. Nếu mượn ko được sẽ chia tay đó.”

Thiết Hành xem chút nữa là bị sắc nước miếng chết rồi. Độc thật, thằng nhóc này thật độc mà. Biết rõ Chư Cát cục trưởng là người hay lo lắng cho tình trạng hôn nhân của thủ hạ mình nhất mà. Trong cục cảnh sát lại toàn là bọn đàn ông độc thân lạnh lùng vô tình ko thôi. Mà đến bản thân anh cũng đã từng bị ông

đó trôi đến trước mặt bà may nữa kia. Giờ khó khăn lắm mới được Lữ Thiên có tiềm năng như thế. Lý nào lại ko cho mượn?

“Xe bên ngoài là sao thế?”

“Thì cũng mượn của ông luôn đó. Anh ko biết chứ, là Chư Cát cục trưởng đặc biệt phê duyệt cho em mượn 2 ngày, để tận tâm tận lực cung phụng bạn gái đi chơi nhá.”

Khụ. . . Uổng công Thiết Hành đã từng gọi ông ta là đội trưởng. Ngẫm lại, Chư Cát cục trưởng khôn khéo giao hoạt như thế tự nhiên lại bị một thằng ranh con hãm hại. Thật khó lòng mà kiềm được trước nụ cười ngây thơ của tên quỷ Lữ Thiên này mà.

Cười thỏa thuê 1 trận, Thiết Hành cuối cùng cũng nói đến chuyện thu thập thông tin bên này của mình: “Hôm nay cũng có ko ít chuyện. Biện Chân nói tối qua nghe sau lầu có tiếng gọi tên cô ta, còn có tiếng mèo hoang đùa giỡn. Nhưng khi tôi hỏi Chu Hà Sinh và Hồ Bích Mai, thì chẳng ai nghe thấy cả.”

“Ha? Tối qua yên tĩnh lắm mà. Lúc nửa đêm em còn trở qua trở lại vài lần nữa đó. Có nghe được tiếng gì đâu. Chẳng trách, em vừa mới đến trước nhà là nghe mọi người nói cái gì ở sau lầu có tiếng kêu, còn nói câu hồn gì đó nữa chứ.”

“Là vậy sao? Thì ra những người khác cũng có nghe. Vậy thì càng quái lạ, chúng ta sao 1 chút cũng ko nghe thấy. Biện Chân hình như cũng đang tin là do quỷ câu hồn, còn chuẩn bị chuyển nhà nữa kìa. Hồ Bích Mai thì nói ngày mốt mới dọn đi. Giờ chỉ có Chu Hà Sinh là chẳng nghe thấy gì cả. Cố Viễn Thần thì tôi vẫn chưa hỏi đến.”

“Sếp Thiết, ko phải hôm nay anh đi điều tra về Cố Viễn Thần sao? Có tiến triển gì ko?”

“Có, có chút kỳ quái.”

Thiết Hành thấy ánh mắt của Lữ Thiên bỗng trở nên phấn khích và mong đợi. Thế là anh liền dùng giọng thật êm tai mà thuật lại.

“Hôm nay tôi có đi tìm Chu Hà Sinh thì nghe anh ta nhắc đến 1 địa chỉ. Là phía Tây, đường Hạ Bình, nhà số 317. Dù anh ta nói chỉ là thuận miệng hỏi đại. Nhưng tôi cảm thấy ko đơn giản như thế. Nên đã đến đó 1 chuyến, liền phát hiện ra chuyện ko bình thường chút nào. Nhà 317 là một ngôi nhà hoang, đại khái là phòng ốc đã xuống cấp từ lâu, giờ ko ai ở cả. Mà chủ nhân của nó lại tên là Triệu Trường Lợi. Cậu biết hẳn là ai ko? Là bạn thân của Mạnh Giới Quang. Người đã giới thiệu cậu ta vào công ty Đinh Thăng làm bảo vệ đó.”

“Quả nhiên là có liên hệ thật kỳ quái mà. Chắc cũng chứa ít nhiều ý tứ gì đó nha!”

“Tôi cũng ko hiểu nổi nữa. Sự trùng hợp đến khó tin. Tôi đã nhờ các đồng sự ở khu Tây tìm giùm tất cả tư liệu có liên quan đến nhà 317 rồi. Hy vọng là sẽ có thu hoạch gì đó.”

“Ừhm!” Ha ha, Lữ Thiên cười đến tích cả mắt. “Sếp Thiết, em thấy chúng ta vừa bắt đầu đã gặp thuận lợi lắm rồi nha. Hai bên đều có đột phá.”

“Cậu cũng phải chịu cực 1 chút. Tư liệu nhiều như thế, đêm nay tôi và cậu đừng hòng mà ngã xuống giường.” Thiết Hành tự cầm lên 1 quyển tư liệu, bỗng nhìn đến cái túi được bọc nhựa, liền cảm thấy kỳ lạ hỏi: “Là tài liệu gì thế? Sao cứ in hoa xanh xanh đỏ đỏ loạn cả lên áh?”

“Đương nhiên là tư liệu cực kỳ quan trọng rồi áh! Coi nè, có hải sản, gà tiềm, thịt nướng, rất nhiều đồ ăn luôn nha!” Lữ Thiên hùng hồn xách một bao mì gói, khiến cho Thiết Hành nhìn thấy cũng bật cười.

“Ngoan ngoan, cậu đem hết mì vào bếp đi nha!”

“Hắc hắc, em cũng ko muốn thế này đâu áh! Nhưng còn bữa chiều, bữa khuya nữa chi. Ai bảo sếp Thiết anh lại nấu mì ngon như thế chứ. So với cơm ở canteen cục cảnh sát làm còn ngon hơn nữa nha!”

“Hứ, đừng có đổi nghề của tôi thành đầu bếp Thiết nha!” Thiết Hành dù nói như thế cũng cũng đứng dậy bước vào bếp còn có hơi cười thoáng qua. “Nói gì thì nói, cũng phải nấu cơm chứ!”

Màn đêm buông xuống, tiếng sấm sét càng lúc càng dữ dội hơn. Gió cứ tấp phần phật vào cửa sổ, làm lay động cả dây đèn điện. Nó cứ đưa qua đưa lại, dẫn theo ánh sáng trong phòng cứ thẩn thốt loang loáng cả ra.

Lữ Thiên cứ đều đều lật sách, buồn miệng liền xé toạt gói mì ra mà gặm. Tiếng nhai giòn tan cứ trôi tuột xuống cổ họng. Hình như hiệu này đang được quảng cáo trên TV thì phải.

Đứng xem, ngồi xem, dựa lưng xem, cả nằm sắp xuống để xem, đổi ko biết là bao nhiêu tư thế rồi, giờ chỉ cảm thấy mắt hoa cả lên.

“Mệt quá hà! Đồng tư liệu mệnh mông này phải chi thu nhỏ lại được thì tốt quá đi mất!”

“Chúng ta biết quá ít, ko tìm sao được. Mò kim đáy bể cũng phải thử mới được.” Thiết Hành vẫn cứng ngắt dựa vào thành tường, chăm chú xem xét, thật đúng là một cán bộ mẫn cán mà.

“Dạ! Xem tiếp vậy, em ko tin qua 3 bốn ngày nữa mình ko thể xem xong nó!”

Bên trong lại tiếp tục yên tĩnh. Cửa sổ bị gió thổi làm hé ra 1 khe hở. Đèn vẫn theo đó mà đong đưa. Chắc vì thế mà ánh sáng bị yếu hẳn đi. Một màu vàng nhạt soi chiếu lên hai thân người. Một đang tựa vào tường, một thì ngồi bệch xuống đất cho mát. Chỉ có âm thanh xào xạc của mấy trang giấy cứ lần lượt được lật qua, giống như là tầm ăn lá dâu non vào mùa xuân vậy. Mà ánh đèn hắt vào tường thành 2 bóng người cứ từ từ lớn lên, lớn mãi, cuối cùng thì dính lại thành 1 khối.

40. Chương 40: Hỏa Hoạn

“Thiết Hành, Thiết Hành!” tiếng thì thầm bỗng nổi lên. Nghe xa xăm như bị cách trở bởi trăm sông nghìn núi vậy.

Hở, là âm thanh này. Thiết Hành bình tĩnh mở to mắt ra nhìn. Phát hiện bốn phía tối om, trong sự mờ mịt đó hình như có bóng trắng trắng, lơ mơ dày đặc, hỗn độn như đã đem hết toàn bộ tâm tối của vũ trụ đến đây vậy.

“Mày là ai, hử?!”

Âm thanh kia cứ lằng đằng như gần như xa tại bãi đất hoang bên ngoài. Gió bỗng đổi hướng xoay vùn trong khoảng ko đen mênh mông rồi lại quay về vồ vồ vào mặt, như trên như đùa.

“Là ai!”

Hô ~~, sau cổ như có hơi thở cực lạnh phả vào, khiến Thiết Hành cảm thấy ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Anh cứ nhìn trừng trừng vào khoảng trống trống không khí.

“Ai!?”

Không một tiếng trả lời, chỉ có tiếng gió quất tháo. Bỗng có một đầu tóc ngắn chậm rãi vòng qua đầu Thiết Hành

Ha ~~, gáy anh giờ thật giống 1 tấm kiếng. Bị hơi lạnh phả vào trong đó, liền toàn bộ da gà đều nổi lên.

Anh xoay người. “Ai?! Mày rốt cuộc là thứ gì?”

Bốn phía vẫn yên lặng như tờ. Tiếng gió cứ mạnh mẽ như cũ, thật giống như sự hô hấp của trời đất. Thiết Hành căng tai mình lên, nhưng chẳng nghe thấy tiếng gì nữa cả. Anh cứ đứng ở đó, đứng đó, đứng đó, đứng đó mãi. Bỗng nhiên lại thấy tay mình hình như bị kéo xuống hơi nặng nề. Cúi đầu nhìn, là 1 bé gái mặc áo đầm màu lam, gương đôi mắt đen hun hút nhìn anh.

“Chú ơi chú, chơi với con đi mà?!” Bé nhìn anh, đồng tử như đang dụ hoặc.

“Nha Nha, con là Nha Nha phải ko?”

Bé gái liền mỉm cười: “Chú ơi chú, chơi với con đi mà?!”

“Con là ai?!”

Bé gái vẫn cười: “Chú ơi chú, chơi với con đi mà?!”

“Con.. .” Thiết Hành bị gió tấp vào mặt. Ý thức mơ màng, cứ nhìn chăm chăm vào bé gái đó, từ chối ko được đôi má phúng phính như búp bê kia. Trước mắt anh là cái đầu ko có cổ, miệng bị ngoác rộng ra hai bên, nhưng ko có máu. Chỉ có bên mép còn dính mấy vệt máu đã khô lại mà thôi.

Tiếng nói kia bỗng nhiên được truyền tới từ phía sau. Giọng lạnh lạnh ngân vang phiêu lãng trong không khí: “Chú ơi chú, chơi với con đi mà?!”

Thiết Hành quơ quào hai tay 1 cách loạn xạ. Đầu nặng nề giật mình tỉnh lại, thấy mình đang nằm trên sàn nhà. Cổ mở hai mắt ra, trán ướt đầm mồ hôi, mới biết được vừa nằm mơ.

Trong phòng vô cùng tĩnh lặng. Đèn vẫn còn mở sáng. Lữ Thiên đang gối đầu lên mấy quyển vở mà ngủ gục. Thiết Hành đứng lên, chỉ cảm thấy đầu mình cứ lơ mơ huyền hoặc, giống như vừa trải qua 1 trận luân hồi vậy.

Tim cũng chịu ko được mà đập nhanh 1 chút, khiến anh cứ vòng vòng quanh phòng chẳng tự nhiên chút nào cả. Bỗng cửa sổ phả vào một mùi thoang thoảng quen quen.

Không xong rồi! vội vàng mở cửa ra. Thiết Hành chạy như bay đến cầu thang. Nơi này mùi càng nồng đậm, mắt còn có thể thấy khói trắng bốc lên hỗn loạn. Ánh lửa còn đang thấp thoáng chiếu lên tường giống như bóng yêu quái đang nhe răng ra vậy.

“Lữ Thiên! Lữ Thiên! Mau dậy đi! Cháy rồi!”

Anh ko kịp trở về phòng, liền dùng hết sức lực mà hét lên. Sau đó nhanh như tên phóng mà chạy lên lầu.

Cửa nhà 302 vẫn đóng chặt, nhưng khói và ánh lửa vẫn từ trong khe hở phả ra ngoài. Thiết Hành liền ngay lập tức ra sức đập cửa.

[Rầm rầm] vài tiếng vang lên, cửa cuối cùng cũng bung ra. Thiết Hành cố gắng nhìn đường trong ko gian mờ mịt của phòng khách. Ngọn lửa bốc lên từ ghế bành rồi lan tràn ra ngoài. Chẳng có ai cả? Vậy người đầu mất rồi.

Mặc kệ ra sao, mạng người quan trọng nhất. Còn chần chờ quái gì nữa? Anh liền ko nói ko rằng chuẩn bị nhào vào trong, bỗng bị Lữ Thiên ở bên ngoài túm lấy.

“Sếp Thiết, dừng!” Giọng của Lữ Thiên thật thảm thiết. Cậu ta đang liều mình ghì chặt lấy cái áo màu trắng của anh. Nắm chặt đến nỗi cả hai sắp ngã nhào ra mặt đất luôn.

Thiết Hành thật cảm động nhìn cậu ta một cái, nhưng anh cũng chẳng nói nhiều, chỉ dặn dò: “Ở ngoài chờ anh.”

“Phải cẩn thận đó!” Lữ Thiên nhìn anh, vội vội vàng vàng trở về phòng 202, tìm lấy — một chậu đựng nước lớn nhất, mở đầy nước đầy tràn cả ra rồi tắt tả bệ nó lên lầu. Người cậu ướt đầm, vừa kệ nệ khiêng chậu nước lên cầu thang, vừa hét lớn.

“Cháy! Đến mau! Cứu hỏa đi!”

Thiết Hành mặt kệ hơi nóng cùng khói lửa đang bốc lên dày đặc. Cuối cùng đã thấy ba người trong nhà này rồi.

Lửa đã thiêu đến cửa, Biện Chân ghé sát người vào một chỗ, lặng im, trên lưng cô có một đám lửa nhỏ. Cha của cô thì cuộn mình bên vách tường, trên đó còn đọng lại máu. Mà bà Phùng thì nằm sát chân giường, mặt mày hằm hằm, ánh mắt mở to trừng trừng giận dữ, miệng há hốc ra như cái lỗ sâu đen hun hút.

Thiết Hành dùng tấm đệm lửa trên người Biện Chân, xong thì thấy đồng tử đã giãn ra. Lại nhìn bà Phùng và cả Biện Trung Thành nữa, đầu ngập trong máu, mạch đã sớm ngưng đập, mắt đang mở to trừng trừng.

Thiết Hành không khỏi đứng bất động trong phòng ngủ.

Lửa thật ra cũng ko lớn, dân quanh đó đã gấp gấp tụ lại để giúp dập tắt.

Lính cứu hỏa cũng trở đến ngay, ồn ào lộn xộn. Sau khi mọi người tản ra về hết, thì trước nhà 302 chỉ còn lại 3 người cuối cùng đang ở trong chung cư này và cặp đôi Thiết, Lữ mà thôi.

Ai cũng ko muốn mở miệng. Toàn bộ đều rơi vào lặng yên. Nhìn căn phòng hỗn độn trước mặt, người nào cũng chẳng thể bình thần được. Hàng mi của Thiết Hành hơi chớp 1 chút, sau đó anh chạy đến cửa sổ ở trước lầu nhìn chăm vào bóng đêm, miệng cứ ko ngừng phun ra từng ngụm khói.

Lữ Thiên cứ khìch khìch mũi. Sau đám cháy nơi này toàn là bụi bẩn. Cậu day day mũi mình 1 chút, giọng nói vốn trong trẻo giờ trở nên khàn đặc.

“Sao lại chết đến 3 mạng như thế...”

Hồ Bích Mai đang mặc 1 cái váy ngủ bằng lụa mỏng tanh, đầu bù tóc rối. Chị ta ở giữa không gian lạnh lùng thế này bắt đầu run rẩy, khiến cho cái váy cũng đong đưa theo.

“Tôi ko được.....ko được rồi. Ngày mai tôi phải dọn đi liền.”

Cố Viễn Thần nhìn chị ta một cái, mi mắt rũ xuống, ko biểu tình gì cũng mấp máy môi nói: “Ngày mai tôi cũng dọn đi.”

Thiết Hành dùng chân dẫm lên nĩa điều thuốc cho tắt khói. Một lần nữa từ tốn lên lại lầu. Anh nhìn Chu Hà Sinh hỏi: “Còn anh thì sao?”

“Tôi, tôi dọn trễ hơn bọn họ 1 ngày.” Chu Hà Sinh do dự một chút, cũng đưa ra quyết định.

Thiết Hành miễn cưỡng cười, “Tốt lắm, mọi người chú ý an toàn. Đi hết cả, nhiều khi lại tốt hơn đó.”

Ngoài chuyện đó ra, ai cũng chẳng nói thành lời. Mọi người tản ra, tự đi về hướng phòng của mình. Chu Hà Sinh cố ý bước chậm 1 chút, để đi sau Cố Viễn Thần và Hồ Bích Mai. Hình dáng cao gầy trước mặt thật hắt hiu. Một nam, một nữ đang trò chuyện vô tình lọt vào tai.

“Viễn Thần, vậy thì sớm hơn 1 ngày, còn có ngày mai thôi. Đến giúp chị 1 chút nha?”

“Được, ngày mai đã có thể trả nó cho em được chưa?”

“Yên tâm, Viễn Thần. Chị sẽ làm đúng theo những gì mình nói mà.”

41. Chương 41: Phù Điều Hình Chim Nhạn

Trời đổ mưa lâm râm. Thi thể đã sớm được cục cảnh sát chuyển đi rồi. Lữ Thiên cứ lẩn qua lộn lại đánh vật với đám tư liệu, còn Thiết Hành thì hối hả đi điều tra gì đó.

Giờ này, những người còn lại trong tòa nhà này đang làm gì?

Nhà 401, Chu Hà Sinh đang vùi đầu vào gối. Đã uống vài viên thuốc, nhưng thế nào cũng ko ngủ được chỉ biết giương mắt làm bạn với trần nhà đầy bụi mà thôi.

Nhà 402, Hồ Bích Mai đã khoát thêm ngoài chiếc váy ngủ kia 1 cái áo. Ngồi ở bàn ăn ngơ ngẩn lặng lẽ nhìn. Còn Cố Viễn Thần thì đứng bên cửa sổ được khép chặt lại, lặng lẽ nhìn bức rèm châu đang buông xuống, chẳng nói gì cả.

“Viễn Thần, cùng nói xem, có thật nơi này của chúng ta có quý hay ko? Chị vốn chẳng tin lắm, nhưng cùng 1 lúc đã chết mất 3 mạng thật đáng sợ quá.”

Cố Viễn Thần thản nhiên nói: “Quý đáng sợ lắm sao? Thế thì cứ dọn đi, nhưng em thấy quý và người cũng ko khác nhau nhiều lắm đâu.”

“Viễn Thần.” Hồ Bích Mai đến gần, từ phía sau ôm chặt lấy cậu. “Cùng là người cô độc, chị cũng là người cô độc. Hai chúng ta đến 1 người thân cũng chẳng có. Thế thì sao cùng ko chấp nhận chị, dù làm bạn thôi cũng tốt mà.”

Cố Viễn Thần không đẩy chị ra. Mắt cậu ngập tràn bi thương, thật buồn bã nói: “Em ko đáng đâu, cũng ko thể yêu ai được nữa.”

“Tại sao? Tại sao? Viễn Thần cương rõ ràng đã kết thúc với cô ta rồi mà?”

“Không phải, chị ko biết rồi.” Giọng nói của Cố Viễn Thần rất nhẹ, nhẹ quá đi mất, tựa như những bông tuyết nhẹ nhàng phiêu tán. Mềm mại đến vô cùng như cái hiện thực tàn khốc mà cậu phải mang theo từ nhỏ đến lớn.

Bỗng nhiên lưng cảm thấy ảm nóng. Cậu kéo Hồ Bích Mai đến trước mặt mình, mới phát hiện ra chị ta đang khóc. Mặt đầy nước mắt, cái mũi cũng hồng hồng theo. Còn đâu phong thái mị hoặc mê hồn nữa. Chị ta, dù gì thì vẫn là một người đàn bà với khát vọng rất đời bình thường mà thôi.

“Đừng khóc, hai chúng ta chỉ còn hôm nay nữa thôi. Từ ngày mai sẽ vĩnh viễn ko gặp lại nhau. Chị đừng nói là muốn mỗi khi nghĩ đến em là nhớ ngay đến quá khứ khóc than nha?” Cố Viễn Thần hiện tại trong mắt của Hồ Bích Mai thật ko phải là một sinh viên nai vàng ngơ ngác. Cũng ko phải là một người lãnh đạm đơn sơ. Mà thật giống như một người đàn ông chính chắn dạn dày.

“Ừh.” Hồ Bích Mai nhìn gương mặt mà chị chẳng bao giờ với tới được. Mắt long lanh quả nhiên từ từ ngưng khóc mà chuyển sang mỉm cười.

Cố Viễn Thần dùng 1 cái khăn dài lau đi khóe lệ còn đọng lại trên mặt chị, cậu yêu chịu thật quá đối dịu dàng. “Thật ra chị ko trang điểm cũng đẹp lắm. Đừng giấu mình sau lớp trang điểm dày cộp nữa.”

Mũi Hồ Bích Mai lại cay xót, nước mắt cứ chực chờ ứa ra. Nhưng chị cố giương mắt lên bức nó phải chảy ngược vào trong. Gắng gương ếp mình từ đang muốn khóc nức nở chuyển sang cười khanh khách. “Cưng cũng thế nha. Cưng ko biết là lúc cưng cười lên có biết bao dịu dàng, biết bao tốt đẹp sao? Chị gần như muốn chết chìm trong đó luôn áh. Thế thì, hà có gì mà cứ giữ thái độ lạnh như băng, rét căm căm mà tiếp xúc với mọi người thế?”

“Trước kia là vì bảo vệ tôn nghiêm cuối cùng của mình. Giờ thì để từ chối mà....” Cố Viễn Thần đang nói thì gió ở đâu bỗng nhiên thổi đến, làm cậu ngừng hẳn lại. Sau đó lại rất nhanh cười lên rồi đổi đề tài khác.

“Chị thích sưu tầm phù điêu cổ hình chim nhạn quá nhỉ? Ngày trước em thường nghe mẹ mình kể, nói chỉ có chim nhạn là hàng năm đều bay từ nam đến bắc. Trên đường bay mỗi một đó, nó luôn cảm thấy mình thật vất vả đi. Tại sao muôn vàng loài chim khác có thể nhàn hạ ở lại chỗ cũ, mà nó lại cứ nay xa vạn dặm như thế? Thế là một ngày nọ nó liền hướng trời xanh mà bất bình. Hy vọng mình có thể ở lại mãi một nơi. Kết quả nó được như ý nguyện, thượng đế liền biến nó thành chim nhạn điêu khắc. Từ ngày đó, nó đã ko bao giờ.... phải bay đi vất vả nữa. Bị cướp đi bản ngã, chỉ có thể gởi khát vọng của mình vào ko trung, vĩnh viễn chỉ có thể nhìn mà thôi.”

Hồ Bích Mai nghe cậu kể với ngữ điệu bi thương vô cùng, thì cũng đau lòng theo mà kêu lên: “Viễn Thần”

Cố Viễn Thần hơi chao đảo, rồi thất thần nở 1 nụ cười. “Em thật giống như chim nhạn kia. Thấy mình sống thật khổ đi. Nếu như ngày đó ko quen biết, thì đã ko phải nếm trải tư vị khổ đau đến nhường này.”

Lúc Thiết Hành trở về thì đã 3 giờ chiều. Đây trời cuồng phong mạnh mẽ, mây đen vần vờ vũ, mưa cứ tí tách chẳng biết khi nào mới tạnh.

“Lữ Thiên.” Cửa mở ra, nhất thời gió mạnh thổi bay tán loạn đám tư liệu trên mặt đất. Vài trang giấy bay lên rồi chao đảo rơi xuống.

Lữ Thiên vội vàng dùng cả thân mình đề mấy trang đó xuống. Ánh mắt sáng ngời nhìn Thiết Hành hỏi: “Sếp Thiết, đã có báo cáo nghiệm thi chưa?”

“Vẫn chưa, ” Thiết Hành vừa nói vừa cởi áo đi mưa màu đen ra. “Nhưng mà anh nghe loáng thoáng bên pháp y. Tình huống cơ bản là cả ba đều chết do ngạt khói. Chuyện này đã được chứng thực rõ ràng.”

“Mặt hoảng hốt cũng tìm ra nguyên nhân rồi áh. Còn có, dấu tay trên miệng bọn họ thì phải giải thích thế nào? Còn tại sao lại bốc hỏa nữa chứ?”

“Chuyện này anh có thể giải thích. Dấu tay kia vốn dĩ chẳng phải cố tình để lại. Làm gì có thằng nào ngu đến nỗi giết người xong còn lưu lại dấu tay hử? Còn nguyên nhân phát hỏa. Bắt đầu từ phòng khách, có thể là do bà Phùng đốt bùa chú, chẳng phải khi đó trên thi thể vẫn còn cầm 1 mảnh đó hay sao?”

“Thế còn vết thương trên miệng của Biện Trung Thành ạh?”

“Miệng vết thương là do tường làm rách. Có thể lúc đó đã bị ngộ độc cacbonic, nên thần kinh anh ta ko bình thường, chẳng phân biệt được hướng nữa, cứ nhè tường mà đâm đầu vào, ko ngừng muốn tìm đường chạy trốn, thế rồi vỡ miệng thôi.”

Lữ Thiên ko đồng ý nói: “Sau lại giải thích thành chuyện ngoài ý muốn rồi. Sếp Thiết àh, thật ra là anh có phân biệt được là phòng khách khác với phòng bếp ko vậy? Nơi đó rất khó có khả năng tạo thành hỏa hoạn. Em thì cứ cảm thấy là mọi người đến thời gian chạy trốn cũng ko có. Hỏa hoạn vốn ko lớn. Hơn nữa lúc em cứu lửa thì phát hiện cửa nhà và mặt kiếng của bàn trà đã lệch hơn phân nửa. Rất có thể trước đó bọn họ đã chạy đến chỗ đó đấy ạh.”

Thiết Hành hơi gật đầu nói: “Anh cũng nhìn ra điểm này. Theo cậu là mọi người đã chạy ra được đến đấy rồi, nhưng lại ko thấy cửa đâu. Rồi không ngừng chạy trốn, càng trốn càng chạy sâu vào nhà phải ko? Ý nói là quỷ dẫn đường chứ gì? Có ai tin hử? Hơn hết ba dấu tay trên miệng họ, là khiến cho ko ai có thể kêu cứu được rồi ngộ độc khói mà chết. Cậu mà kết luận như vậy, người ta ko đưa vào viện tâm thần ngay mới là lạ đó!”

Lữ Thiên ủ rũ cuối đầu thở dài: “Em thấy chuyện này huyền bí lắm. Vụ này ko thể chỉ cần tra trong vài ba ngày rồi rất luận là tử vong ngoài ý muốn được đâu ạh.”

Thiết Hành không còn cách nào khác, chỉ có thể lắc lắc đầu. Tựa như muốn nhường nhịn đàn em 1 chút, sau đó liền đem 1 tin khác kể cho Lữ Thiên biết: “Hôm nay 1 đồng sự của anh ở khu tây có nói lại là nhà số 317 đã được mấy người vô gia cư đến báo án đó. Vì trên đất phát hiện ra vết máu lớn lắm. Bọn họ cũng nghi ngờ là có hung án. Nhưng ai cũng vô sự nên đoán rằng chắc là bọn lưu manh vào đó đánh nhau rồi để lại thôi.”

“Vết máu ở số 317 cùng với án mạng tại Hòe Thụ Lý có liên quan với nhau ko?”

Thiết Hành nói: “Anh trước đó cũng ko mấy quan tâm. Nhưng giờ so lại, thì anh có nghe Biện Chân nói trước lúc Mạnh Giới Quang chết ko lâu, trên người cậu ta cũng máu me bết bết. Ko phải là trùng hợp đến thế chứ.”

“Ý anh là Mạnh Giới Quang đã đánh nhau ở số 317. Có khi nào cái chết của hắn có liên quan với mấy người trong cuộc ẩu đả đó ko?”

“Cũng có thể.” Thiết Hành cười giễu cợt: “Anh còn nhớ bà Phùng hay nói âm dương quỷ quái gì đó. Bà nói Mạnh Giới Quang không chừng đã làm chuyện thất đức gì rồi, nên mới là người tử vong đầu tiên. Giờ ngẫm lại thấy cũng khớp lắm nha.”

Lữ Thiên lâu thật lâu sau cũng ko nói chuyện. Bỗng nhiên cậu ngẩng mặt lên nhìn anh thật kỹ rồi hỏi: “Sếp Thiết, anh có thật sự tin là trên đời này có quỷ ko?”

“Anh ko tin có quỷ, vẫn chẳng thể nào tin được.” Thiết Hành thở dài. “Nhưng nghi ngờ thì có đó!”

42. Chương 42: Cái Chết Của Anh Tử

Ngoài cửa sổ bỗng lóe lên một tia chớp, xé rách đi tấm màn đen tối của ko trung. Mưa trũ hạt ko ngừng.

“Dọn dẹp xong chưa?” Cố Viễn Thần thấy Hồ Bích Mai xách một cái vali từ phòng ngủ đi ra thì hỏi chị.

Hồ Bích Mai nói: “Xong cả rồi, nhưng mà mưa lớn quá. Đợi tạnh 1 chút thì chúng ta sẽ đi.” Chị nhìn vào màn mưa rồi lại nhìn hình dáng cao gầy và nhu hòa của Cố Viễn Thần nói: “Viễn Thần, ko ngại chứ, cũng có thể sơn móng tay giúp chị được ko?”

Cố Viễn Thần gật nhẹ đầu, Hồ Bích Mai ngồi trên ghế đối diện cậu, lấy ra 1 lọ sơn móng tay màu đỏ tươi.

Cố Viễn Thần mở nắp bình, hơi nắm nhẹ lấy những ngón tay của Hồ Bích Mai, rồi bắt đầu dùng cọ mềm mà chậm chậm sơn lên nó.

Móng tay dài và nhọn, cho thấy đã được chăm chút kỹ càng. Từng móng một dần dần được phủ lên một màu đỏ lấp lánh, khiến nó càng lộ ra vẻ kiêu diễm, mỹ lệ. Tựa như chính con người của Hồ Bích Mai, vĩnh viễn ko thể thích hợp với sự giận dữ thù hằn.

“Trước kia ba của chị rất thích sơn móng tay cho mẹ. Cha yêu mẹ lắm, đáng tiếc giữ ko được lâu.” Hồ Bích Mai nói kèm theo đó là khoe miệng nở ra 1 nụ cười đầy ngọt ngào.

Cố Viễn Thần cúi thấp đầu, ánh đèn cứ như vô tình ánh lên đôi mắt bình thần trước sự đời. “Chút nữa em đưa chị đi. Tìm một người thật thà tốt bụng thật nhiều vào. Con người muốn sống hạnh phúc quả thật quá khó khăn.”

Hồ Bích Mai lại mỉm cười: “Chị nghe lời của cưng”

Cố Viễn Thần thật chú tâm sơn móng. Sắc trời bên ngoài càng lúc càng u ám, tối chẳng khác gì ban đêm. Trong phòng một chút gió cũng ko có, nhưng vẫn nghe được tiếng cuồng phong gào rú bên ngoài. Cứ từng trận từng giận dữ đập ong ong vào cửa sổ.

Cố Viễn Thần vừa sơn đến ngón út cuối cùng thì tay bỗng nhiên run lên khiến nước sơn màu đỏ tươi bị lem hết ra ngoài ngón tay của Hồ Bích Mai. Chị ta ngạc nhiên nhìn cậu thật kỳ quái.

“Sao thế, Viễn Thần?”

“Chu. . . Nguy hiểm. . .” Mặt của Cố Viễn Thần trở nên trắng bệch. Cậu mạnh mẽ đứng lên, do ko cẩn thận đã va mạnh vào ghế. Lọ sơn móng tay đổ cả ra ngoài.

Dịch thể màu đỏ tươi hơi sền sệt dây cả ra bàn, tựa như máu đỏ thắm. Hồ Bích Mai chưa kịp kêu lên thì đã thấy Cố Viễn Thần đẩy cửa chạy ra ngoài, bước chân gấp gáp mắt hấn đi phong thái thường ngày.

“Viễn Thần, Viễn Thần!”

Phải nói là chân cậu gần như đang chạy như bay. Không gian khoáng dang cứ nổi lên từng trận gió mạnh ko ngừng. Hồ Bích Mai trong lòng cũng theo đó mà dấy lên một dự cảm ko mấy tốt đẹp.

“Viễn Thần ~” Chị hét to lên.

Cố Viễn Thần đã chạy đến lầu hai. Mưa ào ạt như trút nước. Bầu trời chớp giạt liên hồi như đang dọa người.

Hồ Bích Mai vén màn che, đẩy nhẹ cửa sổ mở ra một khe hở. Bỗng một tia sét bổ xuống trước mặt, khiến chị giật mình ngã nhào trên mặt đất. Cửa sổ mở rộng tang hoác, mưa gió giận dữ, gào rú tiến vào phòng làm chị bị ướt hết nửa thân người.

Hồ Bích Mai bò lên cố gắng đóng cửa sổ lại. Tiếng sấm lại một lần nữa giáng xuống, một tia chớp sáng chói xoẹt qua ko trung, xé toạt màng trời, lọt ngay vào trong phòng.

[Rộp] Chùm đèn thủy tinh vỡ nát. Mảng vụn vương vãi khắp nơi. Hồ Bích Mai hoảng sợ mở to mắt. Chị hét lên chói tai, nhưng tiếng sấm đã lấn át tất cả. Chị ôm đầu, trở mình, lui lại phía sau. Mắt bỗng thấy ánh điện chói lòa từ bên ngoài xoẹt qua vách tường. Thẳng tắp truyền tới. Điện giống như ma quỷ cứ dí sát vào chị, tỏa ra thành những bóng hoa chớp lóa ngay tại chiếc tủ áo gần đó.

Cố Viễn Thần dầm mình trong mưa. Bất chấp cả người ướt đẫm, cậu chỉ chăm chăm vào 1 nơi — sau tòa nhà.

Mưa như che kín trời đất, từng hạt từng hạt nặng trĩu làm nhạt nhòa tầm mắt của con người. Cậu cứ chạy, chạy mãi, vừa chạy vừa tìm. Chân nặng nề lê bước, cỏ mọc dày đặc, tràn lan như cổ tình níu lấy thắt lưng, khiến người khác phải té nhào trên mặt đất. Thân hình bê bết đầy bùn, tiếng sấm cứ vang vọng bên tai.

Cuối cùng, nơi khoảng đất hoang đầy hoang loạn cũng tìm được một bóng dáng quen thuộc. Người đang đứng giữa đám cỏ dại cao ngất đưa lưng về phía cậu. “Chu Hà Sinh!” Cố Viễn Thần nắm lấy cánh tay anh, nghẹn ngào. Dường như cậu đã dùng hết sức lực để níu chặt lấy vậy.

“Viễn Thần?” Vừa nhìn thấy Cố Viễn Thần, thấy cậu thanh niên mà mình yêu thương, Chu Hà Sinh ngạc nhiên chẳng nói thành lời. Anh thận trọng hỏi: “Là em sao?”

“Anh, anh sao đến đây làm gì? Nơi này nguy hiểm lắm, sau này đừng đến nữa, ko được đến nữa!” Cố Viễn Thần nạt nghẹn trong mưa, mặt cậu hiện lên nỗi sợ hãi vang vọng từ nội tâm. Sắc mặt nhợt nhòa trong mưa, trắng hơn cả màng nước lúc này nữa.

“Anh nghe có người gọi mình, nên xuống đây xem thử.” Chu Hà Sinh nhìn thẳng vào cậu, lần đầu tiên thấy Cố Viễn Thần cuống lên như vậy. Là vì mình sao? Thu nhận bất ngờ này khiến cảm giác đau đớn trong lòng anh từ lúc đó đến nay đều bay sạch mất. Nước mưa lạnh lẽo nhảy múa, thoáng chốc làm ko gian thêm phần ma quái, trời đất như chao đảo rối loạn.

“Viễn Thần, em, em quan tâm anh sao?”

Cố Viễn Thần ngẩn mặt lên, đôi mắt đẹp vô cùng đã ướt đẫm. Vì lông mi bếch vào nhau nên mắt cậu có vẻ to hơn một cách diệu kỳ. Tròng mắt trắng đen yên ả rõ ràng, nửa như muốn van xin nửa như cam chịu, khiến cho người khác cứ nhìn mãi ko thôi.....

“Không, em chỉ...” Cậu quay mặt đi.

Lại một tia chớp lóe lên, sấm nhanh chóng ồm ồm.

Ánh mắt nóng bỏng trên gương mặt lạnh lùng. Cố Viễn Thần tựa như ko thể chịu được trạng thái đang xung đột như vậy. Cậu cắn chặt răng, nắm chặt lấy cánh tay của Chu Hà Sinh rời khỏi khoảng đất sau lầu.

Bước lên cầu thang, Cố Viễn Thần đi thật gấp gáp. Nước mưa cứ chảy từ quần của cậu và Chu Hà Sinh xuống chân, xuống giày, lưu lại vết nước trên đường đi lên. Hai hàng nước cứ dần dính sát vào nhau sánh đôi mà đi.

“Viễn Thần, Viễn Thần, em đang trốn tránh gì thế?”

“Tại sao lại ko sống thật với lòng mình?”

Dù cho Chu Hà Sinh có hỏi cách mấy, Cố Viễn Thần chỉ cắn chặt răng. Hai người rất nhanh sau đó đã đến tầng 4.

Trước mặt là cửa nhà 402 đang rộng mở, trong phòng như vừa bị lốc xoáy quét qua. Thủy tinh vỡ rơi đầy ra đất, dây điện dài hoẵng cứ mặc sức hạ xuống, quấn vào cả thân người đang nằm trên nền đất lạnh.

Thi thể của Hồ Bích Mai đang nằm cứng đờ giữa phòng. Tủ áo ngã đè vào người chị, còn có mảnh vỡ thủy tinh ghim đầy cả lưng. Máu đỏ tươi hòa lẫn với màu sơn móng tay, loang loáng.

Cố Viễn Thần đứng ngây ra nhìn thi thể trước mắt. Cậu ko nói nên lời, đau khổ, hoảng sợ. Cậu thấy Hồ Bích Mai mắt mở lớn, tay hãy còn vươn ra gắng gượng với đến lọ sơn móng tay trước đó đã bị ngã lăn ra cách chị xa xa.

Bên ngoài cửa sổ, chậu thu hải đường vẫn xanh ngát, dù mưa to gió lớn vẫn run rẩy kiên định mà sinh tồn.

43. Chương 43: Vùng Vấy

Khi Thiết Hành và Lữ Thiên biết chuyện, thì Chu Hà Sinh gần như đã ôm lấy Cố Viễn Thần về phòng mình. Giờ đây, ai cũng ướt sũng, tinh thần sa sút đến chẳng còn biết gì cả.

“Viễn Thần, lau tóc đi em, còn thay cả quần áo nữa. Nếu ko sẽ cảm đấy.” Chu Hà Sinh chưa kịp thay quần áo đã vội vã đem khăn đến cho Cố Viễn Thần.

Nhưng dù anh nói thế nào thì Cố Viễn Thần như vẫn chưa hoàn hồn. Cậu cuộn mình ở sofa, đầu hãy còn rõ nước, nước nhỏ xuống lưng, toàn thân lạnh như băng.

“Viễn Thần, Viễn Thần.” Chu Hà Sinh nôn nóng đến chẳng biết làm sao cả. Anh cứ cầm khăn lau lấy lau để, thậm chí được nước bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

“Số mệnh mà...” Mãi 1 lúc lâu sau, Cố Viễn Thần bỗng nhiên quật cường cười thật thê lương. Cậu dứt khoát đẩy Chu Hà Sinh ra, rồi mở cửa bước ra khỏi nhà.

Nhà 402, Thiết Hành và Lữ Thiên nâng tú lên. Lưng của Hồ Bích Mai bị găm bởi vài mảnh thủy tinh nhỏ nhưng vô cùng sắc nhọn. Thiết Hành nhẹ nhàng vén áo đưa lưng của chị ra. Quả nhiên thấy được một dấu tay đen lờ mờ.

“Thật là muốn trốn cũng ko thoát. Chị ta hôm nay đã muốn đi, ấy thế mà vẫn ko tránh khỏi cái chết.”

Sau lưng bỗng truyền đến tiếng mở cửa. Hai người quay lại nhìn, là bóng dáng đang sững nước, Cố Viễn Thần.

[Loảng xoảng, rộp, lách cách....] Cố Viễn Thần từng bước từng bước tiến vào phòng. Ko màng đến thủy tinh vỡ đầy cả sàn nhà, ko màng đến đồ vật đang ngổn ngang trong phòng. Mọi cậu cấn chặt lại, hoàn toàn coi Thiết Hành và Lữ Thiên như ko có.

“Cậu ta sao thế?” Mãi đến khi Chu Hà Sinh đuổi theo đến cửa, Thiết Hành và Lữ Thiên cũng ko biết Cố Viễn Thần rốt cuộc là đang muốn làm gì nữa.

Chu Hà Sinh nhũu chặt mày. Cố Viễn Thần trước mắt anh tựa hồ như sắp sửa ngã gục vì cuồng phong tuyệt vòng. Có cần thiết phải làm như thế không? Hay cậu và Hồ Bích Mai đã có quan hệ thật sự với nhau?

Anh chạy đến đỡ lấy Cố Viễn Thần lên hỏi: “Viễn Thần, em muốn tìm thứ gì vậy? Để anh giúp em! Anh sẽ giúp em mà!”

“Không ai có thể giúp ta được cả.” Cố Viễn Thần lại đẩy anh ra, mạnh mẽ mở bung va li của Hồ Bích Mai. Quần áo, trang sức, vật quý giá rơi đầy ra sàn nhà. Cậu cẩn thận lục tìm, bàn tay run rẩy bởi lên từng thứ một. Nhưng kết quả là tất cả chỉ thu về là thất vọng.

“Cẩn thận!” Chu Hà Sinh bỗng thấy tay của Cố Viễn Thần đã gần sát bên dây điện. Anh chẳng thể nghĩ được gì nữa, vội vàng chạy đến, từ phía sau ôm lấy cậu thật chặt.

Bọn họ cứ vật lộn như thế. Nước mưa vô tình dấy ra làm ướt cả hai người. Thêm vào đó là sự va chạm vào những đồ vật đang ngổn ngang trong phòng, khiến cho tay của Chu Hà Sinh bị mảnh vỡ cắt phải. Máu nóng chảy ra. Đau vô cùng.

Cố Viễn Thần cuối cùng cũng nhìn đến anh một cái, sau đó cậu bình tĩnh lại rất nhiều, cứ lặng lẽ để mặc cho Chu Hà Sinh níu lấy, nửa như kéo nửa như ôm về lại nhà 401.

Tay ôm chặt lấy thắt lưng của Cố Viễn Thần. Chu Hà Sinh phải dùng chân để đóng cửa lại rồi kéo cậu thẳng đến sofa, để cậu ngồi lặng yên lên đó.

“Có tắm hay ko, cũng phải thay quần áo cái đã.” Vội vàng quơ đại 1 tấm vải để cầm máu, Chu Hà Sinh đem 1 bộ quần áo của mình đến cho Cố Viễn Thần.

Cố Viễn Thần chẳng thèm cầm lấy. Cậu cứ dựa lưng vào sofa. Đầu và lưng đều tựa vào thành ghế, mắt nhìn đăm đăm về phía trước. Quần áo dẫm nước mưa cứ dính chặt vào lòng ngực đang ko ngừng phập phồng lên xuống. Bỗng nhiên cậu cất tiếng cười, cười thật lớn, cười đến độ toàn thân đều run rẩy.

“Ha ha ha.” Tiếng cười đó dường như mãi mãi ko thể nào dừng lại được. Ẩn đằng sau đó là tuyệt vọng điên cuồng khiến người khác phải kinh hãi.

Chu Hà Sinh ngây ngẩn cả người. Anh quan sát thái độ của Cố Viễn Thần thật kỹ càng, rồi nghi hoặc kêu lên: “Viễn Thần.”

Cố Viễn Thần nhìn anh 1 cái, rồi lại càng cười dữ dội hơn nữa. Mắt cậu vì cười mà dần dần xuất hiện tơ máu. Cả người ôm bụng ngã lăn ra sàn nhà. Vẫn cười ko ngừng, tiếng cười như tiếng ma rên quỷ khóc khi thấy đồng cầu cơ bên bàn cát. Càng lúc càng khàn lại, thê lương mà ngoan độc.

“Có chuyện gì vậy?” Chu Hà Sinh hoảng hốt nắm chặt lấy cánh tay của Cố Viễn Thần. Bỗng thất bất ngờ khi phát hiện người mình đang chạm vào thật quá đổi khác thường. Cả người cậu mềm hoặc như chẳng còn chút sự sống nào. Tinh thần linh khí dường như đã thoát ra ngoài hết cả giờ chỉ còn lại đây là 1 cô hồn mà thôi.

“Em.....đừng cười nữa!” Nhìn trừng trừng và ánh mắt của Cố Viễn Thần thật lâu, Chu Hà Sinh bỗng hiểu được cái gì là điên cuồng rống giận: “Ko được cười nữa. Em cứ khóc cho đã đi. Anh ko muốn em cười như vậy. Em điên rồi! Em muốn bức mình điên phải ko?!”

Cố Viễn Thần vẫn đang cười to, hàng mi dày vẫn ướt đẫm, chốc chốc lại chuyển động làm dấy lên vài chấm sáng lấp lánh. Cậu cười như muốn trút hận vào ko gian. Cổ họng rất nhanh liền khàn đặc chẳng còn phân biệt được âm thanh gì nữa. Thế nhưng, cậu vẫn ở trong lòng Chu Hà Sinh ho lên khù khụ từng đợt một.

Chu Hà Sinh nhìn chăm chăm vào người đang cuộn lại trong lòng mình thật tự nhiên. Anh cảm thấy ngực mình như có một sức nặng vô hình đè chặt xuống. Các dây thần kinh căng lên. Lòng đau quá đi mất. Đau đến cùng cực!

“Đừng cười nữa. Nghe lời anh, đừng cười nữa!” Chu Hà Sinh hét toán lên, bỗng nhiên buông hai tay mình ra, rồi ôm chặt lấy bả vai của Cố Viễn Thần. Một tay anh đặt sau đầu cậu, kéo cậu dựa sát vào người mình. Cậu so với sự tưởng tượng của anh càng mỏng mảnh hơn rất nhiều. Khiến vòng tay anh ko thể ko cẩn thận hơn nữa.

Cuối cùng cũng đã ko còn ho khan nữa. Cố Viễn Thần chậm chậm vươn tay ôm lấy anh. Bước tường băng giá u ám ngăn cách hai người từ trước đến giờ đã vỡ tan ra thành từng mảnh vụn.

“Anh có biết em đang cười cái gì ko?” Cậu nhạo báng nói, miệng lại cong lên như mỉm cười, “Tôi cười bản thân mình thật ngu ngốc. Là một thằng ngu! Ông trời ơi? Ông chưa bao giờ quan tâm đến tôi. Sao cứ lạnh lùng nhìn tôi thế này. Nhìn tôi cứ lần lượt mất đi, nhìn tôi hèn mọn, nhìn tôi vùng vẫy. Cho đến khi toàn bộ hy vọng đều hóa thành tro tàn, cũng chỉ có thể lạnh lùng nhìn tôi mà cười như thế. Còn tôi thì sao? Tôi hết thấy đều cố gắng, cái gì cũng kiên cường, cái gì cũng gắng gượng. Tôi vốn chẳng có thể cứu được mình. Sao ông ko tính lại cho thật kỹ càng đi! Ông đối với tôi một chút công bằng cũng chẳng có nữa kia!”

Chu Hà Sinh vẫn ôm lấy cậu, mặc cho hai cánh tay kia có quơ quào dữ dội đến đâu đi nữa. Lòng đau thắt lại. Những lời của Cố Viễn Thần nói đều ko rõ ràng gì cả, nhưng sự đau khổ của cậu, lòng anh có thể cảm nhận thật rõ ràng. Hẳn là từ nhỏ đến lớn, cậu đã mất đi rất nhiều, nhưng thu lại thật quá ít. Ko gia đình, ko thân thích, chắc cô độc nhiều lắm, nhưng đến cơ hội cho mình bộc bạch cũng ít nữa. Tựa như cậu chỉ một thân một mình phiêu bạt khắp nơi. Hành trang mang theo là nỗi buồn chỉ có tăng chỉ không giảm, khiến cậu càng ngày càng suy sụp, càng ngày càng rã rời...

“Cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Em nói cho anh nghe đi. Đừng xa lạ như thế. Chúng ta....Không phải là bạn bè sao?” Chu Hà Sinh nhìn thẳng vào mắt cậu. Anh hận ko thể tự mình tiến vào trong đó để hiểu hết nỗi lòng kia được.

Cố Viễn Thần vì câu nói này mà im lặng lại trong 1 khắc. Khóe miệng cậu trầm xuống, đôi mắt sáng lấp lánh với con ngươi đen như hai hầm mực âm trầm nhìn lại anh. Rất lâu, rất lâu, lại đẩy vòng tay chặt chẽ của anh ra.

Do dự cùng nhiệt quyết cứ mãi giằng co. Lòng nhiệt thành của Chu Hà Sinh khiến cậu chẳng thể dễ dàng được nữa. Không khí trong phòng nhất thời đặc lại, giống như một khối bơ đang tan chảy có điều kiện dưới ánh nắng gay gắt của mặt trời. Bình đàm ư, dịu dàng ư, tất cả đều bị đẩy ngược trở lại theo 1 cú ngã xuống. Tay Chu Hà Sinh vẫn chậm rãi mà siết chặt lấy. Anh vẫn hung hăng ôm lấy cậu, cảm giác máu trong người mình cứ rần rần chảy, ko chỗ nào mà ko lạnh. Còn Cố Viễn Thần cứ ngơ ngác nhìn sàn nhà, thất thần hoang mang.

“Mặc kệ em, không đáng.” Cố Viễn Thần lay động chuẩn bị đứng lên. Mặt cậu tái nhợt như tờ giấy. Bao nhiêu sức sống dường như đã bị cuồng phong mãnh liệt thổi thấu qua, bay đi mất hết cả.

Chu Hà Sinh tựa hồ như ngoài Cố Viễn Thần ra thì anh chẳng có thể nhìn thấy được gì trước mặt mình nữa. Chân cậu mềm nhũn, tay cứ nắm bắt lấy thứ gì đó trong ko khí, người cậu gầy yếu cong gập lại, khiến anh phải tan nát cõi lòng.

44. Chương 44: Đồng Tính Luyến Ái

Không gian yên tĩnh đến nỗi khiến người ta ko thể hít thở được nữa. Chỉ duy nhất tâm tư dưới ánh đèn huỳnh quang đang vô cùng hỗn loạn mà thôi. Cố Viễn Thần ko thể vùng ra để đi được. Nếu cậu muốn đẩy tay Chu Hà Sinh ra, thì ngay tức thì anh sẽ mạnh mẽ ghì chặt người lại. Đã mấy lần ngã nhào ra sàn nhà rồi lại bò dậy, mặt của Chu Hà Sinh càng ngày càng gần sát bên cậu.

Ko thể nào chấp nhận được ánh mắt đang bốc cháy kia, là tay của Chu Hà Sinh cứ nắm chặt lấy cổ tay phải của cậu. Chẳng nói lời nào cả, nhưng lòng lại đang tự vấn dữ dội: “Anh có ngốc lắm ko? Có ngốc lắm ko? Từ lúc gặp em, anh liền biết cái gì là ngốc nghếch. Si dại theo đuổi em, si dại phủ nhận bản thân. Ngay cả khi biết chỉ có mình đơn phương, anh cũng sẵn sàng chấp nhận hết. Nhưng em đến xem anh làm bạn bè cũng ko chịu nữa. Đây là công bằng sao? Em đối với anh có công bằng ko?”

“Bỏ tôi ra!” Cố Viễn Thần giờ cứ như bệnh nhân tâm thần. Cậu giống như một chú báo con vừa bị mất đi đôi mắt vậy. Cứ nhất quyết phải vùng vẫy, mạnh mẽ cầu cứu, điên cuồng muốn chạy trốn khỏi chỗ này.

Ngọn lửa trong mắt Chu Hà Sinh càng bùng cháy dữ dội hơn. Anh ôm chặt thắt lưng của Cố Viễn Thần. Ngay sau đó là môi ngấu nghiến môi. Nụ hôn nhanh chóng được trao nhận chân thật đến khó tin. Chỉ cảm thấy toàn thân mình nóng như bốc lửa. Thúc giục anh ko ngừng dán chặt vào cậu, ko ngừng xâm nhập, tìm tòi, rồi gấp gáp hút lấy đầu lưỡi non mềm của đối phương, hòa vào nhau đến từng hơi thở, nuốt ừng ực lấy nước bọt đầy mật ngọt, cắn xé lấy làn môi người mình chẳng thể nào có thể nắm bắt được này.

Cố Viễn Thần rơi vào hoàn cảnh này liền thất thần trong nháy mắt. Cậu tựa vào sofa, lưng còn cảm nhận được chất liệu cứng cứng của nó, bị động nhận lấy nụ hôn đầy mãnh liệt và bạo tàn. Hơi thở gấp gáp như muốn xé rách lòng ngực. Phổi hô hấp đầy đau đớn, nhưng so ra vẫn còn kém xa so với nỗi đau đầy bão táp trong cuộc đời của cậu.

Em không muốn hại anh, ko muốn, ko muốn, ko muốn, ko muốn.....

Tay cậu bầu chặt vào cánh tay của Chu Hà Sinh, mạnh mẽ dùng móng bấm sâu vào da thịt, khiến nó ứa ra vài vết máu. Nhưng hành động đó chỉ phí công, chẳng thể nào đẩy ra được vòng tay mạnh mẽ đầy ám áp kia. Một giọt lệ chậm rãi rơi ra từ khóe mắt Cố Viễn Thần, đọng lại trên gương mặt của cậu. Cổ họng nghẹn ngào, tứ chi vì nụ hôn kia cũng run rẩy theo. Càng lúc càng đắm chìm sâu sắc.

Chu Hà Sinh cảm thấy dường như có giọt mưa ấm áp vừa rơi xuống bàn tay của anh. Anh buông tha cho làn môi của Cố Viễn Thần, ngơ ngác nhìn cậu. Gương mặt kia đang tái nhợt, má đầy những vết lệ trong veo. Gió thổi lạnh lạnh, nước mắt ngán ngán.

Khóc sao? Chu Hà Sinh nâng mặt cậu lên. Mắt loàn loàn nước như chuẩn bị sẽ rơi ra những hàng lệ dài. Lòng anh đau, ko cách gì có thể ức chế mình để dịu dàng mà hôn. Đầu lưỡi mẫn cảm vẫn còn cảm nhận được hương vị tuyệt vời. Tim cậu đang nổi loạn. Em có yêu anh hay ko, Viễn Thần? Nếu ko sao lại quan tâm đến chuyện sống chết của anh? Nếu ko thì sao mỗi lần gần gũi đều hấp dẫn anh đến thế? Nếu đã vậy thì tại sao em lại nhẫn tâm rời bỏ.

Tựa như có thể đoán được anh đang nghĩ gì, Cố Viễn Thần bỗng nhiên thở dài, trầm giọng nói: “Đừng hỏi em, chuyện gì cũng đừng hỏi em...”

Về mặt của hấn khiến Chu Hà Sinh cảm thấy mũi mình đặc nghẹt lại, ngực rỗng tếch, trời đất chao đảo. Anh vốn dĩ ko muốn lên tiếng hỏi.....Cái gì cũng ko muốn hỏi, chỉ biết là mình đã đặt Cố Viễn Thần tận sâu vào trong tâm cảm. Ko cần đối diện với hiện thực trước mắt làm gì. Sung sướng hay khổ đau cứ để cậu khóc cho hết ra. Yên tâm mà thổ lộ.

“Viễn Thần, khóc đi em, Viễn Thần. . .” người đang ôm trong lòng lạnh như băng. Quần áo cùng tất cả mọi thứ của cậu tựa hồ như 1 chút hơi ấm cũng ko có. Chu Hà Sinh nhẹ nhàng dùng tay xoa xoa lưng cậu. Thân thể dán chặt vào nhau bỗng cảm nhận được sự biến hóa. Mỗi một hơi thở mà anh nhận thấy từ cậu đều quá yếu ớt và đớn đau. Cứ nhẫn và nhẫn như thế thật ko đành lòng mà.

Hai người đều thần thất. Quần áo quấn quanh thân thể của cả hai đang dính chặt vào nhau. Nóng hôi hổi truyền cả ra ngoài. Bọn họ tựa như đang ngủ sâu trong sương mù, rồi mơ mơ màng màng từ từ tỉnh lại khi nghe được tiếng đẩy cửa ra của Lữ Thiên.

“Chu Hà Sinh, Cố Viễn Thần hai người...” Rõ ràng là nhìn thấy hai người đang ôm chặt lấy nhau. Lữ Thiên há to miệng sững sờ ngay tại cửa, nửa ngày sau mới hừ nhẹ 1 cái rồi thốt ra hai chữ: “Sao vậy?”

Cố Viễn Thần vẫn chưa tỉnh hẳn. Chu Hà Sinh nhìn cậu ta 1 cái, ko nói ko rằng, càng ko buông tay. Lặng lẽ ôm thật chặt.

Thiết Hành cũng đã nhanh chóng đến cửa. Anh nhìn hai người đánh giá sơ qua, xong cũng nắm lấy bé cảnh sát đang bị shock kia. “Lữ Thiên, về trước đi.”

“Nhưng...bọn họ....nhưng...” Lữ Thiên lấp ba lấp bắp như nuốt phải lưỡi mình. Cậu bị Thiết Hành kéo lê về phòng 202.

“Bọn họ, sếp Thiết àh, đó là....” Lữ Thiên vào lại nhà rồi mà mặt vẫn còn ngêch ra đó. Ấn tượng vừa rồi làm cậu quá súc động. Thật kỳ quái mà, đường đường là 2 gã đàn ông lại ôm nhau chặt như vậy. Nhìn sơ cũng biết ko phải ôm bình thường rồi, dường như là muốn đem đôi phương khảm sâu vào tận lòng mình ấy. Vừa mới thấy thoáng qua có 1 chút đã bị ám ảnh dữ dội, tưởng chừng có thể liên tưởng thật sống động nữa kia. Chính là trước giờ cậu đều ko biết đến mấy loại chuyện như vậy, nên nhất thời cũng ko biết làm thế nào nữa nha.

So với cậu, thì Thiết Hành bình tĩnh hơn rất nhiều. “Tôi đã sớm cảm thấy bọn họ có gì ko bình thường cho lắm. Giờ thì có thể biết là như thế nào rồi. Thì ra, bọn họ mới là 1 đôi. Chả trách trong mắt của Chu Hà Sinh chỉ có một mình Cố Viễn Thần mà thôi.”

“Anh nói là đồng tính luyện ái đó hả?” Lữ Thiên cuối cùng cũng tìm được từ ngữ để hỏi.

“Thì như vậy chứ gì. Có gì khó nghĩ đâu kia chứ, Chu Hà Sinh chẳng phải đã sớm có biểu hiện rồi sao?”

“Àh...” Lữ Thiên chỉ biết nói có 1 chữ. Cậu ko phải là kỳ thị gì. Chỉ là trước giờ chưa bao giờ nghĩ qua, hai người đàn ông cũng có thể trở thành 1 cặp. Còn ôm chặt như vậy nữa chứ, y như là con trai ôm con gái bình thường ấy. Cậu làm như mình vừa phát hiện ra một tư liệu gì quan trọng lắm vậy. Lòng thật vui thích mà liếc trộm Thiết Hành 1 cái. Còn nhớ, có lần cậu thừa dịp anh ngủ, đã chơi đùa đầu tóc anh, còn nghịch ngợm xoa xoa người anh nữa chứ. Thế là má cậu liền nhanh chóng đỏ lên như mặt trời ban trưa luôn.

“Sếp....sếp Thiết.... Em đi tra tư liệu tiếp ăh.” Bé hình cảnh này nhanh chóng giấu đôi má đỏ hồng vào sắp tư liệu, đến thở mạnh còn ko dám nữa nha.

“Ừh, tối nay phải tăng cường cảnh giác. Quan hệ của bọn họ đã bị lộ rồi. Này thật ko phải là nghi điểm nhỏ đâu. Nhưng, Cố Viễn Thần muốn tìm thứ gì trong nhà của Hồ Bích Mai? Điều này khiến người khác cảm thấy nghi ngờ. Đáng tiếc giờ ko còn cách nào có thể hỏi được cả.”

Thiết Hành cười thật tự nhiên. Anh xoắn tay áo lên bước vào phòng bếp, vừa lấy ra cái ấm điện vừa nói: “Bữa chiều đã ăn gì đâu nào, để anh đi nấu. Cậu cứ ăn mì hoành mà ko biết ngán sao. Chẳng có dinh dưỡng gì cả, để mai chúng ta sẽ ra ngoài ăn nha. Bổ sung dưỡng chất, bổ sung dưỡng chất, bằng ko thì nhóc con như cậu chắc sẽ đệt ngắt, lớn ko nổi đâu.”

Nếu đổi lại là ngày thường, Lữ Thiên đã sớm ngúng ngẩy như trẻ con, bác bỏ lại mấy câu mà mình chẳng thích nghe từ gã ‘người lớn’ kia. Nhưng, hôm nay cậu chỉ: “Dạ, Ừm, dạ....” đáp lại mà thôi. Sau đó lại lên chường đầu ra khỏi sắp giấy nhìn anh thêm lần nữa. Nén giận mà thầm mắng —— da mặt chết tiệt, sao lại mỏng như thế. Có chút xiu là đỏ lựng lên ngay.

45. Chương 45: Hiện Tế

Tư Liệu đã bị Lữ Thiên xem hơn phân nửa. Còn lại khoảng chừng 5, sáu sắp là chưa đọc tới mà thôi. Này coi như công việc đêm nay của bọn họ vậy.

Ánh đèn vàng nhạt trong đêm tối cứ chiếu lên bóng lưng của hai gã đàn ông. Chuyện tình của họ nếu xem xét kỹ càng lại thì cũng có nhiều điều thú vị lắm đây. Thời gian càng lúc càng vùn vụt trôi qua.

“Sếp Thiết àh, có người ở cục cảnh sát đến nhắh, là cục trưởng muốn em ngày mai phải về đó làm việc lại áh.”

“Biết ngay mà. Cậu nghỉ liên tiếp mấy ngày như vậy, làm gì dám phê duyệt cho chứ? Chư Cát cục trưởng cũng ko phải là người dễ chưng cho đẹp đâu. Cậu liệu hồn đi.”

“Sếp Thiết, anh là chiến hữu của em mà. Là thượng cấp, là cộng sự của em....”

“Chư Cát cục trưởng cũng là thượng cấp, là thầy dạy, là trưởng bối của anh đó....”

“Dọa người! Anh cũng đâu phải là lần đầu tiên cãi lại ổng. Ổng cứ nhất quyết ko chịu cho anh điều tra nữa. Ko giống như em nha!”

“Đừng có dựa dẫm vào anh thế chứ? Anh có phải người bảo vệ cho cậu đâu. Cậu tưởng Chư Cát cục trưởng ăn vài cú lừa rồi liền dễ yên cho xong chuyện áh. Cậu đúng là đang muốn nhổ rằng cọp nhá.”

“Sếp Thiết ~” âm thanh kia kéo dài, nhão nhẹt thật đáng thương quá đỗi.

Thiết Hành thấy con thỏ con ko sợ chết này đang bày ra ánh mắt ngây thơ, thì nhịn ko được mà cười nói: “Cậu đó!”

Bình tĩnh ngồi xuống lại, sau một trận bô lô ba la, Lữ Thiên mãi lâu sau mới nhịn ko được mà mở miệng hỏi: “Sếp Thiết, anh nói thử xem hai người đàn ông có thể thành 1 đôi được ko?”

“Này. . . thì đại khái cũng giống như đàn ông thích đàn bà ấy.”

“Em biết, nhưng là hai người đàn ông mà, có thể làm thế được sao?”

“Thì cũng ko giống lắm. Ít ra....cũng là loại cảm tình đặc biệt đi.”

“Kia. . . Sếp Thiết anh nói xem đàn ông thích đàn ông thì như thế nào hén?”

Thiết Hành cuối cùng bị hỏi cho đầu xoay vòng vòng. Nếu sớm biết như thế thì đã chẳng thêm trả lời làm gì. “Cậu sao có nhiều thắc mắc đến thế? Nhiệt tình thái quá rồi đó! Anh đâu phải là nhân vật chính, cũng chẳng nghiên cứu vấn đề này là mấy. Làm gì mà trả lời được nhiều như thế chứ.”

“Àh....” Lữ Thiên ko biết sao khi mình nghe đến câu này thì bị chột dạ ngay. Má cậu tự nhiên nóng lên, buông nhẹ 1 câu: “Người ta tò mò mà” sau đó liền im bặt luôn.

Cậu nhóc quỷ quái này cuối cùng cũng đã ngừng hỏi rồi. Xung quanh bỗng yên tĩnh đến kỳ lạ. Thiết Hành đắm chìm vào đám tư liệu ko biết là bao lâu. Lúc ngẩng đầu lên đã là nửa đêm rồi. Không gian tối tăm như bao trùm lấy ánh đèn yếu ớt trong phòng.

Nhìn nhìn trời 1 chút, mưa gió lúc sáng như đã tạnh, trận thứ hai cũng sắp sửa đến rồi. Gió nhẹ lùa qua cửa sổ vào phòng, từng trận một hơi lạnh lạnh. Ko gian thật yên ả, thật ngọt ngào, như chiếc ***g mờ mịt quây lấy hai người vậy. Ngấm lại, nhiệt độ nóng bức của hè năm nay như muốn nuốt trọn mọi vật. Ánh mặt trời thiêu đốt tuyệt ko bỏ qua cho một ai. Một mùa hạ trôi qua ko đúng theo hương vị ngọt ngào vốn có của nó, mà mang đầy mùi vị hỗn tạp sôi lên ùn ụt như dầu trên chảo nóng, khiến người khác nếu tránh ko kịp có thể bị nó văng trúng làm bị thương vậy.

[Râm, u u u] âm thanh của tiếng sấm muộn từng trận 1 mà đến. Ko lớn lắm nhưng nghe thật rõ ràng. Thiết Hành bước đến bên cửa sổ, nhìn lên bầu trời bị mây đen giăng kín, ánh lên màu xanh tối mờ mịt. Mưa bắt đầu lâm râm, tưới cho mấy nhánh hòe thêm tốt tươi. Cành lá đong đưa theo gió như những bóng ma.

Anh nhìn một lúc nữa rồi mới quay người, trở lại vị trí cũ. Giờ đây mới phát hiện Lữ Thiên đã ko chịu nổi một môi mà ngủ say từ lúc nào. Má cậu ta áp vào trang tài liệu, trong mơ còn hơi run run khoe môi.

Thiết Hành rón rén đắp chăn lại cho Lữ Thiên. Miệng ko nhịn được mà cong lên 1 nụ cười. Bế cảnh sát này, lớn lên thật sự là 1 sinh vật ưu tú lắm đây.

Thiết Hành lại ngồi xuống, đợi 1 chút cho tinh thần tỉnh táo thì lật xem tiếp. Thỉnh thoảng anh lại nghe ngoài cửa sổ có tiếng động lách cách. Bỗng, gió mạnh ngang ngược quét vào phòng, làm cho mái tóc ngắn của Lữ Thiên bay bay theo đó. Đóng tư liệu cậu đang đề xuống, cứ phần phật tung lên từng trang một.

Thiết Hành đầu tiên là ko thể tin được. Sau đó anh thật cẩn thận quan sát. Cả người ớn lạnh trong trận mưa giữa tháng ba. Anh thất thần, nên cũng ko hề chú ý, ngay lúc Lữ Thiên vừa trở mình lại thì gió đã bức ra 1 trang giấy, trên đó viết hai chữ thật vừa vặn rõ ràng — hiển tế.

[Rầm rầm xoẹt] Sấm lại 1 lần nữa giáng xuống, chớp theo đó xé nát bầu trời. Thiết Hành nghe được tiếng mưa rơi xuống đất, liền biết là mưa đã lớn lên nữa rồi. Nhưng anh thật ko thể nào lý giải được. Đêm nay ko những có tiếng gió ào ạt, còn thêm tiếng mèo hoang kêu gào xé rách màng mưa đầy ai oán. Ấy thế mà trong tòa nhà này lại như đang bị một cái ***g kính chụp lại, đến một tiếng động cũng ko nghe thấy.

Theo bước Cố Viễn Thần tiến vào nhà 402, Chu Hà Sinh đã nhìn thật thấu đáo lòng mình:

Sớm trúng độc, hết thuốc chữa rồi. Anh có thể vì cậu lên biển đảo xuống chảo dầu mà chẳng màng hỏi đến 2 chữ tại sao? Lần đầu tiên gặp gỡ đã có cảm tình đặc biệt rồi? Càng tiếp xúc, càng bị cậu thu hút? Hay khi bị cậu từ chối thì lòng anh lại đau đớn vô cùng?

Giờ đây anh chỉ biết là, chẳng cần truy rõ nguồn cơn, anh đã chìm đắm sâu sắc vào ái tình rồi. Lỡ mạng, ngốc nghếch, hồ đồ, đến 1 lời yêu cũng chưa trao liền vùi mình vào đó.

“Giúp em, tìm hạt châu như thế này.” Cố Viễn Thần ngẩng mặt lên nhìn anh, hàng mi dày tối tăm khiến anh chẳng thể nhìn rõ được mắt cậu. Chỉ biết trong đó là sự trĩu nặng đến vô cùng mà thôi.

Chu Hà Sinh cười khổ, làm theo.

Thế là hai người bắt tay vào lục tìm. Lúc sáng đã tìm một lần rồi. Xác chết cũng vẫn chưa được mang đi. Trong đồng hỗn loạn bao la này phải bơi quài tìm cho được 1 hạt châu nho nhỏ.

Ầy sà nhà hỗn độn, ngổn ngang dây điện. Hạt châu quá nhỏ, còn phạm vi tìm kiếm lại lớn như vậy. Hai người ko nói lời nào, loạng choạng mò mẫm trong sự mờ mịt của căn phòng. Ánh đèn pin trong tay cứ loang loáng chuyển động theo bước chân của họ.

Nhiều giờ trôi qua, trong phòng dường như đã bị lục hết, vẫn ko có kết quả. Chu Hà Sinh bắt đầu tìm trong ngăn kéo. Anh bỗng quay lại, liền thấy bóng dáng đang ngẩn ngơ của Cố Viễn Thần.

Lòng rối như tơ vò, mặt nhìn vào tấm vải trắng đắp hờ hững lộ ra xác người trên sàn nhà thật lâu rồi mới thu mắt về. Hình ảnh này khiến tim Chu Hà Sinh thật đau xót, liền từ phía sau ôm lấy lưng cậu, thật cẩn thận mà dựa vào.

Cố Viễn Thần chậm rãi thu lại thái độ của mình, cậu cười thật thê lương mà nói: “Bỏ đi, đừng tìm nữa, chắc chị ta ko có giữ đâu. Hẳn là bị gạt nữa rồi.”

Hai người lẳng lặng rời khỏi nhà 402. Chu Hà Sinh muốn mở cửa nhà mình, bỗng nhớ đến gì đó liền dừng chìa khóa lại mà nói: “Anh giúp em đem hành lý xuống. Nếu tìm ko thấy hạt châu, chắc em ko thể đi được. Chúng ta ở cùng nhau đi, như thế cũng tiện chăm sóc lẫn nhau.”

Cố Viễn Thần lặng lẽ gật đầu. Chiếc vali bằng da nặng chình chịch được Chu Hà Sinh khệ nệ khiêng xuống lầu, để tựa vào vách tường nơi phòng ngủ.

Nhớ đến lần đầu tiên gặp Cố Viễn Thần, chính là đang ở trên đường lên lầu, phải vất vả lắm mới khiêng nổi chiếc vali này. Còn gặp phải Hồ Bích Mai quấy nhiễu nữa chứ. Chu Hà Sinh nhin không liền trêu cậu: “Em đem hành lý nhiều thế, sao chẳng bao giờ thấy em lấy ra dùng vậy?”

Cố Viễn Thần không trả lời, chỉ cười buồn hiu hắt.

Chu Hà Sinh thấy cậu ko có tinh thần, liền biết ngay là đang lo lắng vì hạt châu kia. Ko khỏi kéo cậu ngồi xuống sofa, vỗ về: “Em còn nhớ đến chỗ nào muốn tìm nữa ko. Anh tìm giúp em.”

46. Chương 46: Chiếc Vali Bằng Da

Đình đình đang đang tiếng chuông của chiếc xe phá tan sương mù trong vũ trụ, đảo quanh tòa nhà 1 vòng rồi dừng lại.

Tiền Lạc mặc 1 chiếc áo mưa màu xanh, tay run run đều khiển chiếc xe tiến lên phía trước.

Đến cửa chung cư, cậu vẫn như trước bước lên lầu 2 giao báo rồi mới xuống lầu 1. Dù biết người đặt báo ngoại trừ Cố Viễn Thần ra thì ai cũng chẳng còn nơi nhân thế, nhưng cậu vẫn thật nghiêm túc như học sinh đến trường, cứ phân báo đều đặn hàng ngày vậy.

Nơi này thật đúng là hung địa mà. Mạng người so với đậu hủ còn mềm hơn, chỉ mới động đến chút xíu là tiêu đời. Làm cậu cũng vô cùng khủng hoảng luôn ấy. Thằng nhóc này vốn ko sợ trời, ko sợ đất chỉ sợ quỷ mà thôi.

Xem lại áo mưa thật kỹ càng. Tiền Lạc mang túi đựng thư màu xanh lục dầm mưa mà đến. [tí tách tí tách] nước mưa liên tục nhỏ giọt lên người. Cậu vừa luôn miệng mắng trời mưa ko ngừng vừa đẩy xe tiến về phía trước.

Giờ đây, nơi này chẳng còn ai nhân nhã mà lao xao nữa. “Anh Tử 27 tuổi chưa chồng của tôi ơi. Anh Tử muối muối ơi, cưng ơi...”

Bỗng nghe được một anh thanh thản thốt hoảng sợ truyền từ trên đầu mình xuống: “Tiền Lạc!”

Tiền Lạc liền liên tưởng đến quả phụ trẻ đầy thất lưng ong mà ngược mặt nhìn lên. Thấy khoảng trống nơi phòng 402 chẳng có lấy 1 bóng người, chỉ tồn tại duy nhất 1 chậu cây với lá xanh mướt đang chìm trong làn mưa vô tận. Cửa sổ của tất cả hộ khác đều đã đóng chặt.

“Quái, quỷ áh!” Dù nói như thế, nhưng Tiền Nhạc vẫn cứ nghĩ là Anh Tử đang đùa cậu, nói ko chừng, chị ta còn đang trốn ở đâu đó cầm chậu nước mà chờ cậu. Nhưng mà, hôm nay có mặt áo mưa nhá, ai sợ ai nào?

Thế là cậu liền leo lên xe, cười đùa vui vẻ trong làn mưa lớn. Đôi mắt nhỏ long lanh, miệng bắt đầu hát mấy câu.

“Anh ơi, sao anh cứ làm em khóc mãi thế. Không thấy em đang buồn đang đau hay sao. Hai mắt anh cứ mãi chờ trông. Hoa nở hoa tàn vốn có thời...”

Cậu hơi híp mắt lại để tìm chỗ đậu xe. Chẳng ai ngờ, chậu thu hải đường bỗng chầm chầm di chuyển, 2 tấc, 3 tấc, rồi cả chậu hoa đều rơi tòm vào ko trung, từ trên cao ngất rơi xuống đất. Càng lúc nó càng nặng nề, càng lúc rút xuống càng nhanh. Trong lúc hoảng hốt kia vẫn thấy trên chậu hoa đỏ tươi có một dấu tay màu đen, rất rõ ràng.

Nhìn thấy vật thể màu đen đang rơi đến. Tiền Nhạc hoảng sợ lui từng bước, nhưng chẳng thể nào so được với tốc độ của nó. Chỉ vang lên 1 tiếng [bịch] đầy u buồn. Cả người té nhào xuống bùn, đầu bị đập mạnh, nhanh chóng chảy ra máu tươi. Trong nháy mắt cả mảng nước quanh cậu đều bị nhuộm đỏ cả.

Chu Hà Sinh đang tắm rửa, bỗng thấy nước lên yếu hẳn đi. Anh đoán rằng chắc do áp lực nước ko đủ. Thế là lau sơ thân mình rồi đi ra.

Tiếp theo là thấy Cố Viễn Thần đang làm bữa sáng ở nhà bếp. Lòng anh bỗng dâng lên cảm giác thật ngọt ngào. Liền nhẹ tay nhẹ chân mà bước đến cửa bếp, muốn lén ngắm nhìn hình dáng của cậu khi nấu ăn.

Trên bếp là cái nồi đang nghi ngút khói, nghe mùi hình như là cháo. Chu Hà Sinh cảm thấy xấu hổ, nhà mình ngoài túi yến mạch rất lớn đã mua từ rất lâu rồi ra thì chẳng có thứ gì có thể ăn cho ra hồn cả. Lần trước Cố Viễn Thần cũng đã nấu cháo cho anh ăn rồi, lần này lại y như cũ ấy.

Cố Viễn Thần đang đứng ngắm người nhìn nồi cháo trên bếp. Mặt cậu hòa với hơi khói thật hiền lành biết bao. Đôi mắt sáng như sao trời đang nhìn chăm chăm vào mấy cái chén. Mãi lâu thật lâu sau mới thở dài 1 cái, rồi lại đưa mũi ngửi ngửi cháo thử vài cái.

Chu Hà Sinh đang muốn bật cười, bỗng phát hiện Cổ Viễn Thần từ trong quần dài lấy ra 1 lọ thuốc. Cậu hơi lưỡng lự một chút rồi quyết tâm thả hai viên vào, đảo qua cháo, chậm chậm đợi nó hòa tan hoàn toàn.

Ngay lúc này Chu Hà Sinh như bị điện giật phải. Lòng anh ko thể nào ko nghi ngờ. Nhưng chỉ hoảng hốt lui về phòng khách, ngồi như mất hồn ở sofa.

Chẳng lâu sau, giọng nói của Cổ Viễn Thần như kéo anh quay về với thực tại.

“Tắm xong rồi àh? Đến ăn chút cháo đi.”

Chu Hà Sinh ngẩng đầu lên. Trước mặt anh là Cổ Viễn Thần đang cầm 1 chén cháo trong tay. Cậu vẫn tươi cười 1 cách thần nhiên, dường như chuyện gì cũng là bình thường cả.

Anh chậm chậm bưng chén lên, cầm lấy thìa, muốn đưa vào miệng. Bỗng àh một tiếng, vờ như nhớ đến chuyện gì đó rồi nói: “Hôm nay vẫn chưa lấy báo. Cháo có chút nóng, đợi anh đi lấy báo trước, rồi về ăn sau vậy.”

Cổ Viễn Thần không hề nghi ngờ, ngăn anh lại nói: “Anh ăn đi, em đi lấy cho, dù sao em cũng đã ăn xong rồi.”

Chu Hà Sinh chẳng còn lòng dạ nào nhìn cậu mang dép vào, nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài.

Mắt lại nhìn chén cháo đang bốc khói mà băn khoăn. Chu Hà Sinh ngây ngốc vài giây, sau đó mạnh mẽ đứng lên. Đầu tiên anh đem cháo vào nhà vệ sinh đổ hết toàn bộ. Sau đó lại chạy vào nhà bếp tìm kiếm. Cuối cùng cũng từ trong đồng rác phát hiện ra bình thuốc kia.

Cổ Viễn Thần đã cố ý dùng một cái giẻ lau bọc lại, vì thế lọ thuốc dính dơ cả ra. Nhưng Chu Hà Sinh vẫn nhận ra được tên thuốc — an thần.

Anh nhìn trừng trừng vào lọ thuốc. Đầu cứ căng lên, Cổ Viễn Thần rốt cuộc là muốn làm gì? Cậu ta có bí mật gì muốn giấu anh? Cậu ta là ai, muốn làm gì?

Việc này khiến lòng anh cuộn cuộn nổi lên vô vàng nghi vấn, nhưng ko cách nào biết được đáp án cả. Chu Hà Sinh nhất thời biến thành con thú bị vây hãm, ko ngừng đi qua đi lại ở phòng khách. Anh lo lắng suy nghĩ miên man. Bỗng nhiên đầu lóe lên 1 tia sáng, liền bước vào phòng ngủ.

Chiếc vali màu đen bằng da thật lớn vẫn sừng sững dựa vào góc thường. Rất đơn độc, so với lần đầu tiên thấy qua thì ko có gì khác biệt cả. Dự cảm trong lòng Chu Hà Sinh càng lúc càng lớn dần. Anh nhìn không được mà tiến đến, hung hăng mở ngay nó ra.

47. Chương 47: Trốn

Cổ Viễn Thần mở toang hòm báo đang đầy tràn. Rất nhiều báo liền ngay tức khắc đổ ào ra mặt đất. Cậu đành phải ngồi xổm xuống đất, để nhặt từng tờ một lên xem.

Trở đầu nhìn sắc trời bên ngoài. Mưa rơi mịt mờ, hòa lẫn vào trong sắc đen tối tăm của ko gian. Cổ Viễn Thần nhìn nhìn thêm chút nữa. Bỗng nhiên cảm thấy cổ tay trái đau như cắt. Cậu nắm chặt nó, lần lần chuối hạt kia, dường như có nó đang rút cạn lấy hơi thở của mình.

Để báo xuống, bước ra khỏi lầu. Trong làn nước mưa lạnh như băng, pha lẫn với bùn đất bên dưới, Cổ Viễn Thần nhìn đến một người mặc áo mưa màu xanh lục đang nằm đó, hòa vào với nước mưa và bùn đất. Chậu hoa bằng đất vỡ tan tành phô ra gốc cây khăng khiu do bị nước mưa dội xối xả vào. Ngoài ra, lẫn vào nó còn có máu tươi và cả mấy mảnh vỡ nữa.

Cổ Viễn Thần lặng lẽ đứng cạnh người chết. Cậu chăm chăm nhìn mưa đang ào ào xối xuống như muốn rửa đi bùn đất trên thi thể. Từng chút một, từng chút một.... Mãi đến khi một chấm màu vàng nhạt óng ánh lộ ra rồi từ từ lớn dần, biến thành 1 hạt tròn.

Cố Viễn Thần cố gắng bình tĩnh hô hấp. Tay ngay lập tức chộp lấy chấm sáng giữa bùn đất. Một viên ngọc hoàn thiện xuất hiện ngay trước mắt. Lấp lánh, tròn trĩnh, cùng với những viên khác trong chuỗi hạt của cậu giống nhau như đúc.

Tìm được rồi. . . Cố Viễn Thần hơi khép hờ mắt, ko cách nào kiểm được mà dùng hai tay áp chặt hạt châu vào ngực mình. Cậu đang cười, đang khóc, để mặc cho nước mưa quất vào mặt mình. Ngón tay tái nhợt nắm lấy thứ quý giá nhất của cậu. Quý đến nỗi không một thứ nào có thể quý hơn nó được cả.

Tiếng mở cửa vang lên. Chu Hà Sinh giờ đã ngồi lại sofa, lặng lẽ mở to mắt.

Cố Viễn Thần tựa như vừa bị mắc mưa trở về. Đầu tóc, quần áo đều ướt đầm, nhưng tinh thần cậu dường như tốt lắm. Sắc mặt rạng rỡ, đôi má trên đó cũng hơi ửng hồng theo.

Chu Hà Sinh cứng nhắc tiến lên phía trước. Chưa gì đã bị Cố Viễn Thần nắm lấy cánh tay mình, hai đầu vai cậu run rẩy nói: “Em tìm được hạt châu rồi, tìm được rồi!”

Chu Hà Sinh giật mình hỏi: “Tìm được ở đâu thế?”

“Ở trong chậu thu hải đường. Hồ Bích Mai đã chôn nó vào trong đó. Nên ở giây phút cuối cùng, chị ấy đã gắng gượng chỉ tay về chậu hoa. Chị ấy sắp chết còn cố nói cho em biết nữa.” Cố Viễn Thần đang nói bỗng trở nên nghẹn ngào. Vẻ mặt đang hưng phấn thoáng chốc liền tái nhợt, buồn bã.

“Tìm được là tốt rồi.” Chu Hà Sinh biết, hiện giờ mình ko nên chạm vào cậu. Nhưng anh vẫn nhin ko được mà xoa xoa lưng cậu. Cố Viễn Thần bỗng đưa mắt hướng về cái chén trống trơn trên bàn, dần dần bình ổn trở lại, cậu nhẹ giọng hỏi: “Ăn cháo xong rồi àh?”

Chu Hà Sinh đưa mắt mình nhìn thật sâu vào mắt cậu, miệng cứng nhắc: “Cháo thơm lắm.”

Vừa nói xong câu này, Chu Hà Sinh liền lao đến, ôm chặt lấy Cố Viễn Thần thật thân thiết mà hôn cậu.

Bao nhiêu lời chưa kịp nói đều bị đối phương nuốt vào bụng. Chu Hà Sinh đẩy Cố Viễn Thần tựa sát vào tường. Hai người dường như đã dốc hết toàn lực mà hôn, ko nở buông ra. Mãi đến khi cảm thấy thân thể của Cố Viễn Thần dần trở nên mềm nhũn, Chu Hà Sinh mới nâng mặt cậu lên, bắt đầu cọ xát vào vùng cổ. Tiếp theo là ngón tay lần ra sau, hướng càng lúc càng lên trên, thẳng đến phía sau gáy.

Ngón tay mềm mại cuối cùng cũng lần được thứ mà đầu tóc kia đã che lấp lại. Chỉ chút thôi:....Chỉ có một điểm nhỏ nhoi, nhưng lại rất sâu. Sờ đến đó cảm thấy như muôn ngàn hư vô vừa truyền qua, kéo Chu Hà Sinh chìm đắm vào, rơi đến tận cùng sâu thẳm.

Cố Viễn Thần như bị bỏng lửa mà nhảy dựng lên. Cậu mở to đôi mắt trong suốt nhìn Chu Hà Sinh. Trong đó giờ đây cũng chất chứa tràn đầy nỗi đau.

“Sao anh lại biết?” Đến tận nửa ngày sau, miệng Cố Viễn Thần mới có thể nở nụ cười đầy ảm đạm. Mắt cậu vẫn chứa đầy thê lương, đến nỗi chẳng biết giấu vào đâu cho hết.

Chu Hà Sinh đi đến phòng ngủ, gần như cong gập cả người mới có thể mở bung ra được chiếc vali to lớn kia. Lúc này mặt của Cố Viễn Thần đã trắng bệch thảm hại nhìn vali từ từ được mở rộng ra.

Một Cố Viễn Thần khác đang nằm ở bên trong. Gương mặt vẫn yên tĩnh, lạnh như băng. Chu Hà Sinh xoắn tay áo lên, cánh tay trái kia vẫn loang lổ vết bầm xanh tím. Rồi anh lại quay đầu người kia lại, sau gáy hầy còn đọng vết máu, vừa sờ đến cũng có thể biết được là vết thương sâu đến khác thường.

Lữ Thiên đang mơ mơ màng màng thì bỗng nhiên bị tiếng sấm làm cho choàng tỉnh.

Cậu dụi dụi đôi mắt đang lơ mơ, chỉ thấy Thiết Hành đang ở cạnh bên mình mà ngủ ngời. Người anh còn tệ hơn cả cậu ở chỗ chẳng có lấy cái chăn nào cả.

Không hiểu sao, giờ đây khi nghĩ đến Thiết Hành là hai má của Lữ Thiên lại nóng lên. Cậu đưa mắt nhìn gương mặt đầy kiên nghị của anh, lòng lo sợ hoang mang. Có khi nào mình cũng là đồng tính luyến ái ko?

Ngơ ngẩn nhìn thêm chút nữa. Lữ Thiên buồn bực lắc lắc đầu, xong lại đứng dậy vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo lại.

“Tập quán sinh sản.... tập quán sinh hoạt....cưới hỏi ma chay....giải hạn năm tuổi....mê tín lâu đời....” Lữ Thiên tiện tay gỡ ra mấy sấp tư liệu còn lại. Tất cả đều có dính dáng chút ít đến nơi này, có rất nhiều tài liệu mà cậu chưa thấy bao giờ. Chỉ là, giờ phải bù đầu lên để đọc thôi.

Vừa cười vừa gỡ ra vài trang. Bỗng đến 1 trang, hàng lông mi của Lữ Thiên liền run run, mặt đang hứng thú thoáng cái chuyển sang tái nhợt. Cậu đứng lên, lão đảo tiến về phía Thiết Hành, lại bị vấp phải tấm chăn dưới chân, xém chút nữa là té nhào lên sàn nhà rồi.

“Sếp Thiết! mau dậy đi! Sếp Thiết!”

Thiết Hành giật mình choàng tỉnh, nhìn thấy sắc mặt của Lữ Thiên thì hoảng hồn hỏi: “Sao thế?”

Lữ Thiên nhét xấp tư liệu vào tay anh, chỉ chỉ nói: “Sếp Thiết, anh xem này, xem cẩn thận chút nha!”

Thiết Hành cầm lấy. Là tập tục hiến tế ôn thần đầy mê tín từ ngàn xưa.

“Tế Ôn tổ là tập tục mê tín dị đoan xa xưa nhất của hoạt động tế lễ Ôn thần. Ôn thần thường được xưng là ngũ ôn sứ giả, là thần ôn dịch mà dân gian cổ đại Trung Quốc hay thờ phụng. Người xưa thường cho rằng, dịch bệnh, hoặc những tai họa lan truyền trong dân gian trên diện rộng là do Ôn thần mang lại. Thời cổ đại dân trí vẫn chưa tiến bộ, y học còn thấp kém. Đối với những bệnh tật đáng sợ như trên, chỉ đơn giản dựa vào lòng tin là do quỷ thần quấy phá. Vì thế thường hay cầu xin thần linh che chở.

Minh Hồng Vũ năm thứ 18[1], trong thành đã phát sinh đại dịch. Quan phủ liền truyền lệnh cho phía đông nam vùng Bán Nguyệt (hiện giờ chính là khu Hồ Thụ Lý và vùng phụ cận) tiến hành đại lễ hiến tế Ôn thần. Phương pháp tế lễ này vô cùng tàn nhẫn. Trong khu vực đã được chọn, bắt kể là già trẻ gái trai, đều bị thiêu cháy cho thành than. Sau đó dồn hết tro cốt vào 1 chiếc hòm, bịt kín lại rồi bí mật đem chôn. Hoạt động này, mang ý nghĩa là hiến tế những người này xuống làm nô bộc cho Ôn thần, cầu xin người có thể ra tay nhân nhượng, tiêu trừ dịch bệnh. Hủ tục như thế thật làm khiếp đảm lòng người. Càng về sau những lễ hiến tế man rợ đó dần dần bị hủy đi, rồi từ từ tuyệt tích.”

Ánh mắt của Thiết Hành cứ nhìn chăm chăm vào xấp tư liệu. Xem 1 lần, rồi lại 1 lần nữa, sau đó mới lên tiếng: “Pháp y nói, dấu tay kia được cấu thành từ 1 loại than ko rõ là gì. Mà lần nào cũng là lớn nhỏ ko giống nhau. Còn cao tăng lại nói về trận pháp áp chế âm tà chi khí, tránh cho oán khí thoát ra, ma quỷ đòi mạng người. Tất cả đều đã rõ rồi. Vậy thì, thật sự là có quỷ hay ko có quỷ?”

Lữ Thiên cũng ko biết trả lời anh thế nào, chỉ kêu đại lên: “Sếp Thiết.”

Thiết Hành mạnh mẽ nắm lấy sấp giấy trong tay, cứ nắm rồi lại buông, dường như còn chưa thể đưa ra quyết định được. Cuối cùng thì cầm chặt lấy tay Lữ Thiên, nhanh chóng nhè hướng cửa lớn mà đi.

“Chúng ta đi tìm bọn Chu Hà Sinh thôi. Nếu như muốn đòi mạng, thì chúng chắc sẽ chẳng tha cho 1 ai. Chúng ta phải rời khỏi đây, giữ lại mạng sống là chiến thắng rồi!”

[1] Minh Hồng Vũ chính là niên hiệu của những năm mà Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương làm hoàng đế. Theo như sách thì ông mất năm Hồng Vũ thứ 31 tức là năm 1398. Suy ngược ra năm Hồng Vũ thứ 18 tức là năm 1385. Theo đó, bạn Hữu tra ra vào năm này ở phía bắc tỉnh An Huy có dịch châu chấu và bệnh dịch hoành hành. Quan phủ ở đó quả thật có ra lệnh hiến tế. Nhưng hình thức như thế nào thì vô cùng bí mật, chỉ những người tham gia mới biết thôi, mà vùng Bán Nguyệt là vùng nào thì bạn Hữu chịu thôi. Đây cũng ko biết có liên quan đến truyện này thật ko nữa

48. Chương 48: Chân Tướng Rõ Ràng

Thấy Chu Hà Sinh đã mở toang vali ra, Cố Viễn Thần lão đảo dựa vào thành cửa. Toàn bộ đều thú nhận. “Đúng vậy, em đã chết từ lâu rồi. Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, em đã ko còn là người sống nữa.”

Mặc dù đã xem qua chiếc vali này, nhưng lần nào Chu Hà Sinh vẫn đau lòng vì cậu. Anh vò nát đầu, tự lừa lấy mình mà rống lên: “Sao có thể như thế được, ko thể nào. Em đang đứng sờ sờ trước mặt anh mà.” Anh còn đã đoán rằng cậu có anh em sinh đôi, nhưng một người chẳng may mắn. Tất cả đều ko đúng như vậy!

“Mà em cũng ko phải là quỷ.” Cố Viễn Thần dựa lưng vào vách tường, bình tĩnh nhìn lên trần nhà mà kể lại. “Chuyện của em và Uyển Tình đến tai gia đình của cô ấy. Cũng đúng lúc anh họ của cô ấy vừa về lại nước. Chính là ông chủ Hoàng Tất Lâm của công ty Đỉnh Thắng. Tuy là anh em, nhưng hẳn ta và Uyển Tình cũng chẳng có quan hệ huyết thống gì. Vừa thấy cô ấy, hẳn ta đã yêu ngay, liền trực tiếp theo đuổi. Khi ấy, em định bỏ cuộc, yêu Uyển Tình đối với em mà nói thật quá nhiều khó khăn và đau khổ, đến độ sắp gục ngã rồi. Em đã ko gặp cô ấy được 1 thời gian. Nhưng ko ngờ đến là Hoàng Tất Lâm bỗng phái người đến bức em phải chia tay Uyển Tình. Ngay tại ngôi nhà hoang số 317 đường Hạ Bình, chính tay Mạnh Giới Quan đã đánh em ngã vào tường, vô tình bị một cây đinh gim ngay sau ót. Ko thể nào cứu được!”

Giờ ù ù thổi qua, Chu Hà Sinh nghe những lời này bỗng như tưởng tượng ra được một căn phòng tối tăm, u ám, xung quanh đầy bụi bám tối tăm. Có 1 dáng người cao lớn, ra sức đánh đập 1 bóng hình gầy gò, còn có 1 bóng người khác với ánh mắt lạnh lùng bàng quan đứng đó mà nhìn. Thân ảnh gầy yếu kia tuy bị đánh nhưng vẫn ko hoảng sợ, cứ bình thản mà chịu. Cậu ta bị đánh ngã lên cánh cửa của căn phòng. Gáy bị đinh nhọn đâm thấu vào. Xâu chuỗi trên cổ tay đứt đoạn. Từng hạt, từng hạt tròn trĩnh, lấp lánh sáng rơi tán loạn trên mặt đất [cốc cốc cốc] nhảy ra khắp nơi. Còn có 1 viên rơi ngay vào nếp gấp ở quần của tên hung thủ kia nữa.

Hai mắt của Chu Hà Sinh đỏ hoe mà nói: “Vì thế mà cánh tay em bị thương. Vì thế mà em mới đến đây thuê phòng. Vì thế mà ngày đầu tiên anh nghe được âm thanh lạ, là em đang tìm hạt châu trong phòng của Mạnh Giới Quang phải ko?”

Cố Viễn Thần gật nhẹ đầu, sau đó lại cúi xuống, mãi cũng ko ngẩng lên nữa. “Em phải tìm được nó, bởi vì 1 phần hồn phách của em đã bị Mạnh Giới Quang mang đi rồi.”

Cậu vén tay áo lên, lộ ra chuỗi hạt, ngón tay chậm chậm miết qua mà nói: “Đây là do bà cố của Uyển Tình để lại cho cô ấy. Nó ko phải ngọc, mà là Xá lợi được lấy về từ long cung của Miến Điện (~ Myanmar), Uyển Tình đã từng nói cho em biết, Xá lợi này là do linh khí của trời đất lại mà thành, có thể trừ tà, cứu người được rất nhiều. Lúc em chết đi, theo đúng lý thì 3 hồn 7 vía sẽ bị phân tán theo oán khí. Nhưng Xá lợi này đã thu hết tất cả vào trong những hạt châu. Chỉ ko ngờ là Mạnh Giới Quang thấy em chết thì hoảng sợ quá nên bỏ đi, vô tình mang theo một phần hồn phách trong hạt châu của em đi mất.”

Lòng Chu Hà Sinh nhói đau. “Thiếu mất 1 phần hồn phách?!”

“Gần như là vậy, nên em ko phải người cũng chẳng phải quỷ. ” Cố Viễn Thần hơi hướng mắt lên, chậm chậm nhìn vào chiếc vali màu đen kia, cười thật âm trầm. “Nếu ko có nó, em vĩnh viễn ko thể rời khỏi thi thể của mình được. Bất kể là đi đâu, em đều phải mang theo. Chỉ cần vượt qua phạm vi nhất định, thì hồn phách liền giãm đi, có thể bị tiêu tán mất ngay.”

Chu Hà Sinh nhớ đến hôm anh cùng Cố Viễn Thần đưa mẹ của Nha Nha vào viện. Sau đêm đó trở về, anh thấy cậu ta sắc mặt thật nhợt nhạt, sau đó là hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê.

Thì ra đây chính là bí mật của cậu. Tất cả đều có thể giải thích thỏa đáng.

Chu Hà Sinh không hiểu sao mình lại bị áp lực dữ dội, anh vội vã hỏi: “Lá thư này, anh thấy địa chỉ là số 317, đường Hạ Bình. Có phải là vẫn còn người biết em đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn nơi đó, nên mới gửi thư đến? Nói cho anh biết, Viễn Thần, nói cho anh biết.”

“Thư.” Cố Viễn Thần hơi nắm tay lại nói: “Đó là ko gian dịch chuyển cho em. Em vốn chết ở số 317, nhưng chưa biến thành quỷ đã dời ngay đến nơi không thuộc về mình. Vì lẽ đó mà mình giới thiệu người gửi thư đến báo.”

“Nói là sự cố cũng ko phải, kia chẳng có gì là ngoài ý muốn cả. Dưới lầu này có vô số oan hồn ko đầu thai được. Bọn họ vốn bị trận pháp khắc chế. Nhưng khi người ta xây dựng tòa nhà này đã phá đi 1 phần của nó. Oan hồn cứ thể thoát ra, đòi phải lấy mạng. Ai cũng ko thoát được.”

Chu Hà Sinh bỗng thấy khó chịu: “Lấy mạng? Vì nỗi oan của mình sao? Oan có đầu, nợ có chủ mà! Tại sao lại làm như thế, là quỷ thì muốn làm gì cũng được sao?”

“Anh ko hiểu được đâu. Ở thế giới của quỷ, sinh mệnh con người chẳng có gì là quý trọng cả. Bọn họ chết oan uổng, lại bị áp chế nhiều năm như thế. Bọn họ...thật ra cũng rất cô độc.”

“Anh thật sự ko hiểu nổi!” Ngón tay của Chu Hà Sinh đan vào tóc mình. Bối rối đến cùng cực. “Tại sao lại phải làm như vậy?! Tại sao lại làm như vậy!”

Cố Viễn Thần tái nhợt tựa vào tường. Mặt cậu khổ sở như cố để ko phải khóc rống lên. Nhưng nước mắt ko thể nào ko xuất hiện nơi khóe mắt. Tự cậu cũng ko có cách nào chống lại được nữa, chỉ có thể lặng yên dựa vào đây thôi.

Cậu để cho Chu Hà Sinh được yên tĩnh, cũng để cho chính mình khôi phục lại sự bình đạm, sau đó mới thật bình tĩnh nói: “Đi thôi, ở đây sẽ ko có ai thoát được cái chết đâu. Nhưng em có thể đưa anh ra ngoài. Chỉ cần vĩnh viễn rời khỏi Hòe Thụ Lý thì sự uy hiếp kia liền biến mất. Đi thôi, anh phải đi ngay.”

Bỏ thuốc ngủ cho anh cũng vì chuyện này. Chu Hà Sinh giờ đã hiểu rồi. Em vẫn luôn muốn tốt cho anh. Trước đây từ chối anh vì ko muốn hại anh. Giờ còn muốn đuổi anh đi thật xa nữa.

“Theo cùng với anh đi.” Chu Hà Sinh bỗng nắm lấy cổ tay của Cố Viễn Thần. Khiến cậu vì bất ngờ mà giật nảy mình.

Cố Viễn Thần ngạc nhiên nhìn anh. Miệng hơi mấp máy, trong nháy mắt dâng lên đầy đau xót. Cậu lắc đầu nói: “Em là quỷ, anh là người. Giờ hồn đã quy mệnh, em chỉ có thể ở mãi chỗ này. Đưa anh ra ngoài đã là cực hạn, cùng đi vốn chẳng thể nào được đâu.”

“Nghĩa là em khiến anh sẽ mãi mãi vĩnh biệt em sao?” Lòng Chu Hà Sinh đau đớn như lớp băng đá mỏng manh bị ánh mặt trời gay gắt đang cắt dần đi. Anh nhìn vào đôi mắt buồn bã sâu hút như đêm đen, cảm thấy cả linh hồn mình như bị chìm sâu trong đó vậy.

“Viễn Thần, em có biết đêm qua khi ôm em anh đã thề gì ko? Anh đã tự thề với chính mình, ánh có thể vì em mà làm tất cả mọi chuyện. Lên núi đao, xuống chảo dầu chỉ cần em được vui vẻ là được rồi.”

Cố Viễn Thần quay mặt đi. Cậu nhắm chặt mắt, ko nói lời nào. Như đang ko muốn nghe bất cứ lời nói nào của anh hết vậy. Thà đau một chút còn hơn.

Chu Hà Sinh trở mình ngồi xuống mép giường. Anh nhìn thi thể của cậu, rồi lại nhìn Cố Viễn Thần thêm lần nữa. Mặt bỗng trở nên thật bình tĩnh mà nói: “Anh còn có cha mẹ, còn có thân nhân.”

Cố Viễn Thần vẫn nhắm lại mắt, “ừm” nhẹ 1 chữ.

Chu Hà Sinh lại nói tiếp: “Sinh mạng thật đáng quý, ko gì có thể thay được.”

Cố Viễn Thần nắm chặt lấy thành cửa, lại “ừ” thêm tiếng tiếng nữa. So với lúc nãy còn nhẹ hơn rất nhiều.

Chu Hà Sinh bỗng cười to. Anh đến phòng bếp, lúc trở ra thì đã cầm 1 lọ thuốc cùng 1 bình rượu trên tay.

“Anh muốn làm gì?” Cố Viễn Thần ko thể nào tin được vào mắt mình, môi cậu run rẩy.

“Anh ko cách nào có thể rời khỏi em. Nếu chỉ yêu chút ít thôi thì thật quá dễ dàng chia ly rồi. Nhưng, anh lại phát hiện ra ko thể nào!” Chu Hà Sinh nói những lời này thật dứt khoát. Anh mở chiếc lọ ra, dốc toàn bộ thuốc an thần ra tay.

“Anh điên rồi!” Cố Viễn Thần vội vàng ngăn lại. “Anh còn có cha mẹ, còn có...”

“Anh vừa nói rồi mà, phải ko?” Chu Hà Sinh nhìn cậu. Mặt thật bình tĩnh.

Cố Viễn Thần nghẹn ngào giữ lấy tay anh. Lòng cậu hoảng hốt, lo sợ, mãi thật lâu sau mới nói: “Đừng!”

Chu Hà Sinh ngừng lại 1 chút rồi nhìn thẳng vào mắt cậu. Càng nhìn càng tươi cười: “Ko được gặp em nữa, anh như người chết rồi!”

“Nhưng anh còn....” Cố Viễn Thần vẫn nắm chặt lấy tay anh.

Chu Hà Sinh vừa cười, vừa mắng yêu: “Ngốc ăh.” Anh rướng cổ lên, dứt khoát dốc toàn bộ thuốc trong tay vào miệng. Lại còn mạnh mẽ hớp 1 hơi rượu. Tất cả đều trôi xuống cổ họng, có chút khó chịu mà thôi.

Cố Viễn Thần nhìn anh, hai hàng mi bi ai dán chặt vào nhau, dâng lên hương vị đầy đau xót. Cố gắng mãi mới có thể nói được: “Anh.....anh có thể đổi ý mà....”

Chu Hà Sinh không trả lời, chỉ ôm chặt lấy thắt lưng của cậu. Môi dán chặt vào miệng cậu trao 1 nụ hôn rất sâu. Chiếc hôn đầy mật ngọt như muốn nuốt trọn cả linh hồn của đối phương vào trong mình. Sau đó, Cố Viễn Thần cũng hôn đáp lại. Hai người cứ tiếp nhận lấy nhau, một lần nữa cùng dây dưa.

Miệng của Chu Hà Sinh đậm đặc hơi rượu cay nồng, khi dán đến miệng của cậu thì chẳng hiểu sau lại bốc đi đâu mất, chỉ còn lại vị ngọt mát mà thôi. Thân thể nóng thiêu đốt. Bàn tay của cả hai ko ngừng ve vuốt nhau. Qua 1 lớp quần áo cũng có thể cảm nhận được ngọn lửa đang thiêu đốt của đối phương.

Đó là hy vọng có nhau đầy bức thiết, cũng là tín hiệu sẽ thuộc về nhau một cách chân thật nhất. Thế là thế là tất cả quần áo đều được cởi ra khỏi cơ thể. Anh cởi của cậu, cậu cũng như thế với anh. Cả hai thân thể giờ đây chỉ biết cộng hưởng cùng nhau....

Cuối cùng, hai thân hình đã dán chặt vào nhau. Trong khoảng khắc, hai người đang cố ức chế để ko phát ra tiếng rên rỉ. Có vài phần động tình, có rất nhiều khoái hoạt, còn có một chút đau đớn. Hai người cứ quấn chặt lại thân thể của đối phương. Như hai tượng đất đang bị mắc mưa, dần tan ra hòa lẫn vào nhau cùng nhau vui vẻ, cùng nhau hạnh phúc.

49. Chương 49: Tận Cùng Của Cái Chết

Thiết Hành thở dốc đẩy ra cửa của phòng 402. Anh nhanh chóng kéo theo Lữ Thiên, lớn tiếng gọi: “Chu Hà Sinh! Cố Viễn Thần! Chu Hà Sinh!”

Chỉ có tiếng vọng lại từ bốn bức tường trả lời cho anh. Gọi to như vậy, chẳng thấy trong phòng có động tĩnh gì cả.

Thiết Hành hung hăng đập vào cửa một cái, nghiêng rằng, nắm chặt lấy cánh tay của Lữ Thiên mà nói: “Đi!”

Tiếng bước chân vang lên ở cầu thang rồi dần bình lặng hẳn. Thiết Hành kéo Lữ Thiên ra khỏi tòa nhà, tất tả lên xe.

“Sếp thiết còn chưa tìm được hai người bọn họ mà....” Lữ Thiên nhin ko được mở miệng hỏi.

Thiết Hành ngồi ở vị trí người lái, cười khổ 1 cái. Mặt lộ ra sự lo lắng. Anh hít 1 hơi nói: “Chẳng quản nổi nữa rồi. Nếu đúng như suy đoán, chúng nó đã giết chết hết mọi người. Tiếp theo sẽ là anh và cậu đó.”

Lữ Thiên còn muốn nói gì nữa nhưng đã thấy Thiết Hành nhanh chóng nhấn ga. Cậu ngoan ngoãn ngậm miệng lại: “Em chết cũng chẳng sao cả, nhưng em sẽ ko để cho anh chết. Tuyệt đối ko để anh chết đâu.”

Mọi lời nói đều bị chặn ngay ở cổ họng. Lữ Thiên chỉ lặng yên 1 cách dị thường nhìn Thiết Hành nhấn mạnh chân ga.

Xe khởi động vô cùng thuận lợi. Bọn họ chạy như bay ra khỏi cái nơi bị nguyên rủa rất đáng sợ này. Nhưng hai người đang ngồi trước xe ko biết rằng: Sau xe, có 1 thùng lớn đang chứa đầy xăng, trên đó còn in rõ ràng 1 dấu tay màu đen. Xăng theo khe hở chậm chậm chảy ra, một giọt, hai giọt rồi cứ tiếp tục như vậy....

Chiều vào trên vách tường là hai chiếc bóng lằng đằng. Cố Viễn Thần vẫn còn vùi đầu vào lòng Chu Hà Sinh. Xâu chuỗi Xá lợi trên cổ tay chiếu sáng rực rỡ. Cố Viễn Thần cuối cùng cũng ngẩng mặt lên. Hai hàng nước mắt từ từ lăn dài xuống.

Chu Hà Sinh đứng ở góc tường nhìn cậu. Mặt vẫn cười thật thản nhiên.

Anh nói với cậu: “Ngốc ăh, khóc gì thế.”

Cố Viễn Thần trở người. Hai người lại ôm chặt lấy nhau. Ở trên giường đã thử qua ko biết bao nhiêu tư thế. Ngực vốn đã ko còn phập phồng được nữa, thì thể cũng bắt đầu lạnh dần.

“Giờ chúng ta đã có thể ở cùng 1 chỗ.” Chu Hà Sinh nâng mặt Cổ Viễn Thần lên. Hai người cười thật vui vẻ nhưng trong đó lại có chút chua xót. Lặng yên, ve vuốt, xao động bàng hoàng. Như vậy mới là vui thích chứ.

Cổ Viễn Thần quay đầu nhìn lại thi thể kia, cậu nắm chặt lấy tay của Chu Hà Sinh. Anh cũng đưa mắt nhìn qua đó. Chính là cậu, linh hồn của cậu đã từng sống trong thân thể đó.

“Để chúng nó ở cùng 1 chỗ đi.” Chu Hà Sinh bước đến, ôm lấy thi thể của Cổ Viễn Thần trong va li màu đen ra, nhẹ nhàng đặt lên giường. Hai thân thể đang nằm song song thật giống nhau, rồi từ từ nhắm hai mắt lại. Nhưng hình như chẳng giống nhau lắm. Anh thì xích lõa còn Cổ Viễn Thần vẫn đang mặc quần tây và áo sơmi màu đen.

“Nếu có người thu nhặt xác chúng ta, thì có đoán được là chúng ta yêu nhau ko?” Chu Hà Sinh vốn là người luôn thành thật với cảm giác của chính mình.

“Có lẽ được mà....” Cổ Viễn Thần bỗng cười cười, bước đến, nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo trên thi thể của mình.

Chu Hà Sinh thấy khó hiểu trong chốc lát, sau đó liền sáng tỏ ngay. Anh liền giúp cậu đem hai thi thể quấn chặt lấy nhau. Sau đó lại nắm lấy tay của Cổ Viễn Thần.

“Đây là ám hiệu mà chúng ta lưu lại cho đời sau. Chúng ta yêu nhau!”

Ngay lúc này, trên quốc lộ cách tòa nhà số 108 Hòe Thụ Lý ko xa lắm, chiếc xe có hai người là Thiết Hành và Lữ Thiên đang ngồi bên trong lao đi vùn vụt.

Xăng càng lúc càng chảy nhiều. Xe của Thiết Hành bỗng bị chiếc xe tải đang chạy chậm chậm áng ngay phía trước. Anh nóng nhìn Lữ Thiên 1 cái rồi ấn kèn. Tài xế xe tải bực mình liền ném ra cửa sổ 1 tàn thuốc còn đang cháy.

Xe lướt ào qua tàn thuốc kia. Xăng rơi ngay vào nó, nhen lên ngọn lửa. Chốc lát sau thì một tiếng [âm] vang lên. Tiếng nổ mạnh mẽ vang vọng khắp nơi. Người trên xe ko một ai may mắn thoát được cả.

50. Chương 50: Đại Kết Cục

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Ánh đèn màu quất chín chiếu vào cửa sổ. Như đang lay động theo gió, loang loáng. Lúc sáng rực lên, lúc thu lại chỉ còn chấm nhỏ.

Chu Hà Sinh nắm chặt tay của Cổ Viễn Thần. Hai người bọn họ cùng nhau rời khỏi nhà. Nơi hành lang trống trước cửa, bỗng có vài gương mặt quen thuộc đi tới. Là Biện Chân và Biện Trung Thành đến để chào hỏi. Còn có Hồ Bích Mai đang mặc một bộ quần áo bằng lụa mỏng. Ngón tay vẫn đỏ tươi, hướng Cổ Viễn Thần mà cười: “Viễn Thần, cũng còn chưa sơn hết cho chị cái móng tay cuối cùng đó.” Có cả Nha Nha đang ôm búpbê hỏi ba ba của bé: “Mami chừng nào thì đến vậy ba?” Thêm vào là giọng lạnh lạnh: “Anh đó....” Đích thị là Tiễn Lạc chứ chẳng ai.

Còn có vài người mà anh ko biết nữa. Già trẻ trai gái đều đủ cả. Tay bọn họ đều đen giống nhau, tất cả đều được giấu trong ống tay áo thật dài. Nhưng vẫn lộ ra móng tay nhét đầy bùn đất.

Đây là thế giới của quỷ. Chu Hà Sinh cũng chẳng thấy gì là ảm đạm cả. Anh ôm lấy thắt lưng của Cổ Viễn Thần, môi miệng đầy đưa, trong không trung thỉnh thoảng lại truyền đến âm thanh: “Viễn....Viễn Thần....Anh....”

Cổ Viễn Thần tiếp lấy môi anh. Hai người hôn đến độ quên hết trời đất. Xong cậu lại thấu môi thì thào vào tai anh, giọng nhẹ nhẹ run run: “Hà Sinh, em yêu anh.”

Ngon đèn mờ ảo ko chiếu rõ được hai bóng dáng đang dính vào nhau. Từ khoảng trống ở cửa sổ hành lang hướng ra ngoài, có thể tận hưởng được ko gian tĩnh lặng của đêm tối. Cách đó ko xa, có hai bóng người mặc đồng phục bảo vệ màu lam, đang cầm đèn pin tuần tra. Bỗng nhiên phát hiện ở gần núi có 1 tòa lầu tối tăm. Bốn phía tĩnh mịch vô cùng như để phụ họa theo, là ngọn đèn đang lập lòe cháy sáng. Trong quỷ dị vô cùng.

Một người ngạc nhiên chỉ chỉ: “Mày xem, chỗ nào đang cháy đèn vậy?”

Người thấp hơn 1 chút hơi nheo nheo mắt, ko khỏi rùng mình một cái nói: “Thiệt...thiệt hôn?”[1]

“Chung cư 108 đã bỏ hoang hơn 10 năm rồi mà. Làm gì còn ai? Tụi mình nhanh chân đến coi thử coi?”

Thấy bạn mình thật sự muốn bước tới. Người kia vội vàng kéo cậu ta lại, làm ra vẻ ko thể tin được mà nói: “Mày đúng là mới tới mà. Đến chỗ đó cũng dám đi nữa.”

“Nói sao đây ta, chắc ko phải là tự nhiên mà bỏ hoang phải hôn? Mà mày nói có kỳ ko kia chứ? Một đồng người trong đó, ko biết tại sao ngã lẫn ra chết hết. Tiếc thật ấy.”

“Má của tui ơi! Mày, mày, mày thiệt đúng là ko biết một nút nào hết mà. Mày biết hôn, tòa nhà này những năm 90 xảy ra án mạng liên tiếp luôn. Nào là treo cổ, cắt cổ, nhảy lầu,toàn là chẳng rõ nguyên nhân mà chết hết ko đó. Sau đó mấy tháng, người phụ nữ duy nhất sống sót lại vô cùng kỳ quái mà ngã lẫn quay ra chết trong đó luôn. Người ta đồn là nơi này thường có tiếng gì đó là lạ. Dần dà thì ko còn ai dám đến ở cả. Giờ trống ko ra đó. Đến độ mười mấy năm rồi, lúc đêm hôm thì ko ai dám qua đây hết trơn. Ngay cả lúc trời sáng trưng cũng không ai dám tiến vào tòa lầu đó, giờ đã hơn nữa đêm mày còn muốn coi. Mày chán sống rồi hả?!”

Giọng kể vừa phóng đại vừa hù dọa khiến cho người kia phải run run. “Ko, ko thể nào đâu. Mày nói quỷ có thiệt hả?”

“Ai mà biết. Thà tin có còn đỡ hơn ko. Những người đó đều chết rất mờ ám. Tao còn nghe nói có hai gã đàn ông thân thể xích lõa ôm nhau chết trên giường nữa kia. Còn có 2 cảnh sát đang tra án cũng ko thoát khỏi bị đâm xe chết tươi luôn.” Nói đến chuyện này, ko khỏi rùng mình một cái. Đồng phục đơn bạc ko ngăn được gió lạnh đang thổi qua người. Vội vàng đưa mắt nhìn quanh rồi nói: “Năm nay nhuận hai tháng 7. Giờ đang là tháng cô hồn đó. Nghe nói tụi quỷ thích ra đây dạo chơi lắm. Nói ko chừng còn....diễn lại quá trình tử vong của nó nữa kia.”

“Diễn lại?! Mày đừng làm tao sợ nghe! Chết là chết, sao còn diễn đi diễn lại làm gì?”

“Hứ! Tao sao mà biết được. Thì chắc là oán khí chưa tan hết! Tao ở nhà mấy ông bà lão cũng hay nghe nói, nếu là quỷ treo cổ dưới tán cây, hay quỷ chết đuối gì đó thường thích nửa đêm kêu cứu khách qua đường lắm àh. Tháng cô hồn, âm khí đang thịnh, có gì khó hiểu đâu.”

Lời vừa nói dứt, thì ngọn đèn ở số 108 xa xa kia bỗng vụt tắt. Cả tòa nhà nhất thời chìm vào trong đêm tối. Giống như đang há thật to chiếc miệng đen ngòm để gom hết tất cả mọi người đang ở trước mặt mà nuốt vào.

Hai cậu bảo vệ sợ xanh cả mặt. Làm gì còn đủ can đảm để đứng đó nữa chứ. Chỉ nghe gió lạnh nổi lên bốn phía, cây cỏ lay động xào xạt như bước chân của quỷ đang dần đến gần. Hai người nhìn nhau 1 cái, đồng thời kêu lên 1 tiếng, xong dấn lên con đường gập ghềnh đầy cỏ mà chạy như bay.

Chỉ còn lại trên mặt đất là chiếc đèn pin ko biết của người nào vừa đánh rơi. Nó lăn nhẹ vài vòng, tiếp tục tỏa sáng. Rồi bỗng như vừa bị chạm phải thứ gì đó cứ lóc lên loang loáng loang loáng.

Nhưng, những câu chuyện cũ ở tòa nhà 108 vẫn còn tiếp tục. Có lẽ là sang năm nay, hay năm tới, hoặc lâu hơn nữa. Bọn họ....sẽ lại đến!

End.

[1] Hai người này dùng tiếng địa phương nói chuyện với nhau. Bạn Hữu để vậy cho có ko khí

Hậu ký

Xem JJ[1] nhấn lại. Thấy có rất nhiều bạn đối với kết thúc này thật còn quá nhiều thắc mắc đi. Nên tôi đã dốc lòng viết thêm để mọi người dễ tiêu hóa nè ^.^

Không biết mọi người xem phần mở màn có nghi ngờ gì ko? Tại sao tòa lâu đó có quá nhiều người chết như vậy mà vẫn có người ở? Mà chuyện ngoài ý muốn cứ xảy ra liên tiếp thế kia, nhưng chẳng có lấy 1 ai nhắc đến thẩm án những năm 90 cả. Chuyện này lúc đó cũng nổi tiếng 1 thời mà? Thậm chí là hai viên cảnh sát đến điều tra cũng ko hề nhắc sơ qua 1 chút. Nhiều đọc giả hẳn cảm đã ko ngừng đề cập đến chuyện này.

Nhưng, rõ ràng là, chuyện từ từ những năm 90 và chuyện xảy ra 6 năm sau đó có sự trùng hợp vô cùng.

Nếu như ở phần mở đầu có viết là: “chưa đến 1 năm, người trong dãy này đều chết có chết, điên có điên, có luôn thất cổ, nhảy lầu, xe đụng. Tóm lại danh mục nào cũng có cả. Thậm chí còn có cả 2 thanh niên lóa thể trần như nhộng ôm nhau mà chết trên giường nữa kia.”

Vậy, xin mời mọi người lại giro đến phần kết thúc để xem lại 1 đoạn ngắn nói về cuộc trò chuyện của 2 cậu bảo vệ.

“Lầu 108 ko phải là chẳng có người ở sao?”

“Mày biết hôn, tòa nhà này những năm 90 xảy ra án mạng liên tiếp luôn. Nào là treo cổ, cắt cổ, nhảy lầu,toàn là chẳng rõ nguyên nhân mà chết hết ko đó. Sau đó mấy tháng, người phụ nữ duy nhất sống sót lại vô cùng kỳ quái mà ngã lăn quay ra chết trong đó luôn. Người ta đồn là nơi này thường có tiếng gì đó là lạ. Dàn dả thì ko còn ai dám đến ở cả. Giờ trống ko ra đó.”

Mọi người xem xong thì có suy nghĩ gì nào? Nếu như những năm 90 đã xảy ra án mạng như đã nói. Thế thì tòa nhà này đã ko ai ở rồi. Vậy thì mấy người mà 06 năm sau chúng ta tận mắt chứng kiến chính là thứ gì?

Lại xem tiếp: “Năm nay nhuận hai tháng 7. Giờ đang là tháng cô hồn đó. Nghe nói tụi quỷ thích ra đây dạo chơi lắm. Nói ko chừng còn....diễn lại quá trình tử vong của nó nữa kia.”

Cùng tổng hợp lại chút nào. Kết luận chỉ có 1: Câu chuyện 06 năm sau chúng ta chứng kiến thực tế chỉ là quỷ hồn trong tháng cô hồn diễn lại quá trình tử vong của mình mà thôi. Cho nên, bắt đầu chương 1 đã chẳng có câu chuyện 06 năm trước nào cả. Vốn dĩ mọi người xem các nhân vật đều là quỷ. Nên chúng ta có thể lý giải được, tại sao trời luôn lúc nào cũng u ám. Và chẳng có ai đề cập đến thẩm án những năm 90 cả. Bởi vì đây là toàn bộ câu chuyện được xảy ra vào lúc đó mà.

Thật ra, toàn bộ câu chuyện này đã có những chi tiết ám dụ rồi. Mọi người hãy chú ý đến sinh hoạt của các nhân vật thử xem. Thời mà học sinh trung học còn mê viết thư tay kết bạn. Chẳng ai có lấy 1 chiếc điện thoại di động, ko có máy vi tính. Bà Phùng tại sao cứ mãi mặc sườn xám, lại còn chuyên làm móc câu để kiếm sống nữa. Thậm chí là mì gói mà Lữ Thiên đã ăn liên tục cũng chỉ có 3 vị mà thôi. Kia chẳng phải là 3 mùi vị duy nhất của mì gói vào những 90 ở Bắc Kinh hay sao. Cho nên nếu ngẫm lại kỹ một chút thì mấy chuyện xưa cũ này ko có nhiều kinh dị cho lắm, phải gọi là kỳ dị mới đúng nha.

Cuối cùng, xin dâng tặng[2] cho mọi người 1 phiên ngoại. Phiên quý vị bằng hữu gần xa nhận lấy coi như là một lời giải thích vậy. Mấy chuyện ngoài lề xin hãy bỏ qua cho đi Ạh. Cảm ơn rất nhiều ^.^

[1] Là một mạng xã hội của TQ gần giống như facebook của chúng ta ấy.

[2] Là chữ dùng của tác giả.

51. Chương 51: Pn1: Cuộc Sống Ở

Năm 1992, cư dân ở số 108 Hòe Thụ Lý, có tất cả là 8 hộ dọn vào, tổng cộng 15 nhân khẩu. Sau đó liên tiếp xảy ra án mạng, ai cũng ko thoát khỏi. Từ đó, tòa lâu số 108 ko còn ai dọn đến nữa. Thành phố càng lúc càng phồn hoa rực rỡ, cũng chẳng ai quan tâm đến chuyện ngôi nhà quỷ ám kia. Cuộc sống của quỷ thế nào, chúng ta đương nhiên ko thể biết được rồi.

Tên họ: Chu Hà Sinh.

Tuổi quý: 4 năm

Nguyên nhân tử vong: uống thuốc ngủ quá liều.

Nơi tử vong: Hồ Thụ Lý, lầu 108, phòng 401, trong phòng ngủ.

Đến thật lâu như thế rồi, Viễn Thần vẫn còn nắm lấy tay mình thì thầm hỏi: “Anh thật sự ko hối hận sao?”

Mình biết em nói đến chuyện gì, là để tâm chuyện gì. Thế là mình lại hôn nhẹ lên gáy em ấy, dùng chóp mũi cọ cọ vào mái tóc mềm mại kia. Mình chỉ nói 1 câu: “Anh thật sự rất hạnh phúc!”

Này toàn là lời chân thành của mình. Dù mình vẫn hay nhớ đến cha mẹ, nhớ đến mấy đứa bé mình từng dạy dỗ. Nhớ đến bạn bè thân thiết nơi dương thế. Thân nhân, sinh hoạt, thậm chí có khi còn nhớ đến khu phố nướng trên dây đường đông đúc với món thịt dê nướng thơm nức mũi mà thỉnh thoảng khi tan trường về mình đã từng đến. Lúc đó, đối với mình như vậy là hạnh phúc lắm rồi nha.

Giờ thì là quý rồi, mà sinh hoạt của quý thì đảo lộn ngày đêm. Thật ra cũng rất may mắn, quý cũng ko giống như mấy lời kể trên nhân gian là khi gà gáy sẽ rời khỏi. Chỉ là ko thể đứng dưới ánh mặt trời gay gắt quá lâu thôi. Bởi vì như thế sẽ làm hỗn phách của bọn tôi sẽ bay tán đi mất. Nhưng ngoài thời điểm này, những ngày mây nhiều, trời đất u ám, thì bọn tôi cũng có thể thuận theo mà tồn tại nha.

Làm quý, thời gian đều ngưng lại, tuổi tác cũng thế luôn. Cũng chẳng thấy đói hay khát gì cả. Đối với chúng ta thì thời gian vui vẻ nhất trong ngày chính là lúc mọi người đi ngủ. Như vậy, mình có thể cùng Viễn Thần ở cùng 1 chỗ, thường hay chơi đùa ngón tay của em ấy. Hoặc tựa vào lưng, dùng lưỡi liếm liếm lấy da của em như liếm kẹo ấy. Lúc này, Viễn Thần vẫn luôn thật bình lặng, mình sẽ chậm chậm nắm lấy lòng bàn tay của em ấy, trêu đùa, khiến em nhin ko được mà phì cười.

Với mấy chuyện như vậy, mình tựa như chẳng biết gì đến xấu hổ hay dừng lại cả. Nhất là khi được nhìn thấy nụ cười của em. Có thể nhắm nhắm vành tai mỏng manh kia, đối với mình mà nói mỗi một giây trôi qua là một trải nghiệm tuyệt vời. Mình thậm chí cảm thấy nếu em ấy đang ngủ cũng tốt, thế thì mình có thể ôm chặt lấy em ấy. Cứ mãi như vậy, vĩnh viễn.

Vì có những chuyện như thế, nên cuộc sống của chúng tôi cũng ko lấy gì mà buồn bã. Ban đêm của quý, cũng tựa như ban ngày của người vậy. Hồ Bích Mai ở cửa đối diện vẫn thường tìm Viễn Thần để sơn móng tay. Chị ta tô son môi màu đỏ tươi thật diễm lệ. Vẫn hay cãi nhau với Biện Chân, thêm vào đó là cái miệng của Tiễn Lạc cứ náo loạn cả lên.

Viễn Thần luôn rất kiên nhẫn nghe chị nói chuyện. Kiên nhẫn giúp chị trang điểm sao cho đẹp nhất. Nhưng cũng chỉ được 1 buổi tối, sau đó toàn bộ thân quý đều trở về trạng thái trước khi tắt thở cả. Bởi thế, vết bầm trên tay của Viễn Thần mãi cũng ko thể nào tan được. Đây là điều khiến mình đau lòng nhất. Dù biết em ấy cũng chẳng thấy làm phiền vì chuyện đó.

Ngoài ra còn có bé Nha Nha cũng hay vui vẻ ra ngoài lắm. Bé ưa dẫn theo một cô bé khác cao hơn mình một cái đầu gọi là chị quý, đến bảo Viễn Thần nấu cháo yến mạch cho ăn.

“Chị vẫn chưa biết yến mạch ăn ra sao đâu!” Nha Nha thật đồng cảm nói. Vì bé đã ăn ko biết bao nhiêu là bánh kẹo, còn biết cả vịt Donal và chuột Mickey nữa. Chị gái kia dù hơn bé vài tuổi nhưng cái gì cũng ko biết cả.

Viễn Thần luôn nấu cháo yến mạch, vì chúng tôi ngoài nó ra thì chẳng có gì cả. Mà nó thật như cái tị bảo bồn^[1] thần kỳ ấy, vừa dùng hết thì hôm sau lại tự đầy lại như cũ. Vì quý cũng chẳng thể nào ăn được gì mà.

Trong lúc chờ cháo nấu chín, Nha Nha luôn chạy nhảy chân sáo. Khi tung tăng như vậy, bé thường nhớ lại những món mình đã ăn qua trước kia như chocolate, bắp rang bơ. Mà cô bé quý kia so với bé Nha Nha thì bình lặng hơn nhiều lắm. Cô bé luôn thẹn thùng, ngồi lách ở góc tường. Chắc do cô bé ko thể giấu vào đâu được vết cháy xém trên tay mình. Mình và Viễn Thần đối với bé gái này cũng rất mực cảm thông. Cũng bởi, tuy giờ cô bé đang ăn cháo yến mạch thật, nhưng làm quý, thật ra ko có vị giác, không thể cảm nhận được hương vị ngọt ngào gì cả.

Trải qua mấy tháng, Nha Nha cũng bắt đầu có chút buồn phiền. Bé luôn miệng hỏi: “Con nhớ mẹ quá, mẹ sao vẫn chưa đến với chúng ta.”

Nhưng chẳng lâu sau đó, bé đều đem những chuyện phiền muộn vứt ra khỏi đầu ngay. Bé gỡ luôn đầu xuống, quăng nó lên bàn. Cái đầu cứ chớp chớp mắt, miệng mấp máy, còn thân thể thì xoa xoa nó vỗ về.

Mình cũng an ủi bé: “Nha nha ngoan, mẹ ko lâu nữa sẽ đến thôi.”

Quả nhiên nửa năm sau, mẹ Nha Nha cũng đến. Nha Nha cười giống như chim én nhỏ được về tổ. Khi đó người chị quý kia lại như 1 con mèo nhỏ, luôn quanh quẩn bên bé mà hỏi trường học là gì, có phải giống như học viện ở chỗ của cô bé ko? Còn bút máy là gì, máy bay là gì? Mỗi khi nhắc đến mấy vấn đề cô bé tựa như rất hứng thú, thậm chí quên luôn cả về e thẹn vốn có của mình.

Mà ba đứa cháu nghịch như khỉ của bà Phùng cứ nhảy lên nhảy xuống, cùng chơi với 2 cô bé. Bọn chúng thích nhất là chơi trò đấu sĩ, siêu nhân biến hình gì đó. Sức lực phải nói là vô cùng dồi dào. Lúc thì cõng ngay quần áo ra mà thi bơi, lúc lại leo lên núi, nhiều khi còn qua cả khu phố bên ngoài ở đùa giỡn. Kia thật trẻ trung tràn đầy sức sống.

Nhưng, bà Phùng so với trước vẫn là ở giữa bốn bề là quý. Bà cứ mắng đi mắng lại mãi. Bất quá, cách này cũng chẳng có tác dụng gì. Lỗ tai của quý vốn ko sợ phiền mà.

Ở lầu 108 khu Hòe Thụ Lý, với cuộc sống của quý. Mình cùng Viễn Thần thật ko ngờ là có rất nhiều đôi quý đang ngọt ngào khác. Dù Biện Chân và Hồ Bích Mai có hơi ko ưa nhau. Nhưng vốn dĩ cả hai đều là mỹ nữ, chưa kể trình độ đá điêu nhau cũng ngang hàng luôn nha.

“Lúc đó không biết đứa nhóc nào cứ dán chặt lại đòi giúp thầy Chu giặt quần áo. Cũng ko thèm quan tâm xem người ta có đồng ý hay ko nữa nha. Xấu hổ thật đó!”

“Hừ, chị so với tôi thì có tốt lành gì đâu chứ. Đến chết còn quán lấy Cố Viễn Thần, cứ liếc mắt đưa tình mãi kia. Tiếc thật, hỏng hết rồi áh!”

Chuyện ra như thế này, mình và Viễn Thần biết giấu mặt đi đâu bây giờ! Đành vờ như ko nghe thấy, đóng chặt cửa để sống yên chút vậy. Cứ để cho mấy mỹ nữ cay độc của hai mỹ nữ kia cứ tự do tuôn ra rồi dứt hẳn luôn cho rồi.

Nhắc hén mấy hồn ma ở đây, chúng tôi đều cảm thấy hai hình cảnh nhiệt tình kia chết thật oan uổng đi. Bọn họ vốn đâu phải ở lầu 108. Càng ko phải loại ác nhân gì. Chỉ một lòng tra án mà dọn vào, rồi chết oan mạng.

Hai người bọn họ thật sự là người rất tốt. Một bình lặng chính trực, một linh lợi hoạt bát. Dù vì tra án mà biến thành quý cũng ko có oan hận chi nhiều. Chỉ là ai trong bọn họ khi nhìn người kia đều dâng lên thương xót mà thôi. Người nhỏ hơn giờ đang cọ cọ mũi, mắt mở to chớp chớp như thú con.

“Sếp Thiết, cái xe em mượn đã tan tành hết rồi.”

Cậu ta thành ma cũng quan tâm đến người còn sống như vậy. Trước sau vẫn ko nghĩ đến mình đã chết như thế nào cả. Thiết Hành thật dịu dàng xoa xoa đầu bé cảnh sát kia nói:

“Chẳng sao đâu, để Chư Cát cục trưởng đền đi.”

Không hiểu sao, mình nhìn ánh mắt của Thiết Hành cảm thấy quen lắm. Giống như ánh mắt mình đã nhìn Viễn Thần trước kia vậy. Bàn tay anh ta xoa xoa dịu dàng thế kia, gần như khiến mình liên tưởng lại cảm giác yêu thương khi xưa ấy.

Sau này có 1 ngày, Viễn Thần bỗng phì cười nói với mình: Anh thấy Thiết Hành và Lữ Thiên, hai người này như thế nào?”

Mình mất một lúc mới hiểu được, lòng thầm mắng năng lực quan sát quá yếu, mà nói: “Quả nhiên được lắm.”

Viễn Thần cho mình biết. Lưng của Thiết Hành có một vết thương. Là trước khi xe phát nổ vài khắc, anh ta đã ko chút do dự ôm chặt lấy Lữ Thiên nên mới bị thương như thế.

Mình giật mình hiểu ngay. Mỉm cười, bé Viễn Thần lên giường, vừa xoa xoa vừa nói: “Nếu ko có tình cảm đặc biệt, sẽ ko làm mấy chuyện ngốc ngếch như thế. Anh có kinh nghiệm về vấn đề này lắm đó.”

Chúng tôi ko phải là ko muốn tác thành cho họ. Nhưng mãi đến 1 ngày, chúng tôi bỗng thấy được cái người chính trực kiên định, vô cùng nghiêm túc Thiết Hành kia đã ôm chặt Lữ Thiên vào lòng. Đầu tiên thì nghe Lữ Thiên gào khóc nức nở, sau đó thì yên tĩnh lại rất nhiều. Rồi lại thấy Cậu ta ngoan ngoãn dựa vào vai Thiết Hành. Đầu tóc mềm mại cọ cọ vào bộ đồng phục màu xanh, nhẹ nhàng trôi nổi như khoảng không đang lửng lơ.

Hai người cứ như thế đi luôn vào phòng. Ngày nào đó, mình phải ngăn mấy đứa trẻ ko được đến phòng 201 chơi trốn tìm. Mình kéo Nha Nha đến nhà của mình và Viễn Thần. Em ấy xếp cho bé vài con hạc và thuyền giấy. Nói cho bé biết là hôm nay đừng đến phòng 201 chơi nữa.

Nha nha chẳng biết là vì chuyện gì. Mình cười gian, có ý ko nói đợi xem Viễn Thần trả lời ra sao.

Mười mấy giây trôi qua, cuối cùng cũng nghe được 1 giọng thật nghiêm túc đáp lại. “Vì hai chú Thiết Hành và Lữ Thiên điều phải làm công chuyện, có nhiều bài tập lắm đó. Con đừng quấy rầy bọn họ nha.

Nha nha lập tức liền mất ngay hứng thú với phòng 201. Mình ngẩn đầu run run cười. Lúc này mới phát hiện trong mắt của Viễn Thần cũng đang cố nhịn cười. Bỗng nhớ đến một ngày mùa hè, khi lần đầu tiên mình nhìn thấy gương mặt trong sáng kia, đôi môi như cánh hoa tàn úa. Cũng đôi mắt này đã khiến người khác đắm chìm trong đó ko cách gì thoát ra được.

Mi và mắt của em ấy luôn hấp dẫn mình. Bởi vì khi ấy nhìn vào đó chỉ thấy sự u buồn, làm lòng mình quặn đau. Giờ đây, mình đã thấy được ánh sáng rạng rỡ. Tuy vẫn bình đạm điềm tĩnh như trước, nhưng khi quan sát thật kỹ thì sẽ thấy được ẩn sâu trong đó là sự ngọt ngào như nụ cười của thiếu nữ Giang Nam vậy.

“Nha nha, ” Mình thật nghiêm túc nắm lấy bả vai của Nha Nha. “Chú Viễn Thần và chú cũng có rất nhiều công chuyện phải làm. Con đi tìm chị quý vẽ tranh đi, đừng quấy rầy hai chú nữa nha.”

Ngày hôm sau là một ngày có ánh dương rực rỡ. Mình và Viễn Thần đương nhiên ko thể hiện ra được rồi. Thế là cả hai nằm cạnh bên nhau, ngủ suốt cả ngày.

Toàn thân mình đều biếng nhác, ôm chặt lấy thắt lưng của em ấy. Sau đó lại nghe em hỏi: “Anh thật ko hối hận chứ? Vì em mà từ bỏ nhiều như vậy!”

Mình quẹt đầu lưỡi vào miệng em, cười cười rồi trượt lên tai thì thầm. “Ngốc quá.”

Anh nguyện ý vì em mà. Ngay từ đầu chẳng có gì là từ bỏ cả, chỉ có tình cảm mãnh liệt của anh thôi. Mất đi một tên hủ nam[2], nhân thế cũng chẳng mấy may thiếu hụt thứ gì. Vì tình yêu cam tâm trả giá bằng sinh mệnh. Vì một đứa ngốc như em cũng đáng giá mà.

Viễn Thần, anh ko thể ngừng yêu em. Cũng ko thể từ bỏ em được. Nên anh chẳng hối hận gì cả. Trong lòng chỉ cảm thấy duy nhất là có lỗi với cha mẹ anh thôi. Nuôi anh lớn thế này, nhưng ko thể tận hiếu. Nếu như tất cả đều tốt đẹp, hẳn bọn họ cũng sẽ tha thứ cho sự mê muội của anh đi. Anh tình nguyện sai lầm. Bởi vì, anh ở kiếp này chỉ yêu duy nhất con quý này. Đến chết cũng không rời, như thế có được ko?

[1] Là 1 cái bát lớn khi để đồ gì đó vào thì nó sẽ tự biến ra những thứ y hệt như vậy đầy cả bát. Giống như nồi Thạch Sanh của mình vậy.

[2] Nguyên văn: Lão hủ. Chữ ‘hủ’ trong ‘hủ nữ’ ấy àh. Đây chắc quá quen rồi nha mọi người ^.^

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoe-thu-ly>